

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIEN WOLF TALES

BIG, BAD ALIEN

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÜYÜK, KÖTÜ UZAYLI
BİR UZAYLI ŞEKİL
DEĞİŞTİREN
ROMANTİZMİ

UZAYLI KURT MASALLARI

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı© 2025 yazar Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair

Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29 Sonsöz</u>

— — —

Yazarın Yazar

Hakkında Notu

Diğer Başlıklar

BÖLÜM 1

Scarlett dokuma tezgâhının üzerine eğilmiş, kumaşın ucunu ustalıklı dikiyordu. Çözüğü iplerini dikkatle kesti, sonra memnun bir iç çekişle arkasına yaslandı ve buklelerini nemli alnından uzaklaştırdı. Yaz henüz gelmemiş olmasına rağmen gün şimdiden sıcak geçeceğı benziyordu. Açık pencerenin dışında, tipik bir köy sabahının sessiz uğultusu geçip gidiyordu.

Dokumanın düzgünlüğü yılların disiplin ve özeninin bir kanıtı olan kumaşı inceledi ve onaylayarak başını salladı. Kalın ve sağlamdı, pazar ticareti için mükemmel olan toprak tonlarında boyanmıştı. Heyecan verici bir iş değildi ama iyi bir kâr getirmesi gereken pratik bir işti.

Kulübenin bir duvarını kaplayan ahşap raflarda istiflenmiş renkli iplik sepetleri daha ilginç bir proje vaat ediyordu. Köyün belediye başkanı Bayan Jacobson ona sadece en iyi iplikleri kullanmasını emretmişti ve normalde başlamak için sabırsızlanırdı ama bugün her zamanki heyecanını hissetmiyordu. Yaşam alanına hâkim olan dokuma tezgâhı aniden çok büyük, çok sınırlayıcı gelmişti. Günlerdir bu uzunlukta bir kumaş üzerinde çalışıyordu.

Açık pencereden içeri giren bir esinti, yakındaki dağlardan çam ve yosun kokusu taşıyarak ani huzursuzluğuna katkıda bulundu. Gerindi ve ayağı kalktı, sabahın ilk ışıklarından beri tezgâhın üzerine eğilmiş olmaktan dolayı kasları ağrıyordu. Pencereye doğru ilerleyerek, ilkbahara girmiş olmalarına rağmen hâlâ karla kaplı olan dağ zirvelerine baktı. Küçük bir kızken onları keşfetmeyi hayal etmişti ama bu, yılların sorumluluğı ve rutini altında gömülmüş, çoktan unutulmuş bir hayaldi.

İç geçirdi ve parmaklarını pencere pervazında gezdirerek ahşabın serin damarlarını izledi. Huzursuzluğı dokumaya ara verme ihtiyacından daha fazlasıydı. Bu daha derin bir şeydi, tam olarak ulaşamadığı bir kaşıntıydı.

Gün henüz yeni başlamıştı ve birdenbire güneş ışığı görmezden gelinemeyecek kadar parlak, davetkâr göründü. Bayan Jacobson biraz daha bekleyebilirdi.

Pencereden başını çevirdiğinde, bakışları kapının yanındaki kancada asılı duran kırmızı pelerine takıldı. Büyükannesi yıllar önce onun için yapmıştı; pratik bir şeydi, sıcak ve sağlamdı ama rengi sonbahar yaprakları gibi, gün batımı gibi, kendi evcilleştirilemeyen saçları gibi parlıyordu. Bu ona her zaman daha cesur, daha canlı hissettirmişti. Bu duygu tam da şu anda ihtiyacı olan şeydi.

Büyükannesini ziyaret etmesi çok gecikmişti. Bu düşünce onu bir suçluluk duygusuyla çarptı - gerçekten bir ay geçmiş miydi? Ormandaki eski kulübe şimdiye kadar sabah sefasına , mor çiçekleri her yıl olduğu gibi ahşap duvarlara tırmanmış olmalıydı. Şimdi yola çıkarsa, öğleden sonra erken saatlerde orada olabilirdi ve ziyaret etmek için bolca zamanları olurdu.

Hasır sepeti kapının yanında asılı duruyordu, sapı yıllarca kullanılmaktan yıpranmıştı ve onu alıp kulübenin etrafına hızlıca bir göz attı. Yanına ne alabilirdi? Bir gün önce pişirdiği ekmek somununu temiz bir beze sardı ve yoldan geçen bir tüccardan aldığı çay kutusuyla birlikte sepetin içine koydu. Kaç öğleden sonrasını büyükannesinin yanında çay içerek ve onun çevik parmakları kumaşa karmaşık desenler işlerken anlattığı hikâyeleri dinleyerek geçirmişti?

Kapının yanındaki askıdan kırmızı pelerinini alıp omuzlarına attı, sepetini alıp kulübenin kapısından kalabalık köy meydanına doğru ilerlerken kumaş bir alev parıltısı gibi etrafında dönüyordu.

Neyse ki Bayan Jacobson görünürde yoktu, o da fırına yöneldi ve taze pişmiş ekmek ve tatlı hamur işlerinin cennet kokusunu içine çekerek içeri daldı. Tezgâhın arkasında, arkadaşı Tessa'nın koyu renk bukleleri, meyve dolu bir tepsi tartı eğerken sallanıyordu.

"Bu benim en sevdiğim dokumacı değil mi?" Tessa doğrulurken ona sıırıttı ve dalgınca yüzüne bulaşan unu silkeledi. Fırın sıcağından kızarmış ve üzerine un serpilmiş olsa da hâlâ köydeki en güzel kızdı. "Seni kulübenden dışarı çıkaran nedir?"

"Büyükannemi ziyarete gideceğim, bu yüzden ona bir şeyler götürmeyi düşündüm. Ne önerirsin?"

Tessa bir bezi kaldırarak üstleri balla parlayan bir yığın yapışkan çöreği ortaya çıkardı. "Fırından yeni çıktılar. Sepetiniz için biraz ister misiniz?"

"Beni çok iyi tanıyorsun." Vitrinin içine baktı ve işaret etti. "Ayrıca şu kremalı çöreklerden iki tane ve şu meyveli tartlardan da iki tane alacağım."

Arkadaşı hamur işlerini parşömen kağıdına sardıktan sonra dikkatlice sepetine yerleştirdi ve ona uyarıcı bir bakış attı.

"Eğer yalnız gidecekseniz, orman yolundan gitmeseniz iyi olur. Bugünlerde ormanda gizlenen canavarlar olduğunu duydum."

"Canavarlar mı?" Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Sabah çayının yanında ne içiyorsun?"

"Ben ciddiym!" Tessa itiraz etti ama gülümsemesini gizleyemedi. "Bayan Peterson dün ağaçların arasında hareket eden kocaman bir şey gördüğüne yemin ediyor. Parlayan gözleri falan varmış."

"Bayan Peterson kedisinin hava durumunu tahmin edebildiğini de iddia ediyor," dedi ve tezgâha birkaç bozuk para koyarken başını salladı. "Sanırım yine özel mürver şarabını içmeye başladı."

Tessa paraları tekrar geri itti.

"Büyükannen için bir hediye." Scarlett itiraz etmeye kalkışınca elini kaldırdı. "Eğer çok fazla yaygara koparırsa, bana onun el merheminden getir."

Scarlett içini çekti ve pes etti.

"Madem ısrar ediyorsun."

". Sen de dikkatli ol." Tessa pelerinini işaret etti. "Bu renk dikkat çekebilir."

"Neyden? Moda bilincine sahip bir canavardan mı?" Sepetini aldı ve arkadaşına sırtıttı. "Bu ormandaki en kötü şey muhtemelen büyükannemin yemekleri. Ama endişeleniyorsan benimle gelebilirsin. Büyükannenin seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum."

Tessa'nın gülümsemesi, onun yanından geçip dükkânın dışındaki güneşli köy meydanına bakarken soldu ve Scarlett bu öneriyi yaptığına hemen pişman oldu.

"Lenora'nın bunu yapmama asla izin vermeyeceğini biliyorsun," dedi Tessa sessizce.

Scarlett onun bakışlarını takip etti ve Tessa'nın üvey annesinin çeşmenin yanında durmuş Bay Gosling'le konuştuğunu, bakkaldan gelen paketçi çocuğun da onun arkasında paketlerle dolu olarak durduğunu gördü. Lenora güzel bir kadındı ve hem Bay Gosling hem de genç Billy ona aptalca bir aşkla bakıyorlardı, ama Scarlett, Lenora'nın dış güzelliğinin altında, Tessa'yı fırındaki görevlerine bağlı tutan kibirli ve kötü niyetli bir kadın olduğunu biliyordu.

"Biliyorum," dedi nazikçe, arkadaşının elini sıkarak. "O zaman başka zaman. Büyükanneme sevgilerimi iletirim."

Önlüğünün eteklerini karıştırırken Tessa'nın gülümsemesi daha küçük de olsa geri döndü.

"Teşekkür ederim. Ve cidden, kendine dikkat et. Canavarlar sadece hikaye olsa bile, bu ormanlar tehlikeli olabilir."

"Merak etmeyin. Ben o ağaçların arasında koşarak büyüdüm. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

Sepetini koluna yerleştirdi ve fırından çıkarken Tessa'ya güven verici bir gülümseme verdi. Gün ortası yaklaşırken köylüler tüm güçleriyle dışarıdaydı. Tüccarlar mallarını seslendiriyor, çocuklar kahkahalar atarak oradan oraya koşuşturuyor ve meydanın öbür ucundan demircinin çekici çalışıyordu. Meydandaki hareketliliği tarayan Bayan Jacobson'a bir an göz attı, ağzı sanki az önce ekşi bir meyve yemiş gibi büzülmüştü. Neyse ki diğer kadın onu görmeden önce köyün dışına çıkan yollardan birine sapmayı başarmıştı.

Köyün dış mahallelerine ulaştığında tereddüt etti. Büyükannesinin evinin önünden geçen geniş yol, sıcak güneşin altında kuru ve tozlu ormanın kenarı boyunca kıvrılıyordu. Daha kısa olan patika ise serin ve gölgeli ormanın kalbinden geçiyordu.

En akıllıca seçim muhtemelen ana yol olurdu -güvenli ve iyi seyahat edilen bir yoldu ve yoldan geçen bir tüccarın arabasına bile binebilirdi- ama tozlu patikanın hiçbir yanı ona çekici gelmiyordu. Onun yerine orman yolu huzursuz tarafına fısıldadı. Daha bilinçli bir karar vermeden yolu geçmiş ve ormana girmişti.

Ağaçların altına adımını atar atmaz sıcaklık düştü, hava serinledi ve nemli toprak ve yaprak dökmeyen ağaçların kokusuyla renklendi. Sabah güneşi tepedeki yaprakların arasından süzülüyor, zemini altın rengi lekelerle kaplıyordu. Kolundaki sepeti düzeltti ve pelerinini yaklaştırdı; yola çıkarken kırmızı kumaş ormanın sessiz tonlarına karşı parlaktı.

Orman onu tanıdık senfonisiyle karşıladı; yüksek dallardan seslenen bir kuş, esintide hışırdayan yapraklar, ormanın içinden geçen bir derenin uzaktan gelen şırıltısı. Başını eğip gülümseyerek kuşu seçmeye çalıştı ve çocukken aynı ormanda koşarken öğrendiği becerileri hatırladı. Bu yoldan geçmeyeli çok uzun zaman .

Büyükannesinin ona gezginler ve seçtikleri yollar hakkında öğrettiği eski bir melodiyi nefesinin altında mırıldanarak kolay bir ritme girdiğinde, daha önce hissettiği huzursuzluk azalmaya başladı. Ayakları bu yolu ezbere biliyordu; yarık meşeyi geçmiş, yosun kaplı kayanın etrafından dolaşmış, nehrin dar kısmından geçen tahta köprüden geçmişti.

Bir tavşan yolunun üzerinden fırlayarak eğrelti otlarının arasında kayboldu ve tekrar gülümsedi. Büyükannesi ona uzun kulaklı tüylü küçük yaratıkların aslında tavşan olmadığını, bir zamanlar Dünya'da var olan türden olmadıklarını söylemişti ama koloniciler Cresca'da karşılaştıkları her şey için tanıdık isimler seçmişlerdi. Bitki bahçesi ve sıcak ocağıyla büyükannesinin kulübesini düşününce adımlarını hızlandırdı.

Son ziyaretinden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Büyükanne muhtemelen uzak kaldığı için onu azarlayacak, ama sonra ona güllerle boyanmış o narin fincanlarda çay ikram ederken köy hayatının her ayrıntısını soracaktı. Tanıdık rutin, pelerininin yumuşak yünü kadar rahatlatıcıydı.

Patika, arazinin kıvrımlarını takip ederek ilerledi. Çam, yosun ve yabani mantar kokularını içine çekerek derin bir nefes aldı. Etrafındaki orman canlı, ilkbaharın sonlarına doğru büyümüşü. Ağaçların arasındaki gölgeler bile tehditten ziyade olasılıklarla dans ediyor gibiydi. Bu yolu seçmekte haklıydı.

Ama tam patikadaki bir tepeyi tırmanırken, uzaklardan gelen bir ses kulaklarına ulaştı; zayıf ve kederli bir uluma. Sesle birlikte kalbi küt küt atmaya başladı.

ağaçların altında fısıldadı ve adımları durakladı. Pelerininin sıcaklığına rağmen kollarındaki tüyler diken diken oldu ve donup kaldı, parmakları sepetin sapına sıkıca yapıştı.

Vultor.

Bu isim bir anda yüzeye çıktı ama o bunu hemen göz ardı etti. Vultorlar da Cresca'da koloniler kurmuş bir uzaylı ırkıydı, ancak insan yerleşimcilerin aksine vahşi doğanın derinliklerinde kalmayı tercih ediyorlardı. İlk yıllarda insanlarla birkaç kez çatışmışlardı ve hikâyeler onları vahşi yırtıcılar, hayvanlardan biraz fazlası olarak resmediyordu ama herhangi bir olay yaşanmayalı uzun zaman olmuştu. Kış gecelerinde ocağın başında Vultor'un hikâyelerini dinlediğini hatırlıyordu; jilet gibi keskin pençeleri, formlar arasında geçiş yapabilme yetenekleri, insanüstü güçleri.

Kalbi hızlandı ama bu tamamen korkudan değildi. Başkaları anlattıklarında ürpermiş olsa bile, hikâyeler onu her zaman büyülemişti. Dünyalarını paylaşan bu varlıklar gerçekten neye benziyorlardı? Uluma tekrar geldi, bu sefer daha yakındı ve uhrevi ahşabında neredeyse müzikal bir şey vardı, insan kulaklarının kavrayabileceğinin ötesinde bir anlam taşıyıp taşımadığını merak etmesine neden olan bir karmaşıklık.

Köyün çocukları karanlıkta birbirlerini korkutmaya çalışarak Vultor hikâyeleri anlatırken, yetişkinler onlardan sadece laf arasında, çeneleri gergin ve gözleri asık bir şekilde bahsediyordu. Büyükannesi onlar hakkında her zaman daha gerçekçi olmuştu.

Bir keresinde Scarlett'e, "Onlar canavar değil," demişti, dikiş dikmeye eğilirken sesi sakindi. "Ama bizim gibi de değiller. Kendi yöntemleri, kendi doğruları var. En iyisi onları kendi hallerine bırakmak, çocuğum."

Büyükannesinin sözlerini her zaman dikkatle dinlemişti ve şimdi orman yolunda tek başına dururken, ürkütücü uğultudan teni karıncalanırken, onlardan teselli buluyordu. Etrafına baktı, yukarıda sallanan dalların oluşturduğu değişken gölgeleri delmeye çalıştı.

"Muhtemelen sadece bir adyani," diye mırıldandı nefesinin altında. Adyani, Cresca'ya özgü birkaç yırtıcı hayvandan biriydi ama yüksek dağ sıralarını tercih ediyorlardı. "Ses dağlarda yayılır."

Sepetini düzeltti, yürüyüşüne devam ederken parşömenle sarılmış ikramların hışırtısı güven verici bir şekilde normaldi. Ayaklarının altındaki patika hâlâ tanıdıktı, ağaçlar hâlâ çocukken tırmandığı ağaçlardı. Ses ve ışıktaki ince değişimler, yaprakların nazik hareketleri ve kendi nefesinin durgunluğu karıştırma şekli tuhaf bir beklenti ile yüklü gibi görünse bile hiçbir şey gerçekten değişmemişti.

Sonra başka bir ses sessizliği bozdu. Bu kez bir uluma değil, daha yumuşak, hatta daha sessiz bir şeydi. Rüzgâr olamayacak kadar kasıtlı bir yaprak hışırtısı. Korkmuş olmalıydı, patika boyunca büyükannesinin kulübesinin güvenliğine doğru acele etmeliydi. Bunun yerine, kendini daha yavaş, daha bilinçli hareket ederken, herhangi bir hareket belirtisi için ağaç hattını tararken buldu.

"Alo?" Kelimeyi durduramadan ağzından kaçtı, yumuşak ve kararsızdı. Konuştuğu anda kendini aptal gibi hissetti - eğer dışarıda gerçekten bir Vultor varsa, ne bekliyordu ki? Ortaya çıkıp kendini tanıtmasını mı?

Cevap gelmedi ama izlendiği hissi onu terk etmeyi reddetti. Kendi kendine bunun bir şey olmadığını, sadece hayal gücünün ona oyun oynadığını söyledi. Ama ensesindeki o ürpertici gerginlik hissinden kurtulamıyordu.

Yol ileride keskin bir dönüş yaparak ağaçların birbirine daha yakın durduğu, dallarının zemini gölgede bırakan bir gölgelik oluşturduğu bir çalılığın derinliklerine doğru kıvrıldı. İlerlemeye devam etmeden önce bir kalp atışı kadar tereddüt etti. Ormanın toprak kokusu burada daha da güçlendi, yosun ve nemli ağaç kabuğu kokusuyla yoğunlaştı.

Gözüne bir hareket çarptı -sadece bir gölge, ağaçların arasında bir var bir yok-ama nefesi kesildi. Başını yavaşça çevirip çalılıkları taradı ama değişen ışık ve gölge desenlerinden başka bir şey göremedi.

Gözetlenme hissi yoğunlaştı. Bu bir avcı tarafından takip edilmek gibi değildi, daha kasıtlı bir şeydi. Sanki üzerinde çalışılıyormuş gibi. Varlık onunla birlikte hareket ediyor, gölgelerin arasında bir yerde hızını koruyor gibiydi.

Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı.

"Orada olduğunu biliyorum." Sesi beklediğinden daha kararlı çıkmıştı. "İzlediğini hissedebiliyorum."

Orman onun sözlerini yankısız bir şekilde emdi. Ama sessizliğin niteliğinde bir şeyler değişti; daha ağır, daha odaklanmış bir hal aldı. Görünmez gözlemci onu duymuştu, bundan emindi.

Ya koşma ya da olduğu yerde donup kalma dürtüsüne rağmen kendini eşit bir tempoyu korumaya zorlayarak ilerlemeye devam etti. Her birkaç adımda bir, çevresel görüşünde hareket eden bir şeylerin anlık yakalıyordu ama ne zaman doğrudan bakmak için dönse, orada dans eden gölgeler ve sallanan dallardan başka bir şey yoktu. Alçak bir çalılıktan bir kuş ürktüğünde, kendine rağmen irkildi. Kuş gölgelikten yukarı doğru fırladı ve o da gergin bir kahkaha atarak nefes verdi.

"Saçmalıyorum. O sadece bir kuş."

Yine de kendini bir sorun olmadığına ikna etmeye çalışırken, çalılırlar arasında aynı kasıtlı hışırtıyı duydu. Aniden döndü ve arkasındaki patikayı araştırdı. Hiçbir şey yoktu. Ama bunun hayal gücü olmadığına ikna olmuştu. Biri ya da bir şey onu takip ediyordu.

"Göster kendini!" diye bağırdı yavaş bir daire çizip ormanı tararken.

Uzun, soluksuz bir an boyunca böceklerin cılız sesleri ve kuşların uzaktan gelen cıvıltılarından başka bir şey duymadı. Sonra, iki büyük gövdenin birbirine yaslandığı gölgelerin arasından bir çift parlak mavi göz canlandı ve olduğu yerde donup kaldı. Bu gözler insan değildi.

BÖLÜM 2

Finnar'ın pençeleri, üzerine tünediği devrilmiş kütüğün kabuğunu kazıyor, yıpranmış tahtada derin oyuklar açıyordu. Kadim ağaçlar tepesinde yükseliyor, kalın gölgelikleri yosun kaplı zeminde gölgeler oluşturunuyordu. Burası onun evi, onun bölgesiydi ama tanıdık çevresi ona huzur vermiyordu. Her zaman içinde yaşamış olan öfke damarlarında dolaşıyor, intikam istiyordu. Reddedildiği bir intikam.

"İnsanlardan uzak durun."

Seren'in sözleri zihninde yankılanırken hırladı. Alfa'sının emri Finnar'ın bir insanla yaşadığı son... olaydan sonra gelmişti. Cezalandırılmayı beklemiş, hatta belki de ummuştu. Alfa'nın dişlerinin boynunda olmasını beklemişti.

Bunun yerine Seren onu sadece çok fazla şey gören gözlerle incelemişti.

"Öfkeniz sizi kör ediyor. Kendiniz de dahil olmak üzere herkes için tehlikeli olmanıza neden oluyor."

Çenesi sıkıştı. Alfa anlamamıştı. Anlayamazdı. İnsan şiddeti yüzünden kimseyi kaybetmemişti.

"Kendim için endişelenmiyorum," diye mırıldandı.

"Öyle olmalısın." Seren ona bir süre daha baktıktan sonra içini çekti. "Bu dağları terk etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Tarikat alfanın gücüyle doluydu ve onun da kabul etmekten başka çaresi yoktu. Kış Vultor yerleşim bölgesinin eteklerinde, iyileşerek ve derin düşüncelere dalarak geçirdi. Sürünün çok az üyesi ona yaklaştı ve yaklaşanları da reddetti. Bahar geldiğinde, Seren ondan yakınlarda kalmasını istemesine rağmen ormanda uzun süreler geçirmeye başlamıştı. Ama bunu bir emir haline getirmemiş ve isteği görmezden gelmişti.

Ama yerini değiştirmesinin bir faydası olmamıştı. Öfkesi damarlarında canlı bir şey gibi kaynıyordu ama öfkesi için bir çıkış yolu yoktu. Kendini dağların eteklerinde, bir insan yerleşimine yakın bir yerde bulana kadar ormanda huzursuzca sürüklendi.

Diğer Vultur dağların bu tarafından uzak duruyordu ama kendini yerleşimi izlerken bulmuş, intikam düşünceleri onu cezbetmişti. Ancak yerleşim yeri dağların sınırlarının dışındaydı ve Seren ona onları terk etmemesini emretmişti.

İntikam ihtiyacı, alfasının emirlerine itaat etme dürtüsüyle savaştı ve sonunda hayal kırıklığına uğramış bir ulumaya yol verdi. Ama ortaya çıktığında, öfkeden çok yalnızlığın izlerini taşıyordu. Kimsesi yoktu. Ailesi gitmişti, insan pislikleri tarafından ondan koparılmıştı ve kış boyunca sürüsünün ona güvenmediği açıkça ortaya çıkmıştı. Onun bir Vultur için bile çok tehlikeli, çok değişken olduğunu düşünüyordardı ve haklıydılar da.

Yapraklar arasında hışırdayan esintiyle taşınan bir koku yanından geçti. Tatlı, yaz meyveleri gibi, ama altında daha zengin, daha karmaşık bir şey vardı. Bir insan. Dişi. Genç.

Benim bölgemde.

Kulakları ileriye doğru dikildi ve orman yolundaki belli belirsiz ayak seslerini yakaladı. İnsan yalnızdı, adımları hafif ve hızlıydı. Derin bir nefes aldı, havadaki kokusunu tattı. Kokuda dikkatini çeken bir şey vardı, inkâr etmeye çalıştığı içgüdülerini harekete geçirdi. Araştırma dürtüsü onu çekiştirdi, derisinin altında huzursuz bir enerji uğulduyordu.

Koku yön değiştirdi. Onun bulunduğu yere yaklaşıyordu. Pençeleri kütüğe sürtünerek daha da uzadı. Onun yolunu kesebilirdi. Bu insanlara ormanda sandıkları kadar güvende olmadıklarını gösterebilirdi.

Seren bunu onaylamazdı. Alfa'nın sözleri yine kulaklarında çınladı.

"İnsanlarla barışa ihtiyacımız var, daha fazla kan dökölmesine değil. Kan davanız halkımıza sadece daha fazla acı getirecek."

Vücudu hareketsiz kalma çabasıyla titrerken bir uluma daha yükseldi. Alfa'sının emrini yerine getirmek için. Onu tüketmekle tehdit eden öfkeyi bastırmak için. İçindeki canavar serbest kalmaya aç bir şekilde volta atıyordu. İntikam için.

Kıpırdamadan duramayınca sonunda ayağa kalktı, çıplak ayakları yosun kaplı toprakta sessizdi. İnsanın kokusu onu kendine çekti, bir insan dışısına karşı son başarısız intikam girişimini hatırlattı. Evini ateşe vermişti ama iş o noktaya geldiğinde onu öldürememişti.

Zayıf, canavarı hırladı.

Karşı koyamayarak insanı takip etmeye başladı, kadim ağaçların gölgeleri arasında ilerlerken her duyusu keskinleşmişti. Kopan her dal ve çırpınan her yaprak kristal netliğinde kaydediliyordu. Bir cotta onun yolundan çıkıp yuvasına girdi-akıllı yaratık. Kuşlar yukarıdaki dallarda sessizleşti. Böcekler bile onun geçişiyle sustu.

Rüzgâr yön değiştirdi, kokusu artık daha netti. Çilek ve baharatın tatlılığının altında başka bir şey yatıyordu. Tüylerini diken eden bir şey. Korku yok. Bu insan Vultur topraklarında böyle bir aptallığın hak ettiği dehşet olmadan yürüyordu. Yine de... bu koku tanımlayamadığı bir şekilde ilgisini çekmişti.

Hayır. Avımıza odaklan.

Pençeleri önce uzadı, sonra geri çekildi. Uzattı. Geri çekildi. Ağaçların arasında sinsice ilerlerken bu hareket nefes alış verişleriyle uyumluydu. Geçen sefer öfkesinin onu yönetmesine izin vermişti. Bu sefer daha akıllıca davranacaktı.

Tepesinde bir dal gıcırdadı ve kafasını kaldırdı, gelişmiş görüşü gölgeleri yarıp geçti. Sadece küçük bir kemirgen ağaç gövdesine doğru koşuyordu. Dudağı kıvrıldı. Artık ilk avına çıkan yeşil bir yavru gibi gölgelere atlıyordu.

İnsanın yolu onun önünden geçiyordu, onu henüz görmemiş olsa da diğer duyuları bunu açıkça görebiliyordu. Yırtıcı hayvanın onun hareketlerini izlediğinden habersiz, yalnız ve korunmasız bir şekilde patikadan ayrılmıyordu. Karanlık ruh haliyle alay eden eğlenceli bir esintiyle taşınan kokusu güçlendi.

Kasları gerildi, gölgelerin içinden çıkmaya hazırdı. Alabileceği intikamı almak için. Ama Seren'in sözleri boğazına bir ilmik gibi dolanmış, onu geri tutuyordu. Küçük bir parçası alfanın haklı olduğunu biliyordu - rastgele insanlara saldırmak kız kardeşini geri getirmeyecek, ailesini geri getirmeyecekti. Teraziyi dengelemeyecekti.

Yine de takip etti. Dinledi. Bölgesinde yaptığı yolculuğun her ayrıntısını katalogladı. *Onun* bölgesi. *Onun* ormanı. Bu insan ne cüretle sanki burada olmaya hakkı varmış gibi ormanda dolaşabilirdi?

Ağaçların arasından gelen kırmızı bir ışık gözüne çarptı. Artık botlarının dökülen yapraklar üzerindeki yumuşak çıtırtısını ve bu ormanda gizlenen tehlikelere karşı tamamen kayıtsız olduğunu gösteren sessiz uğultuyu duyabilecek kadar yakındaydı.

Dudağı tekrar kıvrıldı. Aptal, umursamaz insan. Ona ait olmadığı yerlerde dolaşma konusunda bir ders vermeliydi. Ama tereddüt etti, sadece alfasının emriyle değil, ormanın bu kadar derinlerine inen insanların üzerine sinen her zamanki korku kokusundan çok farklı olan o kendine özgü kokudaki bir şeyle de kısıtlanmıştı. Pençeleri ağacın gövdesine doğru esneyip tahtada derin oyuklar açarken göğsünde bir hırıltı yükseldi. Ne cüretle bu kadar kaygısız davranırdı?

Daha da yaklaştı, ağaçların altındaki gölgelerin arasından ayrıntıları seçebilecek kadar yaklaştı. Taze kan kadar zengin bir pelerin ince omuzlara örtülmüştü. Pelerinden sadece biraz daha koyu olan saçları sırtından aşağı dökülüyor, gölgelikten süzülen güneş ışığının parıltılarını yakalıyordu. Gelişmiş görüşü kızın burnundaki çilleri ve bilmediği bir melodiyi mırıldanan güzel kırmızı dudaklarının kıvrımlarını seçti. Bir insan için alışılmadık derecede çekiciydi.

Bu düşünce onu dehşete düşürdü ve hemen reddetti. İnsan dişilere karşı hiçbir ilgisi yoktu. Pelerinin altındaki ince vücudu da merak etmiyordu.

Kasları yırtıcı bir gerginlikle gerilmişti. Bir sıçrayışla aralarındaki mesafeyi kapatabilirdi. Bu çıldırtıcı merakı sona erdirebilir, bu insana ormanın hak ettiği korkuyu öğretebilirdi. Ama vücudu hareket etmeyi reddediyor, her zamanki öfkesi ve bu tuhaf hayranlık arasında sıkışıp kalıyordu.

Kırmızı pelerin sık ağaçların arkasında kayboldu ve o da içgüdüleri alfasının uyarılarının son fısıltılarını bastırarak onu takip etti. Koku, göğsünün derinliklerine gömülmüş bir kanca gibi onu ileri doğru çekti ve patikada kolayca ilerlerken onu takip etti.

Ne kadar savunmasız görüldüğünün farkında değil.

İçindeki canavar kıpırdandı ve onunla birlikte, onun kokusunu ilk aldığından beri boğuştuğu huzursuz, sahiplenici hırıltı da geldi. Bir insan onun içindeki derin bir şeyi nasıl harekete geçirebilirdi? Uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğü bir şeyi?

Aniden durdu, başını yakındaki çalılardan hışırtısına doğru çevirdi. Kadının duruşundaki ani gerginlikten memnun olmalıydı ama göğsünde alışılmadık bir şey belirdi. Sempatı mı? Hayır, bu çok insani bir kelimeydi - bu daha derin bir şeydi. Bunu istemiş olsa da, kızın kokusundaki korku iması canavarını huzursuz etmişti.

Kız onun nefret ettiği her şeydi -kırılgan, yumuşak, insan. Yine de kendini onun boynunun kıvrımını, ormanı tararken parmaklarının sepetinin sapını tutuşunu incelerken buldu. Onu görmek göğsünde ilkel bir şey uyandırdı, avlanmakla ya da öldürmekle ilgisi olmayan bir şey.

Bunun farkına varması damarlarında yeni bir öfke dalgasına yol açtı. Dişlerini sıktı ve dilindeki metalik öfke tadını aldı. Bu insan ona böyle hissettirmeye nasıl cüret ederdi? Hissettiği her şeyi sorgulamasına?

"Alo?" diye sordu belli belirsiz, sesi alçak ve müzikaldi; adam cevap vermemek için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı.

Bir süre sonra tekrar yürümeye başladı. Mırıldanması yeniden başladı, melodi ağaçların arasında bir büyü gibi dalgalanıyordu. Öfkesi hayranlığıyla çarpışıyor, çatışmadan başı dönüyordu. Gitmeliydi. Geri dönmeliydi. Bunun yerine, ayakları onu ileriye taşıdı, bir gölge gibi onun yolunu takip etti.

Zavallı insan duyuları onun varlığını algılayamamış olsa da, onun orada olduğunu bildiğinden emindi. Ormanı tarayarak daha yavaş yürüdü, sonra çenesini meydan okurcasına kaldırarak döndü.

"Orada olduğunu biliyorum."

Bir kez daha ona cevap verme isteğini bastırdı ve sonunda yeniden hareket etmeye başladı. Korkudan eser kalmamıştı ve onun endişelerini gidermek için garip bir istek duydu. Ama hayır. Onun varlığında hissetmesi gereken şey korkuydu. Hak ettiği şey buydu. Tüm insanların hak ettiği şeydi.

Yakınlarda bir kuş uçarken onun tökezlemesini izledi, ağzının kenarlarında beklenmedik bir gülümseme seğirdi. Yeni bir yavru gibi ürkekti ve

Bu düşünce onu hem memnun etti hem de rahatsız etti.

"Saçmalıyorum," diye mırıldandığını duydu ve gülümsemesi büyüdü.

Evet, öylesin, diye sessizce kabul etti, ancak kendisi de bir o kadar aptalca davranmıyor muydu?

Ama bir sonraki sözleri, kendini göstermesi için keskin bir talep, onu şaşırttı. Ona hakkını vermek zorundaydı. Cesurdu -ya da belki sadece aptaldı. Gerçekten de onun saklandığı yerden çıkmasını beklemiyordu, değil mi? Sırf o istedi diye mi?

Evet, canavarı ısrar etti.

Çalılardaki bir başka hışırtı onu yeniden ürküttü ve adam otomatik olarak öne doğru yarım adım attı. Başını ona doğru çevirdi ve nefesinin kesildiğini duydu. Yerini belli ettiğini biliyordu. Çok geç değildi, hâlâ sıvışabilirdi. Seren'in ona gitmesini emredeceğini biliyordu. Bunun yerine kendini gölgelerden çıkıp ona doğru ilerlerken buldu.

BÖLÜM 3

Scarlett'in kalbi kaburgalarına öyle hızlı çarptı ki, ışıldayan mavi gözlere bakarken midesi bulandı. Sonra gözlerini kırıştırdılar ve kadim ağaçların altındaki gölgelerden bir şekil belirdi. Uzun boyluydu -insanlık dışı uzun boyluydu- keskin, köşeli yüz hatları vardı. Gümüşü gri teni büyük, güçlü bir vücudu kaplıyordu, omuzları arkasındaki ormanı kapatacak kadar genişti.

Koyu renk bir pantolondan başka bir şey giymiyordu ve kaslı göğsünü korkutucu bir şekilde sergiliyordu. Kolay ve rahat bir zarafetle ona doğru ilerliyordu ama kız daha gözünü kırpamadan üzerine çullanmıştı.

Vultor.

Onlara duyduğu hayranlık şimdi inanılmaz derecede aptalca görünüyordu. Buz mavisî gözleri yırtıcı bir yoğunlukla onu taradı ve yüzü hem tehditkâr hem de tuhaf bir şekilde çekici bir gülümsemeye dönüştü.

"Yolunu mu kaybettin, küçük kırmızı?" diye sordu, derin sesi alaycıydı.

Bacakları titriyordu ama çenesini kaldırdı. Bu kadar yakından, koyu renk saçlarındaki altın rengi ışıltıları görebiliyordu. Ve o gözler... ağaçların arasından süzölen güneş ışığında bile parlıyorlardı.

"Ben... Ben kaybolmadım. Büyükansemi ziyarete gidiyorum." Sözcüklerin üzerinde tökezledi ve sesindeki hafif titremeye lanet okudu.

"Büyükansemi mi?" Bakışları onun yanından dar patıkaya kaydđ. "Bu taraftan mı?"

Adam yaklaştığında, kadın içgüdüsel olarak bir adım geri attı ve adam da onun adımına uyararak aralarındaki mesafeyi kapatırken alçak ve tehlikeli bir sesle güldü.

"Kimse seni ormanımdan uzak durman için uyarmadı mı?" Sertçe yutkundu, sesini sabit tutmak için mücadele etti.

"Buralar senin ormanın değil."

Ona doğru eğilirken gözleri tehlikeli yarıklara dönüştü. "Ne dedin sen?"

Kokusu onu sarmıştı -  am ve duman ve altında vahşi bir şey
-Ve aptalca bir dürtüyle daha da yaklaşıp içine çekmek istedi. Bunun yerine yerinde durdu ve o korkutucu bakışa karşılık vermek için elinden geleni yaptı.

"Beni duydunuz. Bu orman kimseye ait değil."

"Saf küçük insan." Hareketleri akıcı ve yırtıcı bir şekilde onun etrafında döndü. "Bu gölgelerde neyin gizlendiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Onunla birlikte döndü, başı göğsüne zar zor ulaşsa da onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Adamın devasa kolları sanki taştan yontulmuş gibi ydi ve çıplak elleriyle bir ağacı yerden s kt ğ n  hayal edebiliyordu. Adam yine tam önünde durdu ve kız başını geriye doğru eğerek adamın bakışlarıyla buluştu, adam ona gülümsediğinde kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Yüzünde hiç eğlence yoktu ve bakışları o alaycı gülümsemenin ortaya çıkardığı parıldayan beyaz dişlere takıldı, ama sinmeyi reddetti.

"Evet, biliyorum. Ben burada büyüdüm. Yürümeye başladığımdan beri bu ormanda oynuyorum. Burada yabancı olan biri varsa, o da sensin."

Alaycı tavrı geri dönmeden önce yüzünde bir şey titreşti -şaşkınlık, hatta belki bir parça saygı-.

"Böyle biri için cesur sözler..." Bakışları onu küçümseyerek s zd , "küçük."

"Boyut her şey demek değildir." Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken bile çenesini daha yukarı kaldırdı. "Ve göz korkutmak sadece göz korkutulmak isteyen insanlar üzerinde işe yarar."

"Ne kadar cesur bir dişi. Ama ben gerçeği biliyorum." Sesi alçak bir hırıltıya d n şti. " ok korkmuşsun."

Dilini durduramadan dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve gözleri hareketi takip etti. Kalbi garip bir şekilde başladı ama

dikkati tekrar yüzüne odaklanmıştı bile. "Değil mi?"

diye sordu.

"Elbette öyleyim. Ben aptal değilim." Sözleri nefes nefese çıkmıştı ve sessizce kendini lanetledi. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Değiştirmeli. Şimdi geri dön. Çok geç olmadan."

Adamın sözleriyle omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü ama tedirginliğini görmesine izin vermedi. İlerideki patika ağaçların arasından güneşli ve tanıdık bir şekilde onu çağırıyordu.

"Hayır. Büyükanne mi ziyaret ve zaten yolu yarılardım."

Yüz hatları buruştu, yüzünde bir acı parıltısı belirdi ve ardından bu acı bir küçümseme maskesinin ardında kayboldu.

"Güzel olmalı." Kelimeler acılıkla damlıyordu. "Ziyaret edecek bir aileye sahip olmak."

Sesindeki burukluk altta yatan acıyı tam olarak gizleyemiyordu ve kadın istemeden de olsa bir sempati duydu. Kimi kaybetmişti?

O daha sormadan dudakları, parıldayan beyaz dişlerini vurgulayan yırtıcı bir gülümsemeye dönüştü. Ona bakarken kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Korkması gerekirdi ve korkuyordu da ama karşılaşmalarında heyecan verici bir şey vardı.

Buz mavisi gözleri aniden arkasındaki bir şeye odaklandı ve ardından adamın devasa formu inanılmaz bir hızla ona doğru koşmaya başladı. Geriye doğru tökezledi, sırtı sert ağaç kabuğuna çarptığında sepeti sinirsiz parmaklarından düştü.

Adamın kolu ona doğru uzandı, pençelerini uzattı ve kız çılgılık bile atamayacak kadar dehşete düştü.

Ama ölüm gelmedi. Onun yerine kolunu çekti ve ona uzun, siyah pençelerinden sarkan yılanı gösterdi; pullu vücudu hâlâ seğiriyordu. İşaretleri tanıdı. Zehirli.

Tam arkasında olmalıydı. Eğer hareket .

Kadın teşekkür etmek için ağzını açtı ama adam yılanı çalılıklara doğru fırlatırken ona alaycı bir bakış attı.

"Görünüşe göre bu ormanı sandığın kadar iyi tanımıyorsun. O siskar sen farkına bile varmadan seni öldürebilirdi."

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. Bu ormanda onlarca kez kazasız belasız yolculuk etmişti ama bu kibirli erkek sanki kurtarılması gereken çaresiz bir çocukmuş gibi davranıyordu.

"Şimdiye kadar gayet iyi idare ettim-"

"Belli ki değil." Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana bir kez daha geri dönmeni söyleyeceğim."

"Hayır."

Reddetmesi üzerine adamın yüzünde okuyamadığı bir şey titreşti.

"O zaman daha sonra cesedini kendi bölgemde bulma havasında olmadığım için, gideceğin yere kadar sana eşlik edeceğim. Bu ormandan ne kadar çabuk çıkarsan o kadar iyi."

"Buna gerek yok-"

"Geri dönün ya da yürümeye başlayın," diye emretti.

Kim olduğunu sanıyordu ki? Ona istenmeyen korumasını tam olarak nereye sokabileceğini söylemek için ağzını açtı ama buz mavisi gözlerindeki tehlikeli parıltı duraksamasına neden oldu.

Bunun yerine yere düşen sepetini kaptı ve ona ters ters baktı.

"Peki. Eğer gününü bana eşlik ederek geçirmek istiyorsan, bu senin seçimin." Onun bakışlarıyla karşılaştığında çenesi kalktı. "Ama senden korkacak değilim."

"Küçük kırmızı, gerçek terörün nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. En azından henüz. Ama öğrenmek için tanrıları baştan çıkarıyorsun."

Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve yırtıcı bir zarafetle hareket ederek patikadan aşağı doğru yürüdü, nefesi kesildi, gümüşü gri teninin altında kasları dalgalandı. Geri dönmeli miydi?

Hayır.

Tüm tehditkâr konuşmalarına rağmen ona zarar vermemişti. Hatta onu yilandan bile . Görünüşe göre havlaması ısırmasından daha kötüydü. Bir ısırık düşüncesi

O pırıl pırıl parlayan beyaz dişler omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi, ama bu tamamen korkudan değildi.

Kararından pişman olmayacağını umarak ona yetişmek için acele etti. O delici mavi gözler bir anlığına ona odaklandı ve nedense yanaklarına sıcaklık doldu. Boğazını temizledi ve ona kararlı bir gülümseme verdi.

"Yani, tüm zamanınızı bu ormanda gizlenerek çaresiz yolcuları kurtarmayı bekleyerek mi geçiriyorsunuz?"

Tek tepkisi bir homurtu oldu.

"Sanırım yılanla ilgilendiğiniz için size teşekkür etmeliyim. Tüm bu eskortluk işi konusunda oldukça dramatik davranmanız bile."

Bir homurtu daha ve korkusu aniden yerini eğlenceye bıraktı.

"Gerçekten konuşuyor musun, yoksa hırlayarak mı iletişim kuruyorsun?"

Çenesi gerildi. "Finnar."

"Ne?"

"Benim adım. Durmadan gevezelik etmeye kararlı görüldüğüne göre, bunu kullanabilirsin."

"Finnar," diye adını sınıadı. "Ben Scarlett."

"Ben sormadım."

"Eh, artık biliyorsun." Düşmüş bir dalın üzerinden geçti. "Peki Finnar, ne zamandır bu ormanda yaşıyorsun?"

Ona sinirli bir bakış attı ama sessiz kaldı.

"Burada ağaçlar çok güzel. Özellikle güneş ışığının yaprakların arasından süzülüşünü çok seviyorum. Gerçi sanırım bir Vultur olarak ormanın daha karanlık kısımlarını tercih ediyorsun..."

Tek tepkisi göğsünden gelen alçak bir gümbürtü oldu.

Gülümsemekten kendini alamadı. Konuşma girişimlerinden duyduğu bariz rahatsızlık onu daha fazla dürtmek istemesine neden oldu. Garip bir şekilde

O soğukkanlı yüzünü kırmaya çalışmakla eğleniyordu. Bu yolculuk beklediğinden çok daha ilginç geçmeye .

BÖLÜM 4

Küçük kızıl saçlı konuşmaya devam ederken Finnar'ın yumrukları sıkılıp gevşedi. Kadının durmak bilmeyen kelime akışı kulaklarına dalgalar gibi çarpıyordu; dokumacılığıyla ilgili hikâyeler, köy dedikoduları, orman yoluyla ilgili gözlemler. Onun daha kısa adımlarına uymak için doğal adımlarını bir kez daha yavaşlatırken kendini yakaladığında çenesi sıkıştı.

"Ve sonra Tessa - fırıncı olan o - bana bal ve lavanta ile denediği yeni bir tariften bahsetti..."

Göğsünde bir hırıltı yükseldi. Onu Siskar'a bırakmalıydı. Ya da daha kötüsüne. Pençeleri hatırladığı kana susamışlıkla kaşınıyordu ama bir şekilde kızın yumuşak sesi öfkesinin kızıl sisini dağıttı.

"Bazı böceklerin aslında birbirlerine çiçekleri nerede bulacaklarını söylemek için dans ettiklerini biliyor muydunuz?"

Dudağı kıvrıldı. "Büyüleyici."

Sözcükte alaycılık vardı ama kız sanki gerçek bir övgüde gibi baktı. Onu ilk çeken tatlı koku daha da güçlendi ve burun delikleri alevlendi. Neden bu kadar baştan çıkarıcıydı?

"Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?" Başını eğdi, iri kahverengi gözleriyle onu inceledi.

"Hayır."

Güneş ışığının saçlarındaki bakır rengi vurguları nasıl yakaladığını görmezden gelerek yola odaklandı.

Onun nesi vardı? İntikam planları yapıyor olmalıydı, çillerinin burnunun üzerinde yıldızlar gibi nasıl dağıldığını fark etmemeliydi. Alfa haklıydı; tehlikeli ve kontrol edilemez bir hale gelmişti. Yine de burada yürüyor, ona eşlik ediyordu.

Ondan korkusunu kaybetmiş gibi görünen bu geveze insan. Kokusunda korkunun izi ; sadece merak ve... bu eğlence miydi?

Kaşları daha da çatıldı. Bu durum kontrolünden çıkmıştı ve kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Patika ormanın daha açık bir alanından geçiyordu ve güneş ışığı incelmekte olan gölgelikten içeri girerek önündeki yolu ısıtıyordu. Bir ışık huzmesi saçlarını yakalayıp bakır telleri sıvı ateşe dönüştürdüğünde adımları durakladı. Esinti arttı ve kadın sabırsız bir elle pelerinini geriye itti. Bu hareket, adamın bakışlarını kadının belinin kıvrımlarına çekti; elbisesinin kumaşı kadına yapışmıştı.

Dişlerini alt dudağına bastırarak hırıltısını bastırdı. Ne yapıyordu? O bir insandı. Düşman.

Bu sesle başını kaldırdı, koyu renk gözleri adamın yüzünü arıyordu.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu masumca, aralarındaki mesafeyi kapatarak.

Aradaki mesafeyi koruyarak yana doğru adım attı. "Hayır."

Ama kokusu onu takip etti, ipek gibi etrafını sardı, tatlılığı ağzını sulandırdı. Kendini sığ nefes almaya zorladı, daha yakına eğilme, o kışkırtıcı aromayı daha fazla içine çekme dürtüsüyle savaştı.

"Biliyor musun, çoğu insan biri kendisiyle konuştuğunda gerçekten tepki verir." Sesinde sitemden çok eğlence vardı. "Ya da en azından dinliyormuş gibi yaparlar."

"Ben çoğu insan değilim."

Vücudundaki her sinir onun hareketlerini takip etse de kendini gözlerini yoldan ayırmamaya zorladı.

"Hayır, kesinlikle değilsin."

Ses tonundaki sıcaklık adamın dikkatini tekrar yüzüne çekti.

Bakışlarını ürkütmeden karşıladı, küçük güzel ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme oynayıyordu. Parmakları bu gülümsemenin izini sürmek, dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını keşfetmek için ani bir dürtüyle seğirdi...

Bu düşünce onu öfkелendirdi. İnsanlardan nefret etmesi gerekiyordu, onları öpmeyi hayal etmesi değil. Aralarına daha fazla mesafe koymaya çalışarak adımlarını uzattı. Ama arkasından gelen sessiz kahkahası göğsündeki savaşı daha da şiddetlendirdi.

Orman kalınlaştıkça patika daralıyor, toprağı eski kemikler gibi yaran budaklı ağaç köklerinin arasından geçiyordu. Adam onlardan kaçmakta zorlanmıyordu ama kadın her birine takılıp tökezlemeye kararlı görünüyordu.

Botunun altından gevşek bir taş yuvarlandı ve kadın irkilerek öne doğru savruldu. Adamın eli fırladı ve kız düşmeden dirseğini yakaladı. Avucunun kızın teniyle buluştuğı yerde ısı parladı ve elektrikli bir şey kolundan göğsüne doğru hızla ilerledi.

Yanmış gibi irkildi. "Yürüdüğün yere dikkat et."

"Teşekkür ederim." Doğruldu ve sepetini düzelitti. Yine o gülümseme, sert tonuna rağmen parlak ve içten. "Dediğim gibi, yer bana çelme takmaya çalışmadan önce..."

Kadın bir köy festivaliyle ilgili hikâyesine geri döndü ama adam onun sözlerine odaklanamadı. Kokusu değişmişti, tatlılığın altında daha sıcak, daha baş döndürücü bir şey vardı. Kendini durduramadan daha fazlasını ciğerlerine çekti ve yeni notayı fark ettiğinde neredeyse tökezliyordu.

Cazibe. Kokusu bir tuzak gibi etrafını sarmış, içini pençeleleyen karanlık bir açlığı uyandırmıştı. Ondan nasıl etkilenmiş olabilirdi? Ve neden vücudu böyle içgüdüsel bir ihtiyaçla karşılık veriyordu?

Ayağı bir köke takıldı ve adam onu sabitlemek için elini tekrar uzattı. Aynı elektrik kıvılcımı bu sefer daha güçlü bir şekilde kolundan yukarı fırladı ve onu daha yakına çekme dürtüsüyle savaştı. Onun da hissedip hissetmediğini görmek için...

Hayır. İmkansız. Ondan etkilenmiş olamazdı. O Vultor'du, insanların gözünde bir canavar. Düşman. Muhtemelen yürüyüşten dolayı aşırı ısınmıştı ya da...

Eliyle bir dansı tarif ederken omzu adamın koluna değdi ve kadın bu temastan hiç çekinmedi.

Dişlerini tekrar sıktı, kendini tutma çabaları yüzünden çenesi ağrımaya başlamıştı. Kokusunun ne önerdiği önemli değildi. O-

böyle bir saçmalığı düşünmesine izin veremezdi. Onun kendi bölgesinden ayrılmasını sağlamak için buradaydı, başka bir şey için değil.

Ama kahkahası ağaçların arasında çınlıyordu ve içinden bir ses bunu tekrar duymak için can atıyordu. Bunun yerine yola odaklandı.

Köprüye varmadan çok önce akan suyun gürültüsünü duymuştu - daha doğrusu köprüden geriye ne kaldıysa. Nehir kıyısından kırık dişler gibi sarkan birkaç direktan başka bir şey yoktu. Bahar selleri burayı acımasız bir güçle yıkmış, bir zamanlar boşluğu kaplayan yapının anılarından başka bir şey bırakmamıştı.

"Olamaz. Köprü..." Ona eziyet eden tatlılığın içinden endişe geçerken kenara yaklaştı ve aşağıda çalkalanan suya baktı.

Elleri onu uçurumdan geri çekme isteğiyle titredi. Bunun yerine kollarını kavuşturdu ve sesine buz katmaya zorladı.

"Görünüşe göre yolculuğunuz burada sona eriyor."

Onun hasarı incelemesini izledi, rüzgârın yüzündeki ateş gibi parlak saç tellerini nasıl savurduğuna dikkat etti ve onları savurma dürtüsüyle savaştı. Artık onu köyüne, kendi bölgesinden uzağa gönderebilirdi. Kendisinden uzağa. Bu düşünce ona tatmin ya da en azından rahatlama getirmeliydi. Bunun yerine, göğsüne soğuk ve ağır bir şey yerleşti.

Ya onu göndermezsem?

Canavarı bu düşünceyi onaylarcasına guruldadı ama o bunu duymazdan geldi.

İntikam. Bu yüzden onun kalmasını istiyordu. Diğer insanların ailesine yaptıklarını bir insana ödetmek için mükemmel bir fırsattı. Gülümsediğinde gözlerinin nasıl parladığının ya da sesinin, etrafını bir zırh gibi saran sessizliği nasıl hafifletmeye başladığının bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Kız nehrin kenarına yaklaştıkça göğsü sıkışıyor, akan suyun içinden kopup gelen dağınık kayalara spekülatif bir şekilde bakıyordu. Akıntı etraflarında dönüyor ve köpürüyordu, aldatıcı bir şekilde sığıdı ama altında ölümcül akıntılar saklıyordu.

"Belki ben-"

"Hayır." Kız daha düşüncesini tamamlayamadan sözcük boğazından yırtıldı. Eli fırladı, kolunu kavradı ve onu uçurumun kenarından geri çekti. Temas vücudunda bir sarsıntı daha yarattı ve sanki derisi yanıyormuş gibi kolunu bıraktı.

Onun o tehlikeli kayalıkları geçmeye çalıştığını düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Kayacaktı, akıntı onu sürükleyecekti ve o-

Hayır. Bu düşünceye eşlik eden korumacılık dalgasına öfkelenerek onu kesti.

Adamın kendisini tuttuğu kolunu ovuşturdu ama yüz ifadesinde korkudan ziyade merak vardı.

"Karşıya geçmenin bir yolu olmalı."

Bir yol olduğunu biliyordu; devrilmiş bir ağaç nehrin bir mil kadar yukarısındaki daha dar bir bölümü boyunca uzanıyordu. Ama o yol da Vultor bölgesinin derinliklerine gidiyordu. Onun bölgesine. Ve bir kez oraya vardığında.

"Geri dönmeyecek misin?"

Başını iki yana salladı. "O kadar kolay pes etmeyeceğim." "O zaman benimle gel."

Reddetmesi, çekip gitmesi düşüncesi pençelerinin derisinin altında kaşınmasına neden oldu ama ona son bir şans vermek için kendini zorladı. Onun kararını beklerken kasları gerildi. Tepkisinin yoğunluğu onu tedirgin ediyordu; onun ne yapmayı seçtiğini umursamamalıydı.

Ama kadın onu tekrar şaşırttı ve ona ısıltılı bir gülümseme verdi. "Pekâlâ. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, Finnar."

Kadının sesindeki içten sıcaklık göğsünde bir şeyleri burktu. Aklının köşelerinde karanlık intikam düşünceleri pusuda beklerken, kadın ona teşekkür ediyordu. Çenesi alışılmadık bir duygu dalgasına karşı sıkıştı.

O parlak gülümsemeyle daha fazla yüzleşemeyerek ondan uzaklaştı.

"Bu taraftan." Çalılıkların arasından ilerledi, otomatik olarak dalları onun için kenara çekti.

Orman etraflarını sarmış, nehri arkalarında bıraktıkça gölgeler derinleşmişti. Suçluluk duygusu -bu duyguyu artık tanıyordu- her adımda midesini bulandırıyordu. Onu kendi bölgesinin derinliklerine götürmemeliydi. Onu korumak mı yoksa ona zarar vermek mi istediğini bilemediği bu tehlikeli oyunu oynamamalıydı.

Ama adam yürümeye devam etti ve kadın da onu takip etti, hiçbir insanın güvenmemesi gereken bir şekilde ona güvendi.

BÖLÜM 5

Scarlett, adımları gölgeler kadar sessiz ve emin olan Finnar'ı dar patikada ilerlerken takip etti. Alçak bir dalın altına eğildi, gözleri Finnar'ın her akıcı hareketinde kaslarının nasıl dalgalandığına takıldı ve kendini gülümserken buldu. Adamın varlığı onu dehşete düşürmeliydi -ve hâlâ biraz düşürüyordu- ama bu iyi türden bir dehşetti, omurgasında hoş bir ürperti yaratan türden. Bir kış gecesinde anlatılan bir hayalet hikâyesi gibi, korkunun titreşimi ateşin sıcaklığına lezzetli bir baharat katıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, ne zaman dokunsalar içinden geçen çekim kıvılcımını inkâr edemezdi. Hayatında gördüğü en büyüleyici erkekti o. Ham bir güç ve zar zor kontrol altına alınmış bir vahşilik.

O bir Vultor, diye kendine hatırlattı ama bu fikri artık korkutucu bulmuyordu. Sebepleri her ne olursa olsun, ona yardım ediyordu ve şimdi geri dönemeyecek kadar ilgisini çekmişti. Ayrıca, büyükannesine ziyaret edeceğine dair söz vermişti ve hiçbir şey onu sözünden alıkoyamazdı.

"Bu ormanda kaybolan insanları kurtarmak gibi bir alışkanlığınız var mı?" Geniş omuzları sertleştiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yoksa ben özel miyim?"

Cevap vermeden ilerlemeye devam etmeden önce adımları bir anlığına durakladı. Bu sessizlik onun merakını daha da artırdı.

"Bahse girerim tüm bu düşünceli halinin altında oldukça hoş birisin." Devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçerken kırmızı pelerini dikenli bir dala takıldı. "Şu dikenli meyvelerden biri gibi, keskin kısımları geçince içi yumuşacık oluyor."

Adamın göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ama kadın adamın ağzının kenarındaki ufak bir seğirmeyi fark etti.

"Biliyor musun, çoğu insan bu konuşmanın tek taraflı olduğunu düşünür." Yosun kaplı bir taştan diğerine zıplayarak

ayak sesleri. "Yine de hırıltılarının oldukça anlamlı olduğunu düşünüyorum. Bu sonuncusu kesinlikle 'lütfen konuşmaya devam edin, arkadaşlığınızdan çok keyif alıyorum' anlamına geliyordu."

Başını çevirdi, buz mavisi gözleri ona dikilmişti ama kız masum bir gülümsemeyle onun bakışlarına karşılık verdi. Adamın çenesindeki gerginlik, kızın onu daha fazla dürtmek istemesine neden oldu.

"Ya da belki de 'aptal insan, beni güldürmeye çalışmayı bırak' anlamına geliyordu. Ama az önce neredeyse gülümsediğini gördüm, yani bunu yapabildiğini biliyorum."

Patikaya geri döndü, ama bu onun dudaklarında hafif bir kıpırtı daha yakalamadan önce olmadı. Küçük de olsa bu zafer göğsünde bir çarpıntı yarattı.

Önündeki patika, yıpranmış kayalar ve budaklı köklerden oluşan bir labirentin içinden kıvrıla kıvrıla yükseliyordu ve bacakları tırmanmaktan yanıyor, her adım daha tehlikeli hale geliyordu. Onun kendinden emin adımlarını takip etmek için elinden geleni yaptı ama kısa adımları bunu zorlaştırıyordu.

Devasa bir kök yolu kapatmış, bükülmüş yüzeyi beline kadar yükselmişti. Adam hiç tereddüt etmeden kökün üzerinden atladı ve kadın iç çekti. Kökün üzerine tırmanmaya çalışırken bir ayağını sert ağaç kabuğuna dayadı ve botu nemli yüzeyde hemen kaydı.

Güçlü eller aniden belini kavradı. Adam onu zahmetsizce kaldırırken nefesi kesildi, dokunuşu vücudunda elektrik kıvılcımları yarattı. Onu bir an havada asılı tuttu ve kendini o delici mavi gözlere bakarken buldu. Adam o kadar yakındaydı ki koyu renk saçlarındaki altın görebiliyordu.

Onu diğer tarafa yatırdıktan sonra bile elleri belinde kaldı ve kavrayışının sıcaklığı elbisesini yakarak nabzının hızlanmasına neden oldu. Ne yaptığının farkına varmadan önce parmakları kızın yanlarına doğru hafifçe esnedi.

"Ayaklarını nereye bastığına dikkat et," dedi kabaca onu serbest bırakırken. "Yol buradan sonra daha da kötüleşiyor."

Adam onun cevabını beklemeden arkasını döndü ve onu arkasından bakakalmış halde bırakarak yola devam etti. Bir elini kalbine bastırdı, hâlâ onun dokunuşunun hayali baskısını hissediyordu, sonra aceleyle ona yetişmeye çalıştı, ellerinin olduğu yerde teni karıncalanıyordu.

Yolun giderek kötüleştigi konusunda haklıydı. Dallar dar patıkayı kavrayan parmaklar gibi uzanıyordu ve altlarından eğilmeye çalışıldığında botları ıslak yapraklardan oluşan halıda kayıyordu. Patika dikleşiyor, her adımda çoğalıyormuş gibi görünen yosun kaplı kayaların arasından dolanıyordu.

Ayağı başka bir köke takıldı ve öne doğru tökezledi. Adamın kolu dışarı fırladı ve onu belinden yakaladı. Dokunuşu vücudunda bir sarsıntı yarattı ve nefesini kesti. Adam onu kendine çekerek sabitledi ve kadın elbisesinin içinden adamın sert vücudunun sıcaklığını hissetti.

"Yeni doğmuş bir yavrudan daha kötüsün," diye hırladı ama kolu kızın etrafında sarılı kaldı.

Ona bakarken yanaklarına sıcaklık doldu, ne kadar yakın durduklarının aşırı farkındaydı. Adamın vahşi kokusu etrafını sarmış, başını döndürmüştü. Adam esrarengiz bir ifadeyle ona baktı, gözleri yüzünü tarıyordu. Adamın kolu kızın etrafında sıkılaşıarak onu daha da yakına çekti ve kızın dili aniden kuruyan dudaklarını yalamak için dışarı fırladı.

Burun delikleri alevlendi ve onu aniden serbest bıraktı.

"Bana yakın dur," diye emretti. "Bu ormanda pek çok tehlike var." Sesi alçak ve kabaydı ve gözleri gölgelerin içinde parlıyor gibiydi.

Yol daha da daralarak onları iki yüksek kayanın arasından geçmeye zorladı ve nemli kayaların arasına sıkışan kıza destek olmak için uzandı. Adamın dokunuşu elbisesini yaktı ve kız kendini ona doğru eğilmekten alıkoyamadı, adamın vücudunun sıcaklığı soğuk kayalarla cazip tezat oluşturunuyordu.

Sanki o da hissetmiş gibi dondu kaldı, elleri kızın belini daha sıkı kavradı. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve bir an için onu öpebileceğini düşündü ama sonra adam uzaklaşırken arkasından bakakaldı.

Neyim var benim?

Bir Vultur tarafından öpülmeyi düşünmemeliydi - köydeki bazı erkeklerin beceriksizce yaptığı birkaç denemeden bile zevk almamıştı. Neden o sert ağzın kendi ağzının üzerine kapanmasının tamamen farklı olacağını düşündü?

Onlar tırmandıkça hava daha da serinlese de, ellerinin değdiği her yerde sıcaklık çiçek açıyordu. Onu sabitlemek ya da bir engelin üzerinden kaldırmak için her uzandığında, temas bir kalp atışı daha uzun sürüyor ve onu biraz daha yaklaştırıyor . Ama yüzü sert ve okunmaz kalmıştı, o çarpıcı mavi gözler hiçbir şey ele vermiyordu.

Bu dokunuşlar dikkatini o kadar dağıtmıştı ki etraflarındaki ormanın ne kadar değiştiğini fark etmesi uzun zaman aldı. Ağaçlar her zamankinden daha yakındı, gövdeleri yaşlı ve budaklı. Güneş ışığı kalın gölgelikten zar zor sızıyordu. Saatlerdir tırmanıyorlarmış gibi geliyordu. Sadece nehri geçecek bir yer bulmak için gidilecek çok uzun bir yol varmış gibi görünüyordu.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu, tırmanıştan nefesi kesilmişti.

Döndü, buz mavisi gözleri onun yüzüne sabitlendi. Dudakları, kadının nabzını hızlandıran yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı - korkudan değil, tamamen başka bir şeyden. Bu yırtıcı bakış onu korkutmalıydı. Bunun yerine, midesinde bir sıcaklık birikti.

"Uzun sürmez," diye homurdandı, sonra geri döndü ve patikada ilerlemeye devam etti. Cüssesine rağmen hareketi o kadar akıcı, o kadar zarifti ki, şaşkınlığını üzerinden atması bir anını aldı.

Onun peşinden koşarken kalbi kaburgalarına çarpıyordu, o gülümsemenin ardından soruları neredeyse unutulmuştu. *Benim neyim var*, diye tekrar merak etti. Onu nereye götürdüğü konusunda endişelenmesi gerekiyordu, vücudunun hareket edişine hayranlık duyması ya da ellerinin belindeki hissini hatırlaması değil.

Yol nihayet düzleşti ve sık ağaçlar yerini beklenmedik bir açıklığa bıraktı. Ani aydınlık karşısında gözlerini kırıştırdı ve yüksek bir uçurumun dibine yuvalanmış alçak taş kulübeyi fark etmesi bir anını aldı. Doğa bu yapıyı kendine mal etmişti; kubbeli çatıyı kalın zümrüt yosun halıları kaplamış, inatçı sarmaşıklar eski taşlara tırmanmıştı. Tüm bina kayanın kendisinden filizlenmiş gibiydi, yıpranmış, vahşi ve bir şekilde güzeldi.

Yıkılmaya yüz tutmuş bir taş duvar kulübeyi çevreliyordu. Duvarın arkasında, bir zamanlar düzenli bir bahçe olabilecek yerde, karmakarışık bir bitki örtüsü yer kapma mücadelesi veriyordu

yataklar. Yabani çiçekler kendi üzerlerine tırmanırken, uzun otlar hafif esintide sallanıyordu.

Büyüleyici bir yanı vardı. Kulübe aynı anda hem terk edilmiş hem de canlı hissettiriyordu, sanki yıpranmış taşlarında sırlar saklıyormuş gibi.

"Burası neresi?" diye fısıldadı.

"İnim," dedi hoyratça, ama sesinde garip bir şekilde hassas bir nota vardı.

Yaklaştı, parmaklarını kaba taş duvar boyunca gezdirdi, yüzeyini süsleyen liken desenlerinin izini sürdü.

"Çok güzel," dedi, mekanın vahşi terk edilmişliğine rağmen bunu kastederek. "Ama..." Döndü ve ona şaşkın bir bakış attı. "Neden buradayız?"

Açıklık sessizliğe gömüldü. Kuşlar bile şarkılarına ara vermiş gibiydi ve kadının omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü.

"Bir şey mi istiyorsun?" diye sordu, sesi küçük ve belirsizdi.

Dudakları, kızın nabzını hızlandıran o yırtıcı gülümsemeyle kıvrıldı ama bu kez korku, heyecanın önüne geçmekle tehdit ediyordu. Her zamanki akıcı zarafetiyle ona doğru ilerledi ve göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Oh evet, küçük kırmızı, bir şey istiyorum." Sesi, tenini karıncalandıran ipeksi bir mırıltıya dönüştü. Yolculukları sırasında gördüğü şakacılık gitmiş, yerine daha karanlık, daha aç bir şey gelmişti. "Ve şimdi ona sahibim."

Taş duvar omurgasına dayanana kadar geri çekildi ama adam ilerlemeye devam etti, devasa gövdesi güneş ışığını engelliyordu.

"Eğer geri dönmezsen bunun sonuçları olacağı konusunda seni uyarmıştım." Onu duvara hapsederken gözleri zaferle parlıyordu. "Artık benimsin."

BÖLÜM 6

Finnar Scarlett'in üzerinde yükseliyor, gölgesi onu sarıyordu. Scarlett'in korkusunun kokusu başka bir şeyle karışmıştı; canavarının içinde huzursuzca adım atmasına neden olan, ödülünü almak için sabırsızlanan bir şey. Elinde bir insan olduğu için zafer kazanmış gibi hissetmesi gerekiyordu ama kız ondan midesi bulandı. Ona uzanma dürtüsüyle savaşıırken parmakları büküldü, pençeleri avuçlarına battı.

"Ben gidiyorum," dedi hızla, sesi titreyerek. "Geldiğimiz yoldan geri dönelim."

"Bunun için çok geç." Kelimeler göğsünün derinliklerinden gürledi. "Artık bana aitsin."

Hayvanı bu açıklama karşısında memnuniyetle mırıldandı. Ses onun içinde titreşti, ilkel ve sahiplenici. Seren'in uyarıları anlamsız fısıltılara dönüştü - bu doğru hissettiriyordu. Doğal. Kaçınılmaz.

"Sana mı ait?" diye tekrarladı, gözleri solgun yüzünde inanılmaz derecede genişti. "Ne demek istiyorsun? Beni burada tutamazsın."

"İzle beni."

Yaklaştı, onun kokusunu içine çekti. Canavarı onu işaretlemesini, ona sahip çıkmasını istiyordu. Bu dürtü onu şoke etti; onu buraya intikam almak için getirmişti, değil mi? Kendisinin çektiği acıyı bir insana çektirmek için. Ama ormandaki yolculukları sırasında bir şeyler değişmişti. Ona her dokunduğunda, engelleri aşmasına yardım ettiğinde, sarhoş edici kokusunu içine çektiğinde...

"Lütfen." Sırtını taş duvara yasladı. "Büyükannem beni bekliyor."

"Beklemeye devam etmesi gerekecek."

Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı. Bir yanı onu rahatlatmak, ona gerçekten zarar vermeyeceğini açıklamak istiyordu. Ama bu, yüzleşmeye hazır olmadığı şeyleri kendine itiraf etmek anlamına gelirdi. Ondan korkmasına izin vermek daha iyiydi. Daha güvenli.

Canavarı aynı fikirde değildi, onun sıkıntısından dolayı inliyordu. Ses neredeyse boğazından kaçıyor ki yakalayıp hırlamaya dönüştürdü. "Sen burada kalıyorsun."

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı ama nabızı kapana kısılmış bir kuş gibi boğazında çırpınıyordu.

"Neden?"

Bu basit soru derinlerde bir şeyleri tetikledi. Yılların öfkesi ve acısı, onları durduramadan patladı.

"Neden mi? Çünkü insanlar her şeyi yok etti. Ailemi öldürdüler. Evimizi yaktılar. Beni topraklarımızdan sürdüler." Sesi boğuklaştı, kelimeler dilinde acılaştı. "Beni umutsuz bıraktılar. Bir eşim olmadan."

Yüzünün rengi soldu. Geriye doğru bir adım atmaya çalıştı ama duvar geri çekilmesini engelledi.

"Dostum?" diye fısıldadı. "İstiyorsun..."

Sanki bu düşüncüyü düşünmek imkânsızmış gibi başını salladı. Belki de öyleydi. İnsanlar onların canavar olduğunu düşünüyordu, değil mi? Korkulması gereken yaratıklar.

Onu rahatlatmak, kimseye kendini zorla kabul ettiremeyeceğini açıklamak için duyduğu ani ve mantıksız dürtüye karşı koydu. Canavarı onun korkusundan dolayı sızlandı ama onu susturdu. Bırak korksun. Böylesi daha iyiydi.

Daha da yaklaşarak onu duvara yasladı. Tek bir pençe uzattı, boynunun zarif kıvrımından aşağıya, çılgınca çırpınan nabzına doğru izlerken keskin ucu tenini zar zor sıyırdı. Kadının korkusunun kokusu başka bir şeyle karışmıştı - kanını yakan bir şey.

Pençesi, elbisesinin yakasını izleyerek yoluna devam etti. Kadının nefesi kesildi, küçük bir solukla adamın içinden geçti. Ama geri çekilmeye çalışmadı. Bunun yerine güzel dudaklarını ayırarak ona baktı ve adam meme uçlarının sertleştiğini, elbisesinin ince kumaşına baskı yaptığını fark etti.

Onun sıcaklığı, kokusu, vücudunun dokunuşuna verdiği tepki - içinde ilkel bir şeyi uyandırdı ve aniden, acı verici bir şekilde ereksiyona geçti.

Dostum, diye homurdandı canavarı, kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyi sahiplenmek için sabırsızlanıyordu.

Damarlarında kan dolaşıyor, vücudu istenmeyen bir arzuyla geriliyordu. En son ne zaman birine bu kadar yakın olduğunu hatırlamıyordu. Kimseyi böyle arzuladığını hatırlamıyordu.

Arzu patlamasıyla şoka girerek geriye doğru tökezledi. Kalbi kaburgalarına çarpıyor, canavarı aralarındaki ani mesafeyi protesto etmek için uluyordu. Ne yapıyordu bu adam? Onu buraya intikam için getirmişti, bunun için değil.

Kendini dudağını kıvırmaya zorlayarak dişlerini gösterdi.

"Kendini övme. Ben asla bir insanla çiftleşmem." Kelimelerin tadı ağzında kül gibi kalmış, canavarı itirazını hırıldayarak dile getirmişti.

Dostum, yine homurdandı. *Bizimki*.

Bu düşünceyi bir kenara itti, onun yerine öfkesine odaklandı. Ama hain gözleri kızın boynunun narin kıvrımına, göğüslerinin nazik kabarıklığına, o yumuşak dudakların dolgunluğuna kaymaya devam etti...

"Anlamıyorum," diye fısıldadı. "Beni buraya neden getirdiniz...?"

"Adalet," diye hırladı. "İnsanların benden aldığı her şey için." O korkunç gecenin anısı içini yakıp kavurdu; çığlıklar, alevler, yanan binada mahsur kalan ailesi. "Şimdi içeri gir."

Aptalca bir şey yapmadan önce aralarında boşluk olması gerektiğinden, sert bir hareketle çalışma odasının kapısını işaret etti.

Korkusunun kokusu kaybolmuş, yerini onu daha da rahatsız eden bir şey almıştı: sert yüzünün ardını gördüğünü belli eden düşünceli bir bakış. Uzun bir süre onu inceledi, başı hafifçe eğikti.

Ona tekrar dokunma dürtüsü içini pençeledi. Yumruklarını sıktı, onu yakalama, kendine çekme ve yüzünü kokusunun en güçlü olduğu boynuna gömme isteğiyle savaştı.

Sonra omurgasını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı, bir şekilde onun tutsağı olmasına rağmen muhteşem görünmeyi başardı. Tek kelime etmeden döndü ve onun inine doğru yürüdü, hareketleri zarif ve telaşsızdı.

Kendisini bunun hiçbir şey ifade etmediğine ikna etmeye çalışsa da, canavarı onun ruh gösterisinden gurur duydu. O sadece başka bir insandı. Onun düşmanı. Daha fazlası değil.

Onu içeri kadar takip ederken bu yalanın kendi zihninde bile boş olduğunu hissetti.

Gözlerinin kasvete alışmaya çalışmasını izledi. Panjurlu pencereler gün ışığının çoğunu engelliyor, karanlığı yaran sadece birkaç ince güneş ışığı şeridi bırakıyordu. Gelişmiş görüşü kızın yüzündeki her ayrıntıyı yakaladı; dudaklarının hafifçe aralanması, nabzının boğazında çırpınması gibi.

sinsice dolanarak eski tehdidini yeniden yakalamaya çalıştı.

"Bana burada hizmet edeceksin. Pişir. Temizleyeceksin. İtaat edeceksin."

Kadının kokusu dar alanda daha da güçlendi ve fiziksel bir dokunuş gibi adamın üzerine yayıldı. Hareket etmeye devam etmek, aralarındaki mesafeyi korumak için kendini zorladı. Ama hain gözleri sürekli onun yüzüne dönüyor, kendisini çok açıkta hissettiren o düşünceli bakış tarafından çekiliyordu.

"Peki ya reddedersem?" Sesinde artık korku yoktu, sadece merak vardı.

Bu soru onu aniden durma noktasına getirdi. Kız reddederse ne yapacaktı? O kadar ilerisini düşünmemişti. Onun gitme düşüncesi pençelerini ortaya çıkarma tehdidi yarattı ama onu itaate zorlama fikri midesini bulandırdı.

"Yapmayacaksın." Ses tonuna çelik kattı, altındaki belirsizliği duymamasını umuyordu.

O iri kahverengi gözler gölgeler arasında onun hareketlerini takip ediyordu. Yüz hatlarını zar zor seçebilse bile onu net bir şekilde görebildiğinin farkında mıydı? Bu küçük avantajın düşüncesi onu sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Ama sonra kız uzaklaşmak yerine ona doğru bir adım attı ve dikkatle inşa ettiği kontrolü paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı.

Karanlık odanın mahremiyeti etraflarını sarmış, hava adını koymayı reddettiği bir şeyle dolmuştu. Canavarı huzursuzca kıpırdandı, onu mesafeyi kapatmaya, onu sahiplenmeye çağırdı.

Ama sonra arkasını döndü ve pencereye gitti. Panjuru çekip açtığında odaya ışık doldu ve koruyucu karanlığı yok etti. Sert gün ışığı her kusuru ortaya çıkardı. Örümcek ağları köşeleri yırtık pırtık perdeler gibi örtüyordu. Seyrek mobilyaları toz kaplamıştı: kaba yontulmuş bir masa, uyumsuz üç sandalye, ocağın yanındaki geniş bank. Kürklerden oluşan kışlık yuvası, tek başına geçirdiği huzursuz gecelerin kanıtı olarak yatak bölmesinde karmakarışık bir yığın halinde duruyordu.

Kurumuş yulaf lapasıyla kabuk bağlamış yarısı boş bir kâse masanın üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu. Yerde ölü yapraklar sıcıyor, tamir etme zahmetine katlanmadığı kapının altındaki boşluktan içeri savruluyordu. İhmalinin kanıtları kulaklarını utançla yakıyordu.

Kadın onunla yüzleşmek için döndüğünde pençeleri avuçlarına saplandı. İğrenme, yargılama, hatta belki de acıma bekliyordu. Bunun yerine, o çıldırtıcı sakın ifadesini korudu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu sessizce.

BÖLÜM 7

Scarlett, Finnar'ın cevap vermesini beklerken kulübenin içini incelemeye devam etti. Beklediğinden daha yüksek olan ahşap kirişler, kubbeli tavanda derin gölgeler oluşturarak başının üzerinde uzanıyordu. Alan hem kapalı hem de tuhaf bir şekilde genişti; onun boyutlarında birini barındırmak için inşa edilmişti.

Her şey o kadar terk edilmiş, o kadar bakımsız, o kadar ıssız görünüyordu ki, istemeden de olsa bir sempati duydu.

Arkasını döndüğünde adamın hâlâ kendisini izlediğini gördü, mavi gözleri hafifçe parlıyordu. Bir an için maskesi düştü. Onu buraya getiren yırtıcı yaratığın yerine başka bir şey gördü; belirsizlik, hatta belki de kırılganlık. Çabucak kayboldu ama bu kısa bakış, yolculukları sırasında şüphelenmeye başladığı şeyi doğruladı. Korkunç dış görünüşü, içinde çok daha karmaşık bir şeyi koruyordu.

Adam sessiz kaldığında, daha önceki sorusu cevapsız kaldığında, cesaretini topladı ve yumuşak bir sesle "Bana zarar verecek misin?" diye sordu.

Sanki kadın ona vurmuş gibi kafasını geriye attı.

"Hayır," diye hırladı, kelime keskin ve kararlıydı.

Korkunun son iplikleri de kalbinin üzerindeki etkisini yitirdi. Her neyse Onu buraya getirmekteki niyeti, insanlardan intikam almak istemesi ne olursa olsun, ona inandı. Ona zarar vermeyecekti.

Bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmez.

Teninin üzerinde gezinen o tehlikeli pençenin anısı, beklenmedik bir şekilde tahrik edici, vücudunda bir başka ısı dalgası gönderdi. Bir Vultor evi ile bir insan evi arasındaki farkları fark ederek aceleyle incelemesine geri döndü. Başka bir panjurlu pencerenin altında küçük bir mutfak alanı, tanıdık raf ve çalışma düzeni

Toz tabakasına ve kirli bulaşıklara rağmen rahatlatıcı yüzeyler. Parmakları kaosa bir düzen getirmek için kaşınıyordu.

Dairesel bir ocak odanın ortasını kaplıyordu, dikkatli bir hassasiyetle hazırlanmıştı, nehir taşları eşmerkezli daireler halinde dizilmişti. Daha önce hiç görmediği bir tasarımdı ama mekâna sıcaklık yaydığını kolayca hayal edebiliyordu.

Bir başka pencerenin altında ağır bir ahşap masa duruyordu, yüzeyi dağınık bir dizi eşyanın altında zar zor görülebiliyordu. Pencereleer onun alışık olduğundan daha küçük ve yuvarlaktı ama gün boyunca güneş ışığını alacak şekilde akıllıca yerleştirilmişlerdi.

Önce bir yatak aradı ama göremedi, sonra içinde yükseltilmiş bir platform bulunan geniş bir oyuğu çevreleyen perdeleri fark etti. Finnar'ın iri bedeninin bile sığabileceği büyüklükte bir uyku alanı olduğunu fark etti. Bir uyku alanı.

Gözlerini hızla başka tarafa çevirirken yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Kulübenin şu anki bakımsız halinin altında beklenmedik bir çekicilik vardı. Yuvarlak pencereden içeri süzülen güneş ışığı, tepedeki ahşap kirişlerin ince işçiliğini ve duvarlardaki özenli taş işçiliğini vurguluyordu.

Kurutulmuş otlardan oluşan bir koleksiyon mutfak alanının yanındaki kancalara asılmıştı ve kokuları kulübenin toprak kokusuna karışıyordu. Şimdi tozlu ve karışık olsa da, büyükannesinin yetiştirdiği birkaç çeşidi tanıdı. Raflarda çeşitli kil kaplar ve ahşap kaseler vardı, yüzeyleri şu anki kirli hallerine rağmen özenli bir dekorasyonun izlerini gösteriyordu.

"Pekala," dedi, yüzünü ona dönerken sesini hafif tutarak. "Eğer size hizmet edeceksem, işe burayı yaşanabilir bir yer haline getirmekle başlamalıyım."

Adamın gözleri kısıldı ama kadın onun cevabını beklemedi. Kırmızı pelerinini silkti, kumaş omuzlarından kayarken garip bir şekilde açıkta kaldığını hissetti ve her hareketini izlediğinin farkında olarak dikkatlice kapının yanındaki tahta çiviye astı. Bakışlarının ağırlığı tenini ürpertti ama kendini elindeki işe odaklanmaya zorladı.

Kollarını sıvayarak yuvarlak pencerelerden birinin altında yer alan lavaboya gitti. Ahşap tezgâh tozla kaplıydı ve tabaklar gelişigüzel dizilmişti, bazılarında hâlâ uzun süre kurumuş yiyeceklerin izleri vardı. Elini uzattı

panjurları açarak loş alana daha fazla ışık girmesini sağladı. Bulaşıkları hızla ayıkladı, düzgün yığınlar halinde dizdi, tanıdık süreç düşünmesine yardımcı oldu.

Bunu yapabiliirdi. Birlikte oynayacak, sakın kalacak ve kaçmak için bir fırsat kollayacaktı. Ve eğer buradayken bir şeyleri iyileştirebilirse... kaosa düzen getirmekten her zaman memnuniyet duymuştu. Kulübe şu anki bakımsız halinden daha iyisini hak ediyordu.

Karmaşık bir şekilde oyulmuş tahta kaşığı incelemek için durakladı, sonra diğerlerinin yanına koydu. Bir zamanlar biri bu eşyalara büyük özen göstermişti.

"Uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?"

"Hayır," diye tersledi. "Annemin annesine aitti," diye ekledi isteksizce.

Omzunun üzerinden baktığında, adam tam olarak bıraktığı yerde duruyordu, iri vücudu odaya hükmediyordu. Adam, tam olarak okuyamadığı bir ifadeyle onu inceliyordu -kısmen şüphe, kısmen merak, kısmen de kalbini hoplatan bir şey.

"Buranın gitmesine kesinlikle izin vermişsiniz," dedi, göğsündeki garip çarpıntıya rağmen ses tonunu hafif tutarak. Mutfağın durumu haftalarca, belki de daha uzun süre bakımsız kaldığını gösteriyordu. "Sıcak suyunuz var mı? Bulaşıklarla başlamak istiyorum."

Kaşları hafifçe kalktı, kısa bir süre başını sallamadan önce bir an için o soğukkanlı maskeyi kıran bir şaşkınlık yaşadı.

"Kazanı çalıştıracağım," dedi, derin sesi kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Kısa bir süre sonra ellerini dumanı tüten suyla dolu lavaboya daldırdı, bulaşıkları ovarken sıcaklığına minnettar oldu. Arkasında onun varlığını hissedebiliyordu; duvara yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir gölge.

"Bu tabaklar çok güzel," dedi parmaklarını bir kâseye kazınmış karmaşık desenlerin üzerinde gezdirirken. "Sırın öyle bir derinliği var ki."

Duvara doğru kaydı. "Köydeki kadınlardan biri... onları yapıyor."

Bu itiraf onu irkilterek arkasını dönmesini sağladı. "Bir köyünüz mü var?"

Omuz silkti, yüzü ifadesizdi.

"Bir çeşit."

Başını salladı ve görevine dönerek bu küçük bilgiyi dosyaladı. Vultor hakkındaki hikâyeler onları gezgin hayvanlar olarak resmediyordu. Daha önce hiç kimse bir köyden bahsetmemişti.

"Arkadaşım Tessa da çömlek yapıyor ama hiçbiri bunun gibi değil. Ağzının nasıl kıvrıldığını görüyor musun?" Başka bir kâseyi kaldırıp ışığın yüzeyini yakalamasını izledi. "Çorba için mükemmel, sanırım."

Tıpkı patikada olduğu gibi, çalışırken de sürekli konuşmaya devam etti, çeşitli eşyaların işçiliği hakkında yorumlarda bulundu, kendi çömlekçilik denemeleriyle ilgili hikayeler paylaştı. Sessiz kaldı ama gitmedi.

Son tabak da ahşap bulaşıklığa yerleştiğinde masaya doğru ilerledi ve bezini kararlı hareketlerle tozdan arındırmaya çalıştı. Altındaki ahşabın koyu, sıcak bir kırmızı olduğu ortaya çıktı ve hayranlıkla bakmak için bir an durakladı, parmak uçlarıyla damarı izledi ve zengin rengi takdir etti. Başını kaldırdığında adamın kendisini izlediğini gördü.

"Şimdiden daha iyi görünmeye başladı," dedi huysuzca.

Beklenmedik övgü göğsünde bir sıcaklık dalgasına yol açtı. Kendini gülümserken yakaladı ve hemen yere bakarak bunun onun gardını düşürme planının bir parçası olduğunu kendine hatırlattı. Yine de, işine geri dönerken midesindeki memnuniyet dolu çarpıntıyı tam olarak bastıramadı.

"Beni bu yüzden buraya getirmedin mi?" diye sordu hafifçe. "Senin için temizlik ve yemek yapmak için mi?"

Bakışları onunkilere kilitlendi, yoğun ve okunamazdı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Bu imalı ses tonu karşısında nabızı hızlandı ama bunu duymazdan gelerek masayı silme işine geri döndü. Onunla fiziksel olarak ilgilenmediğini açıkça . Ya da en azından öyle demişti. Yemek sırasında adamın ellerinin belinde nasıl oyalandığını hatırlamadan edemedi.

Tırmanış. Dokunuşu tenini nasıl karıncalandırmış ve nabzını nasıl hızlandırmıştı ve bunun sadece kendi tarafında olduğunu düşünmüyordu.

Onun kendisine olan ilgisinin -ya da ilgisizliğinin- bir fark yaratmayacağını kendine kesin bir dille söyledi. Bu karmaşadan kurtulup büyükannesine dönmenin bir yolunu bulmaya odaklanması gerekiyordu, huysuz bir erkeği ve onun karışık sinyallerini düşünmeye değil.

İç çekerek bezi aldı ve ocağa doğru ilerledi ama adamın derin sesi onu durdurdu.

"Hayır." İri bir el onunkini yakalayarak geri çekti. Adamın yakınlığı karşısında donakaldı, teni farkındalıkla karıncalandı. "Bırak onu."

"Ama... toz ve kül-"

"Bırak onu," diye homurdandı, parmakları hâlâ kızın bileğine dolanmıştı.

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. Eli bileğinden çekildi, oradaki deri onun dokunuşu olmadan aniden soğuk hissetti. Yanaklarına bir sıcaklık yayıldı ve hızla arkasını dönerek süpürgeyi almaya gitti.

Bu yabancı erkekten bir an önce uzaklaşması gerekiyordu.

BÖLÜM 8

Finnar Scarlett'in çalışma odasındaki hareketlerini izledi, hareketleri zarif ve amaçlıydı, kokusu her yeri dolduruyordu. Temizlik yapmaya başlar başlamaz onu kendi haline bırakmaya niyetlenmişti ama ayakları olduğu yere yapışmış, gözleri Scarlett'in narin formuna takılmış gibiydi. Onu buraya getirdiğinde hayal ettiği şey bu değildi. Dehşet neredeydi? Yalvarış? Merhametine sığınan bir insana sahip olmaktan beklediği tatmin duygusu?

Bunun yerine, çalışırken mırıldanıyor, küçük elleri onun kaosunu düzene sokarken pratik bir verimlilikle hareket ediyordu. Masa şimdi pırıl pırıl parlıyordu ve süpürme işine geçerek açtığı pencerelerden süzülen güneş ışığını yakalayan küçük toz bulutları kaldırdı.

Canavarı huzursuzca volta atıyor, sadece onun güzelliğine değil, kendini tutuşundaki sessiz güce de kapılıyordu. Buranın sahibiymiş gibi davranıyordu, iradesi dışında esir alınmış biri gibi değil. Bu düşünce onu kızdırmalıydı ama bunun yerine kendini isteksiz bir hayranlığa karşı koyarken buldu. Canavarı onayını gürledi ve 'eş' kelimesi zihninde tekrar yankılandı.

O canlı saçlarından bir tutam yüzüne düştü ve bileğinin tersiyle geri iterek yanağında bir kir lekesi bıraktı. Parmakları onu silme isteğiyle seğirdi.

"Biliyor musun, burası gerçekten çok hoş bir yer." Eğri tavanı incelemek için süpürme işlemine ara verdi. "Yine de bu pencereler için biraz perde öneririm. Işığı yumuşatacak bir şey-"

"Seni buraya dekorasyon tavsiyesi için getirmediğim," diye homurdandı ama sözleri amaçladığı ısrırganlıktan yoksundu.

Omuz silkti ve süpürmeye devam etti.

"Hayır, beni buraya intikam için getirdin. Ama yine de burada olduğuma göre..."

Kadının sesindeki sakin kabulleniş göğsünde bir şeyleri burktu. Böyle olmaması gerekiyordu. Kendisinin çektiği acıyı bir insana çektirmek istiyordu.

Ama istediğim bu mu?

Ona nehrin karşısındaki yolu göstermek yerine buraya getirmeye karar verdiğinde, bunun nedeninin onu cezalandırmak, türünün suçlarının bedelini ödetmek olduğuna kendini ikna etmişti. Şimdi huzursuzca, onu bırakma konusundaki isteksizliğinin, aksi takdirde yalnız kalacağı gerçeğinin de onu etkileyip etkilemediğini merak ediyordu.

Yalnız. Her zaman yalnız.

Kadının mırıldanma sesi havayı doldurdu ve adamın dikkatini tekrar ona çekti. Kadının kalçaları hafifçe sallanırken, adam isteksiz bir uyarılma dalgası daha hissetti. *Hayır.* Arzu hissetmiyordu. Hiç kimse için. Özellikle de bir insana karşı.

Gözlerini kaçırmak için kendini zorladı, kadın işini bitirip odaya göz gezdirdiğinde minnettar oldu. Koyu renk gözleri boş ocağın üzerine yerleşti.

"Odun yığının nerede?" Soru, sanki ona her gün böyle şeyler soruyormuş gibi rahat ve gerçekçi gelmişti.

Kadına verdiği tepkiden dolayı hâlâ sinirli olan adamın ilk dürtüsü ona çıkmak oldu - onun hizmetkârı değildi. Ama kadının pratik ses tonundaki bir şey onu durdurdu. Ondaki odun getirmesini istememişti. Getirmesini bile istememişti. Sadece nerede saklandığını öğrenmek istemişti.

"Yuvanın yanında," dedi sertçe, sonra ağırlığını kaydırdı, mesafesini koruma içgüdüğü ile alışılmadık bir yardım etme dürtüsü arasında kaldı. "Ben biraz getireyim."

Gülümsemesi ona bir güneş ışığı gibi vurdu ve o bunun kendisini nasıl etkilediğini göremeden arkasını döndü.

Odunluğa giden yol yıllarca kullanılmaktan aşınmıştı. İçeride, bölünmüş kütükler neredeyse tavana kadar istiflenmişti - karanlık kış ayları boyunca sürdürdüğü birkaç işten biri. Fiziksel emek, anılar onu bunaltmakla tehdit ettiğinde zihnini sakinleştirmesine yardımcı olmuştu.

Bir kucak dolusu kütük topladı, taze odun kokusunu içine çekti. Yakacak odun getirmek ne kadar basit bir şeydi. Yine de eve doğru yürürken, ağırlık kollarında iyi hissettiriyordu. Amaçlıydı. En son ne zaman bu kadar... normal bir şey yapmıştı?

Genellikle çok huzursuz olan canavarı, eşine hizmet etmekten memnun, neredeyse huzurlu bir duruma yerleşti. Eş. Bu kelime, o daha durduramadan zihninden fısıldayarak geçti. Düşünceyi bir kenara itti ama kapıdan içeri doğru ilerlerken göğsündeki sıcak duyguyu bastıramadı.

Başını çevirdiğinde yatak kürklerinin ağırlığı altında sallanırken buldu; küçük bedeni kürk yığınının altında neredeyse kayboluyordu. Onları platformdan aşağı indirmeye çalışırken yüzü eforla pembeleşmişti.

"Temiz havaya ihtiyaçları var," diye nefes nefese kaldı, dengesini korumaya çalışıyordu. "En son ne zaman-"

Odunları büyük bir gürültüyle odun kutusuna bıraktı ve iki adımda odayı geçti. "Ver şunları bana."

Elleri kürklerin etrafına dolandı, onları ondan alırken yanlışlıkla göğüslerine süründü. Kadının yumuşak nefesi adamın içinden geçti ve adam geri çekildi.

"Ben hallederim," diye hırladı.

Onun gözlerine bakamadı, dokunuşuna verdiği tepkiyi görmek istemedi. Bunun yerine kürklere odaklandı, kürklere sinmiş küf kokusunu utançtan içi ürperiyordu. Ne kadar zamandır böyle yaşıyordu? Böyle şeyleri umursamayı bırakmıştı ama şimdi o buradayken...

"Bunlarla uğraşmak zorunda kalmamalısın." İtiraf, o durduramadan ağzından kaçtı.

"Benim için fark etmez." Sesi biraz soluk soluğa çıkmıştı. "Onları çamaşır ipine asacak ve tozlarını silkeleyecektim."

Kaşlarını çattı. "Yatağımla ilgilenmek için burada değilsin."

"Buradayım çünkü sana hizmet etmemi istiyorsun," dedi

yumuşak bir sesle. "Bu konuda değil."

Kürkleri kollarına dolayarak dışarı çıktı ve ellerine değen o yumuşak kıvrımların kalıcı hatırasından kaçmaya çalıştı. Kızarmış yüzü ve darmadağınık görüntüsü aklından çıkmıyordu. Onu yatağına alırsa da böyle mi görünecekti?

Başını sertçe salladı. Bu düşünceler tehlikeliydi. Kabul edilemezdi. Onu buraya intikam için getirmişti. Adalet için. Bunun dönüştüğü şey için değil.

Eski çamaşır ipi aylar önce çürüyüp gitmişti. Yerine yenisini koyma zahmetine hiç girmemişti; böyle şeyleri ne yapsındı ki? Şimdi yıpranmış kalıntıları çekip indirdi ve iki sağlam direk arasına yeni bir ip gerdi, hareketleri bastırılmış duygularla sarsılıyordu.

İlk kürk, direği gıcırdatmaya yetecek bir güçle çizgiye çarptı. Yumruğunu kalın postun üzerine savurduğunda toz dışarı doğru patladı. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Her darbe onun sıkıntılı düşüncelerinin ritmine uyuyordu.

O bir insandı. Düşman. Ondan nefret etmeliydi.

Bir darbe daha indi. Tüyler ürperdi.

Ama teni onun sert ellerine karşı saten gibi hissettirmişti. Çok narin. Çok canlı.

Hırladı ve daha sert vurdu, gözlerini sulandıran enkaz bulutlarını kaldırdı. Fiziksel çaba, ona bakan o geniş kahverengi gözlerin anısını ya da vücudunun ellerinin altında nasıl hissettiğini ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmadı - sıcak ve yumuşak ve...

Pençeleri ortaya çıkmakla tehdit etti. Onları geri çekmeye zorladı ve hüsrânını kolları ağrıyana kadar kürkleri dövmeye kanalize etti. Ama bu bile onun kokusunun çıldırtıcı tatlılığını ya da sesinin tınısını uzaklaştıramadı.

Kürkleri güneş ışığında havalandırmak için bırakarak inine döndü. Şimdiden farklı hissediyordu; daha aydınlık, daha taze. Tüm panjurları açmış, güneş ışığının yeni temizlenmiş yüzeylere akmasına izin vermişti.

"Bundan sonra ne yapmalıyım?" Soru, onu durduramadan ağzından kaçtı.

Koyu renk kirpiklerinin arasından yukarı baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme oynayıyordu. "Bulaşık dolabı güzelce silinse iyi olur."

Dolaba doğru ilerledi ve temiz bir bez çıkardı. Yan yana çalışırken sabun ve suyun tanıdık kokuları onun tatlı kokusuna karıştı. O anın basit evcimenliği doğal ve doğru geliyordu. En son ne zaman biriyle böyle bir alanı paylaşmıştı? Bu düşünce göğsünü daralttı.

Çalışırken usulca mırıldandı, tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir melodi. Hareketleri kolay bir ritim tutturdu; adam rafları yıkıyor, kadın onları kurutuyor, ikisi de küçük alanda dikkatle ilerliyordu. Ama yeterince dikkatli değillerdi. Kadın dönerken kalçası adamın kalçasına çarptı ve bu kısa temas adamın içini ısıttı.

Tezgâhın kenarını kavradı, tepkisini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, yanakları pembeleşmeye başlamıştı.

Sesine güvenmek istemeyerek onaylar gibi bir şeyler homurdandı, sonra da aralarına mesafe koyarak uzaklaştı.

"Sırada ne var?"

Işığın solmaya başladığını, yeni temizlenmiş zeminde gölgelerin uzadığını fark edene kadar birlikte çalıştılar. Nadiren kullandığı kandillerden birini raftan aldı ve yakmadan önce üzerindeki toz tabakasını temizledi. Lambayı pırıl pırıl masanın ortasına yerleştirdiğinde lamba sıcak bir parıltı yaydı.

"Akşam yemeğine başlamalıyım," dedi hafifçe. "Hiç etiniz var mı?"

İlk dürtüsü ormana gidip onun için avlanmak, yeni avlar yakalamak ve ona bakma becerisiyle onu etkilemekti.

Sonra gerçekler yüzüne çarptı. Rahat ev hayatı onu yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemiş olsa bile, kadın hâlâ onun esiriydi. Onu incelerken gözleri kısıldı. Bu bir planın parçası mıydı? Kaçabilmek için onun gitmesini mi sağlayacaktı?

Kokusunda hâlâ korkudan eser yoktu, bu da onun kafasını daha da karıştırdı. Orada öylece durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, etle ilgili cevabını bekliyordu. Lamba ışığı saçlarındaki kırmızı ışıkları yakalamış, alevler gibi dans etmelerini sağlamıştı. Kendini başka tarafa bakmaya zorladı, uzanıp o ipeksi tellere dokunmayı ne kadar çok istediği için huzursuzdu.

"Seni yalnız bırakmayacağım," diye hırladı, sesi kuşkuyla kabalaşmıştı. Ama altında onu şaşırtan bir hayal kırıklığı yatıyordu. Canavarı sızlandı, bir olarak değerini kanıtlamak istiyordu. "Elimizdekilerle yetinmek zorunda kalacaksın."

BÖLÜM 9

Scarlett omuz silkti, hareketini hafif ve sıradan tuttu. Bunun çok erken olduğundan şüphelenmişti.

"Bu iyi. Bakalım kilerde ne varmış."

Hızlı bir bakışta kurutulmuş et ve pörsümüş kök sebzelerden oluşan seyrek bir ürün yelpazesi ortaya çıktı - temel malzemeler ama çalışmak için yeterli.

Seçeneklerini düşünürken konserve kavanozlarını inceledi. Solmakta olan gün ışığı cama vuruyor, yeni temizlenmiş raflarda desenler oluşturuyordu. Bir kavanoz kurutulmuş et ve biraz buruşmuş patates çıkardı, hâlâ sağlam olduklarını görünce sevindi.

"Hiç baharatınız var mı?" diye sordu rafların karanlık köşelerine bakarak.

Bir homurtu ona cevap verdi ve adam onun yanından uzanıp yüksek bir raftan küçük bir bez çanta alırken göğsü sırtına değdi. Bu kısa temas kadının omurgasında bir heyecan ürpertisi yarattı.

"Tuz ve yabani sarımsak." Adamın derin sesi kulağına yakın bir yerde gürledi.

Onun yakınlığının kendisini nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalışarak çantanın içindekileri incelemekle meşguldü.

"Bu mükemmel iş görür. Güveç yapabilirim."

Malzemeleri bir araya getirirken elleri pratik bir verimlilikle hareket ediyordu. Mutfak yabancı olabilirdi ama yemek yapmak onu her zaman merkeze koyar, düşünmek için zaman verirdi. Kendini kapana kısılmış, hatta dehşete düşmüş hissetmeyi beklerdi. Bunun yerine, ilgisini çektiğini hissetti. Adamın onu izleyişi, sert dış görünüşünün altındaki o kırılmalı parıltıları, içinde adını tam olarak koyamadığı bir şeyleri harekete geçirmişti.

"Tencereni nerede saklıyorsun?" diye sordu ve döndüğünde onu hâlâ yanında dururken buldu. Onu incelerken mavi gözleri lamba ışığında parlıyor ve kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

"Tezgâhın altında." Onu almak için hareket etti, cüssesine rağmen hareketleri akıcıydı, sonra ona uzatırken yüzünü tekrar inceledi. "Sen... beklediğimden farklısın."

Bu itiraf onu da en az onun kadar şaşırtmış görünüyordu. Kızardı ve gülümsemesini gizleyerek tencereye su doldurmaya odaklandı.

Kadın sormadan önce sobaya biraz daha odun getirmeye gitti, sonra da onun yanına döndü. Adamın varlığı onu tedirgin etmeliydi, ama bunun yerine kendini paylaştıkları ev ortamında rahatlararak buldu.

"Bunları dilimleyebilir misin?"

Bıçağı eline aldığı anda kalan kök sebzeleri ona doğru itti. Çalışırken ona göz ucuyla baktı, bıçağı kullanışındaki hassas kontrolden büyülenmişti.

Güveç fokurdamaya başladı, sarımsak ve otların aroması küçük mutfağı dolduruyordu. Güveci kaynamaya bırakarak, daha önce hayranlıkla seyrettiği güzel tabakları sakladığı dolabı açtı ve parmaklarını narin çömleklerin üzerinde gezdirdi.

"Bunlar saklı bırakılamayacak kadar güzel." İki kase seçti, sırlı yüzeyleri ona ağaçların arasından geçen rüzgârı hatırlatan girdaplı desenlerle süslüydü. "Bunları kullanmalıyız."

Kadın kaseleri masaya yerleştirirken adam ona anlamsız bir bakış attı ama itiraz etmedi. İki oyma tahta kaşık ekledi ve masa örtüsü olarak kullanmak üzere daha önce bulduğu temiz bezi düzelterek her şeyi bu şekilde düzenledi.

"İşte."

Yaptığı işi incelemek için geri çekildi. Masa, lambanın sıcak ışığında davetkâr görünüyor, bir zamanların tozlu kulübesini ev gibi hissettiren bir şeye dönüştürüyordu. Bu düşünce onu ürküttü; burayı bu şekilde düşünmemeliydi. bir tutsaktı, değil mi? Ama adam onun etrafında dolarken

Güveci karıştırırken hareketleri onunkilerle mükemmel bir uyum içindeydi, hiç de hapsedilmiş gibi hissettirmiyordu.

"Sadece bir şey daha," dedi düşünceli bir şekilde ve kapıya yöneldi, adamın gözlerinin her hareketini takip ettiğinin farkındaydı.

Daha önce gördüğü mor ve beyaz kır çiçeklerine doğru büyümüş avluda ilerlerken akşam havası bahar serinliği taşıyordu. En güzel çiçekleri seçerken arkasında adamın ayak seslerini duydu. Adam kapı aralığını doldurmuş, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kısık gözlerle onu izliyordu. Duruşundaki şüphe gülme isteği uyandırdı - sanki yemek neredeyse hazır olduğunda kaçmaya çalışacakmış gibi.

Bunun yerine, bir kucak dolusu çiçekle dönerken ona en parlak gülümsemesini gösterdi. Yüz ifadesi değişmedi ama duruşunda bir şey hafifçe yumuşadı.

İçeri döndüğünde, kır çiçeklerini daha önce yıkadığı kil sürahiye yerleştirdi. Beyaz çiçekler lamba ışığını yakalayarak masanın yüzeyine ince gölgeler düşürdü. Geri çekildi, bu basit eklemenin mekânı sadece temiz olmaktan çıkarıp davetkâr hale getirmesinden memnun oldu.

"Mükemmel. Şimdi yiyebiliriz."

Güzel kokulu yahniyi güzel kâselere doldurdu, buhar kâselerin arasından bir tül gibi yükseliyordu. Onları masaya koyduktan sonra tereddüt etti, sonra sepetine gidip ekmek somununu aldı, planlarındaki değişikliği zımnen kabul etmişti. Oturduğunda midesi gurulduyordu. Uzun tırmanıştan ve öğleden sonraki temizlikten sonra ne kadar acıktığını fark etmemişti. Güveç süslü değildi ama harika kokuyordu.

Onun karşısına oturdu, iri vücudu sandalyesini cüceleştiriyordu. Kaşığı kocaman elinde aynı derecede küçük görünüyordu ama onu her zamanki zarafetiyle tutuyordu. Lamba ışığı köşeli yüz hatlarına gölge düşürerek onları yumuşatıyordu.

Aralarındaki sessizlik gerginlikten ziyade rahatlık hissi veriyordu. Yine de, ısırıkların arasında gizlice ona bakmaktan kendini alamadı. İki kez göz göze geldiklerinde kalbi küt küt atmaya başladı, adamın bakışlarındaki yoğunluk yanaklarını ısıttı.

Yemeklerini bitirdikten sonra kadın meyveli tartları getirirken, adam da masaya getirdiği tozlu şışeden ikisine birer bardak elma şarabı doldurdu; kehribar rengi sıvı, kadın bardağında çevirirken ışığı yakalıyordu. İkisi de tabakları temizlemek için kıpırdamadı. Bunun yerine sandalyelerinde arkalarına yaslandılar, aralarındaki an bir kaşıktan damlayan bal gibi uzayıp gidiyordu.

Kendini adamın ellerinin bardağının etrafında nasıl kıvrıldığını incelerken buldu, o ölümcül pençeler geri çekilmişti. Kafasını kaldırıp baktığında, onu yine kendisini izlerken yakaladı, mavi gözleri lamba ışığında parlıyordu.

"Bana büyükannenden bahset," dedi derin sesi sessizliği bozarak. "Hani şu ziyarete gittiğin."

Bu istek karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı ve parmağını bardağının kenarında gezdirdi.

"Her zaman yakındık ama annem öldükten sonra beni o büyüttü." Bu kayıp hâlâ boğazını düğümlüyordu ama büyükannesi her zaman onun yanında olmuştu. "Evini terk etti ve ben kendi başıma idare edebilecek yaşa gelene kadar annemin köydeki kulübesine taşındı."

Büyükannesinin ona dokuma tezgahında çalışmayı öğretmesi, küçük mutfaklarından gelen taze ekmek kokusu, bahçede çalışırken çıkardığı mırıldanma sesi gibi mutlu anılar geri geldi. "Fazla bir şeyimiz yoktu ama mutluyduk. Bildiğim her şeyi bana o öğretti."

"Ama o sizin köyünüzde yaşamıyor?"

"Hayır, dağın uzak tarafındaki ormanın kenarında yaşıyor." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Orası Vultor bölgesi."

"Kendimi bildim bileli orada yaşıyor. Çocukken bu ormanda oynadığımı söylemiştim, onu her zaman ziyaret ederdim. Ona ihtiyacım olduğu sürece benimle kaldı, sonra kendi evine döndü. Kendi başına yaşamayı tercih ediyor."

"Ama neden Vultor bölgesinde?" Ona gözlerini devirdi.

"Buna böyle diyen tek kişi sensin. Ve bir keresinde bana bir şey söylemişti - Vultor'un topraklara sahip olduklarına inanmadığını, kimsenin gerçekten topraklara sahip olmadığını söylemişti."

"Bir dereceye kadar bu doğru. Ama biz kendi bölgemizde hak iddia ediyoruz." Gözleri lamba ışığında masmavi parlıyordu. "Ve onu bizden almaya çalışanlardan koruyoruz."

Elindeki elma şarabıyla oynayarak yere baktı.

"Ama onu ailenin peşinden gelen insanlardan koruyamadın." Kelimeler geçmişinin ağırlığıyla havada asılı kaldı.

"Denedim," dedi acı acı. "Ne oldu?"

Adamın çenesi sıkıştı ama şaşırarak cevap verdi.

"Annem..." Durakladı, pençeleri dışarı fırladı. "Pazarlık yapmaya çalıştı. Araziyi paylaşabileceğimizi düşündü."

Devam etmesini beklerken sesindeki acı midesinin sıkışmasına neden oldu.

"Ama hepsini istediler. İnimizi yaktılar. Aileme işkence etti ve onları yangında ölüme terk etti. Kız kardeşimi..."

Sözleri, ayağa fırlayıp sandalyeyi yere sürterken kemiklerini titreten bir hırıltıyla sona erdi. Boş kâseleri kaptı, kollarındaki kaslar kaskatı kesilmişti.

"Bu kadar konuşma yeter."

Donakalmış bir halde oturmuş, kalbinin küt küt atmasını ve adamın öfkesini zorlukla bastıran kontrollü hareketlerle bulaşıkları dizmesini izliyordu. Paylaştığı hikâye parçaları, masum köylülere dehşet saçan vahşi Vultor hakkında duyduğu masallardan çok farklı bir tablo çiziyordu. Kalbi onun için acıyordu.

Derin bir nefes aldı ve sandalyesini geriye itti, temizliğe yardım etmeye hazırdı ama adamın hırlaması onu durdurdu.

"Kal. Yeterince şey yaptın." Sert ses tonu, kalan tabakları dikkatli bir şekilde toplamasıyla tezat oluşturunuyordu.

Arkasına yaslandı ve adam küçük mutfak alanında hareket ederken gözlerini ondan alamadı. Kasları hala sert olmasına rağmen

tartışırken, her zamanki zarafetiyle hareket etti.

Kız bastıramadan bir esneme kaçtı ve adam dönerek onu esnemesinin ortasında yakaladı.

"Yatma zamanı," diye emretti.

Bakışları, yatak platformunun gölgeler içinde saklı durduğu perdeli oyuğa kaydı. Tüm kulübedeki tek uyku alanı burasıydı. Kürklerin kollarında nasıl hissettirdiğini hatırlayıp, çıplak tenine karşı yumuşaklığını hayal ettikçe boynuna bir sıcaklık yayıldı.

"I..." Birdenbire yalnızlıklarının ve aralarındaki artan yakınlığın farkına vararak ona bakarken kelime boğazında düğümlendi.

"Ateşin yanındaki bankta uyuyacaksın," diye tersledi.

Şüpheli bir bakış attı ama başını salladı. Dolgulu değildi ama yeterince genişti ve kesinlikle... onunla yatmaktan daha güvenli olacaktı.

Beklenmedik bir hayal kırıklığı acısını sertçe bastırarak ayağa kalktı.

"Ben yatmaya hazırlanayım."

Küçük banyoya doğru sadece iki adım atmıştı ki, adam onu durdurdu ve yıpranmış ama temiz keten bir gömlek fırlattı.

"İçinde uyuyacak bir şey istersen diye," dedi huysuzca.

Hızlıca bir teşekkür fısıldadı ve arkasından kapıyı kapatarak banyoya kaçtı. Lavabonun üzerindeki küçük aynada yanakları kızarmış, gözleri parlayan, kızıl saçları yüzünün etrafında çılgınca uçuşan bir kadın görünüyordu. Canlı, hayat dolu görünüyordu. Hatta mutluydu.

Bu çok saçmaydı. Kaçırılmıştı. Esiri olduğunu iddia eden iri yarı bir erkek tarafından vahşi doğanın ortasına getirilmişti. Öyleyse kalbi neden böyle çırpınıyordu? Neden onun bir perdenin arkasında uyuduğu düşüncesi tenini karıncalandırıyordu? Büyük, rahat kürk yığınının görüntüsü neden birdenbire onunla paylaşmayı düşünmesine neden oldu?

Kes şunu. Yüzüne soğuk su çarptı ve kendini yavaş, sakinleştirici nefesler almaya zorladı. Bu çılgınlıktı. O bir Vultor'du ve o da insandı. Türleri düşmandı, değil mi? Onun halkı onunkileri öldürmüştü ve

onun insanları onunkileri öldürmüştü. Bu, ardında yıkımdan başka bir şey bırakmayan sonsuz bir şiddet döngüsüydü.

Banyo küçüktü ama son derece işlevseldi ve hızlı bir duş alıp günün yorgunluğunu attıktan sonra büyük boy gömleğini giydi, yıpranmış kumaş tenine yumuşak geliyordu. Etek ucu neredeyse dizlerine kadar iniyordu ve yakası köprücük kemiğinin üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Onun kokusuyla sarmalanmak gibiydi ve bu düşünceden büyük bir haz duydu.

Sonra derin bir nefes aldı ve ana odaya döndü.

BÖLÜM 10

Finnar, Scarlett'in arkasından kapanan banyo kapısına baktı, sonra bakışlarının yatak platformuna kaydığını fark etti. Oyuk, kalın kürkleri ve samimi gölgeleriyle onu çağırıyordu. Bütün bir ailenin bu alanı paylaşması alışılmadık bir şey değildi; bunun bir anlamı olması gerekmiyordu. Onu davet edebilirdi. -Ona katılması için. Onu bankta uyutmak istemediğini, ateşin önünde uyutmaktan rahatsız olduğunu söyleyebilirdi.

Ama bu o kadar basit değildi. Yatağında yattığını, kokusunun kendi kokusuna karıştığını düşündükçe kanı ısınıyordu. İçindeki canavar onu sahiplenmesi için ısrar ediyordu.

Tepkisinin yoğunluğu onu şok etti. Onu bir hizmetçi olarak tutmak istemişti, bunu değil... bunu değil. Gün boyunca onun yanında çalışmasının anısı, tenini alevlendiren o sıradan dokunuşlar, çalışma odasını yeniden ev gibi hissettiren bir şeye dönüştürme şekli, hepsi özenle inşa edilmiş duvarlarını yıkmakla tehdit ediyordu.

Hayır. Bank çok daha güvenli bir seçimdi. Ama en azından daha konforlu hale getirebilirdi.

Bir sandıktan battaniye ve kürk çıkardı, sert ahşap yüzeyi yumuşatmak için kalın kürkleri serdi. Battaniler onu yeterince sıcak tutacaktı - esiri olarak hak ettiğinden daha sıcak. Ama yatağındaki kürklerden ikisini alıp onları da eklemekten kendini alamadı ve kendi kendine bunun sadece onun gece boyunca üşümekten şikâyet etmesini dinlemek istemediği için olduğunu söyledi.

Onun kokusunu her aldığı anda pençeleri ortaya çıkmakla tehdit ediyordu, canavarı onu yatağından kovma kararına hâlâ öfkeliydi ama bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Derme çatma yatağı bitirdiğinde akan suyun sesi hassas kulaklarına ulaştı ve hayal gücü ona su görüntüleriyle işkence etti

solgun teninden aşağı kayıyordu. Onun çıplak halini hayal ettikçe şaftı sertleşti ve dūřünceleri kovmaya çalışarak odada volta attı.

Kadın ortaya çıktığında, adamın nefesi kesildi. Gömleđi küçük bedenine bol gelmiş, kalçasının ortasına kadar dūřmūřtı. Islak saçlarının omuzlarına damladığı yerlerdeki nemli lekeler kumaşı karartıyordu. Kokusu şimdi onu kaplayacak ve kendisinin olduğunu gösterecekti. Canavarı onaylarcasına guruldadı ama tıpkı onu kendi kıyafetleri içinde gördüğünde içinden geçen memnuniyeti görmezden geldiği gibi bunu da görmezden geldi.

"Yeterince ısınmış olmalısın," diye homurdandı ve kızın şaşkın bakışları arasında dönüşmüş banktan uzaklaştı. Kelimeler niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı, kendisiyle ilgili hayal kırıklığı ses tonuna yansımıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kadının sesindeki yumuşak minnettarlık göğsünde istenmeyen bir sızıya neden oldu. Kadının ifadesindeki gerçek minnettarlıkla yzleşemeyerek arkasını döndü. Ona teşekkür etmeye hakkı yoktu. Ona bu kafa karıştırıcı suçluluk ve koruyuculuk karışımını hissettirmeye hakkı yoktu.

Canavarı onaylamaz bir şekilde hırladı ama o kararlı durdu. Bu rahatsız edici dürtülere boyun eğmeyecekti. O bir insandı. Onun tutsağıydı. Başka bir şey değildi.

"Yatağına git," diye emretti, sesi sertti. "Ve kaçmaya alışma. Kaçmaya alışırsan seni duyarım."

Yatağının oyuğuna çekilerek perdeleri gereğinden fazla güç kullanarak kapattı. Kadın bankın üzerine yerleşirken battaniyelerin hışırtısı hassas kulaklarına ulaştı. Onun varlığı evini, onu hem memnun eden hem de tedirgin eden yabancı bir sıcaklıkla doldurdu. Onun burada, ininde güvende olduğunu bilerek bu memnuniyeti hissetmemeliydi. Ve onu yatağı yerine bankın üzerine koyduğu için kesinlikle pişman olmamalıydı.

Elbisesini ve pelerinini oyuğa getirmişti. Kendisine bunun sadece başka bir önlem olduğunu söylemişti -elbiseleri olmadan gidemezdi- ama kendini elbisesine sarılmış, onun kalıcı kokusunu içine çekerken buldu. Onun tatlı kokusu etrafını sarıyor, genellikle gecelerini rahatsız eden huzursuz dūřünceleri sakinleştiriyordu. Yüzünü kumaşa gömüp kokusunun onu sarmasına izin verirken canavarı memnuniyetle mırıldandı.

Uyku onu çabucak ele geçirdi ve ev içi memnuniyetle dolu rüyalara sürükledi. Çalışma odası sıcak ve davetkâr bir eve dönüştü. Scarlett odanın içinde zarif bir verimlilikle hareket ediyor, varlığı onun kaosa düzen getiriyordu. Yan yana çalışıyorlar, vücutları mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Onunla dalga geçerken kahkahaları duvarlarda yankılanıyor, yılların yalnızlığını siliyordu.

Rüya değişti. Dumanı tüten yemeklerle dolu bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Aralarındaki sürahiden dökülen çiçekler altın rengi lamba ışığını yakalıyordu. Kız ona gülümserken gözleri parlıyordu, sonra ayağa kalktı. Üzerinde sadece onun gömleği vardı, eteği kalçalarını zar zor sıyrıyordu. Parmakları düğmelerle oynadı, yavaşça teker teker çözdü. Gömlek omuzlarından kayarak ayaklarının dibinde birikti ve çillerle tozlanmış soluk teni, güzel pembe meme uçları ve küçük bir tutam ateşli bukleleri ortaya çıkardı. Kadın ona doğru adım atarken, adamın shaftı sertleşti ve pantolonunu zorladı.

"Finnar..." Kelime bir fısıltı gibi çıktı, omurgasından aşağı ürperti gönderen bir nefes okşayışı.

Onun önünde diz çöktü, küçük elleri pantolonunu çekiştiriyordu. Aleti serbest kaldı, sertleşti ve onun dokunuşu için ağrıyordu. Narin parmakları aletin çevresinde dolanırken, yumuşak nefesi damarlarında bir arzu patlaması yarattı.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı, kontrolünü sarsan bir arzu ve masumiyet karışımıyla ona bakıyordu. "Seni tatmaya ihtiyacım var."

Ağzını onun ucuna indirdiğinde eli saçlarına dolandı, dili onu tatmak için dışarı fırladı. Kalçaları sarsıldı, daha fazlasını istiyordu. Dudakları onun için açıldı, adam sıcak küçük ağzına kayarken dudakları ayrıldı. Adam zevkle homurdandı, pençeleri kadının kafa derisini sıyrıyordu.

Sanki kendinden emin değilmiş gibi, heves ve tereddüt karışımı bir tavırla onu okşadı. Bunu daha önce hiç yapmamış olduğu düşüncesi canavarını memnun etti. Kız onundu, başkası tarafından dokunulmamıştı.

Onu daha derine götürürken, dili hassas tabanının etrafında dönerken kalçaları onun hareketleriyle aynı anda sallandı. Zevk onun içinde dalgalanıyor, onu tüketmekle tehdit eden bir kreşendoya dönüşüyordu. Kontrol için savaştı, bu anın bitmesini istemiyordu. Ama sonra kadın ona bakıp gülümsedi ve adam gırtlaktan gelen bir çığlıkla patladı; sadece karnındaki ıslaklık ve sikinin zonklamasıyla sarsılarak uyandı.

Daha önce hiç böyle bir rüya gördüğünü, bu ihtiyacı hissettiğini hatırlamıyordu. Ama bu bir rüya değildi, değil mi? O buradaydı. Onun evinde. Canavarı onu ele geçirmek için pençelerini geçirmişti.

Rüyasında çok istekliydi. Çok istekliydi.

Mümkün müydü... O da onu istiyor olabilir miydi? *Hayır*. Bu mümkün değildi. Mümkün olmasını istememeliydi bile.

Ayağa kalktı ve rüyanın kalıcı etkilerinden kaçmak için çaresizce yatağın perdelerini geriye attı. Pencerelerden ay ışığı süzülüyordu -pencerelerin kepenklerini indirmiş, karanlığın içine ışık girmesine izin vermişti- ve bakışları amansızca ateşin yanında uyuyan figüre çekildi.

Yan yatmış, bir elini yanağının altına sokmuş, koyu renk kirpikleri tenine değiyordu. Kürklerden biri yukarı kalkmış, ağzının kurumasına neden olan çıplak bir bacağı ortaya çıkarmıştı. Ateş kısık yanıyor, huzurlu yüzüne titrek gölgeler düşürüyordu.

Ne yaptığının farkına varmadan odanın karşısına geçmişti. Yaklaşırken çıplak ayakları ahşap zeminde hiç ses çıkarmadı. Kadın hafifçe kıpırdandı, uykusunda bir şeyler mırıldandı ve canavar gerinip mırıldandı. *Eş*.

Bu fikri reddederek başını sertçe salladı. O bir insandı. Düşmandı. Tüm acılarının ve kayıplarının kaynağı. Ve yine de... onun uykusunu izlerken, o tanıdık öfkeyi çağıramadı. Bunun yerine, göğsüne alışılmadık bir sıcaklık yayıldı.

Parmakları, kızın yüzüne düşen saç telini geriye doğru taramak için kaşınıyordu. Yanağının kıvrımını, dudaklarının dolgunluğunu izlemek için. Onu kollarının arasına almak ve ait olduğu yere, yatağına götürmek istiyordu.

Mate, canavarı tekrar ısrar etti, daha güçlü bir şekilde.

"İmkânsız," diye homurdandı nefesinin altından ama sesindeki inançsızlığı kendisi bile duymuştu. Bu küçük dişi insan, savunmasını nasıl bu kadar çabuk aşabilmişti? Sadece bir gün içinde inine ve hayatına ışığı ve sıcaklığı geri getirmişti.

Bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha attı ve ona dokunma dürtüsüyle savaştı. O bir insandı. Asla işe yaramazdı. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse o kadar iyiydi.

Ama yatağına dönmeden önce, küçük bir inilti sessizliği deldi. Başını çevirdiğinde, bir kâbusun içinde kalmış, sıkıntıyla iki büklüm olmuş yüzünü gördü. Koruyucu içgüdüleri, onları durduramadan alevlendi.

Onun yanında bir dizinin üzerine çöktü, eli kendi kendine hareket ederek yanağını okşadı. Teninin yumuşaklığı nefesini kesti. Başparmağı yanağında nazik daireler çiziyor, rüyalarına musallat olan karanlığı yatıştırmaya çalışıyordu.

Dokunuşuna bastırırken iç çekişi bileğinin üzerinde kayboldu. Bu basit güven jesti ciğerlerindeki havayı boşalttı. Yıllardır kimse ona bu kadar güvenmemişti. O zamandan beri...

Avucuna sokuldu, yüz hatları huzurlu bir memnuniyete dönüştü. Adamın göğsü bu manzara karşısında sızladı. Birisi onun dokunuşunu korkusuzca kabul etmeyeli ne kadar olmuştu? Acı yerine rahatlık sunmak istemeyeli?

Ay ışığı saçlarındaki bakır röfleleri yakalamış, onları sıvı ateşe çevirmişti. Parmakları o ipeksi tellerin arasında gezinmek için can atıyordu. Onu kendine çekmek ve tatlı kokusunu içine çekmek için. Onu rüyalarına musallat olan şeyden korumak için.

Ama geçmişinin izleri teninde soğuk soğuk yanıyordu. İnsanlar sevdiği her şeyi yok etmişti. Bunu unutmamasına izin veremezdi. Canavarının onun sıcaklığını ne kadar arzuladığı önemli değildi.

Bir yarayı deşmek gibi gelen bir çabayla elini çekti ve ayağa kalktı. Yatağına doğru attığı her adım bir öncekinden daha ağır geliyor, onu kürkten yuvasında her zamankinden daha yalnız bırakıyordu.

BÖLÜM 11

Scarlett'in gözleri dalgalanarak açıldı, dudakları sabah sisi gibi uçup giden bir rüyanın kalıcı gülümsemesiyle kıvrıldı. Bütün hatırladığı kendini güvende hissettiği idi. Hoşnutluk. Vücudunu bir sıcaklık kapladı, ama sonra gerçeklik geri geldi ve bankın üzerinde dikleşti. Lanet olsun. Gece boyunca kaçmayı, Finnar uyurken sıvışmayı planlamıştı.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı yuvarlak pencerelerden sızarak yeni temizlenmiş zemine desenler çiziyordu. Bakışları yatağın oyuğuna kaydı. Kısmen açık duran perdeler Finnar'ın kürklerin üzerine yayılmış iri cüssesini ortaya çıkarıyordu. Göğsü uykunun derin ve sabit ritmiyle inip kalkıyordu.

Kıyafetleri. Önce kıyafetlerine ihtiyacı vardı. Vücudunu saran büyük boy gömleğine bakarken yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Kürkleri bozmamaya dikkat ederek bacaklarını banktan aşağı salladığında eteği kalçalarına değdi.

Döşeme tahtaları gıcırdayabilirdi. Dün temizlik yaparken birkaç tanesinin gevşediğini fark etmişti. Nefesini tuttu ve çıplak ayaklarından birini yere koydu, sonra diğerini. Ayağa kalkarken ahşap ayaklarının altında serinlik hissetti, tüm ağırlığını vermeden önce her adımı test etti.

Dışarıda bir kuş öttü ve kadın dondu kaldı ama Finnar kıpırdamadı. Yatağın oyuğuna yaklaştı, Finnar'ın istirahat halindeki görüntüsü onu kendine çekti. Güçlü formu kürklerin üzerine yayılmıştı, bir kolu bir şeye uzanıyormuş gibi genişçe açılmıştı ve kadın o güçlü altına sokulmak için kısa, aptalca bir dürtü duydu. Sabah ışığı onun sert yüz hatlarını yumuşattı ve kalbi beklenmedik bir şekilde sıkıştı. Dün onda, o sert dış görünüşün altında bir şey görmüştü; kendisiyle eşleşen bir yalnızlık.

Hayır. Başını sertçe salladı. Gösterdiği kırılganlık ne olursa olsun, birlikte çalışırken hayal ettiği bağlantı ne olursa olsun, yine de onu kaçırmıştı. Bunu unutmamasına izin veremezdi.

Oyuktan dikkatlice uzaklaşarak, elbisesine ya da pelerinine dair bir iz bulmak için odayı taradı. Hiçbir şey yoktu. Yürürken gömleğinin etekleri kalçalarına değdi ve kendini ne kadar açıkta hissettiğinin farkına vardı.

Pencereden içeri süzülen serin bir esinti çıplak bacaklarında tüyleri diken diken ediyordu ama gömleği giymek zorundaydı; her an uyanabilecekken daha fazla değerli dakikasını aramakla harcamazdı.

Kapıya doğru sürünürken ahşap zemin çıplak ayaklarının altında serinlik hissediyordu. Sepeti bıraktığı yerde bekliyordu. En azından taşıyacak bir şeyi olacaktı, ormanda tişörtünden başka bir şey giymeden ilerlemek zorunda kalsa bile.

Onun uyuyan bedenine son bir kez baktı. En azından gömlek, birlikte geçirdikleri tuhaf günü hatırlatacaktı - onu unutması mümkün değildi. Bu düşünce göğsünde garip bir sızıya yol açtı ama onu bir kenara itti. Artık gitme vakti gelmişti.

Kapının mandalına uzanırken parmakları titredi. Metal, tenine karşı serin bir his veriyor, sabah ışığı kapının altındaki boşluktan sızarak kaçış için altın bir yol çiziyordu.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun, küçük kırmızı?"

O derin, alaycı sesle kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama irkilmemek için kendini zor tuttu. Sahip olduğu tüm soğukkanlılığı kullanarak yüzünü ona döndü. Adam bir dirseğinin üzerine yaslanmıştı, buz mavisi gözlerindeki yırtıcı parıltı, görünüşteki rahat duruşuyla şaşırtıcı bir tezat oluşturunuyordu.

Çenesini kaldırdı ve sesinin sabit kalmasını istedi.

"Dün bahçede yetişen yabani meyveleri fark ettim. Güzel bir kahvaltı olur diye düşündüm." Yalan şaşırtıcı bir kolaylıkla dilinden dökülürken, eliyle büyümüş avluyu işaret etti. "Tabii başka bir şey tercih etmezseniz?"

"giyinip dışarı mı çıkacaktın?"

Adamın şüpheli bakışları vücudunda gezinerek çıplak bacaklarına takıldı. Teninde bir sıcaklık belirdi, bakışlarının yoğunluğu karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ödünç aldığı gömleğin eteklerini çekiştirdi, umutsuzca daha uzun olmasını diledi.

"Kıyafetlerimi bulamıyorum." Kelimeler umduğundan daha soluk soluğa çıkmıştı. Boğazını temizledi, yanan yanaklarına rağmen sesini daha ağırbaşlı çıkarmaya çalıştı. "Önce üstümü değiştirmeyi planlamıştım ama..."

Kürkünün altına uzanırken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. Abartılı bir hareketle, özenle katlanmış elbisesini ve pelerinini çıkardı.

"Onları güvende tutmak zorundaydım." Sesi, kadının nabzını hızlandıran alaycı bir nota taşıyordu. "Gece vakti kaçıp gitmene izin veremezdim, değil mi?"

Adamın iri ellerinin arasına sıkıştırılmış giysilerine baktı ve adamın onlarla gerçekten yatmış olduğu gerçeğini kavramaya çalıştı. Onun yatağında. Kendisinin olmadığı bir yerde. Bu düşünce vücudunda beklenmedik bir heyecan yarattı ve ardından kendi tepkisine dair bir şaşkınlık dalgası geldi.

Sertçe yutkundu, sesini sabit tutmak için mücadele etti. "Sen... benim kıyafetlerimle mi yattın?"

Gülümsemesi genişledi, ama gözlerinde bir şey parıldadı - tam olarak okuyamadığı bir duygu.

"Sadece bir önlem," dedi adam yataktan kalkarken ve kadının ağzı adamın çıplak vücudunu, dalgalanan kaslarını ve ham gücünü görünce kurudu.

O ve Tessa bir yaz yüzme havuzunda köyün çocuklarından bazılarını gözetlemek için birbirlerine meydan okumuşlardı ama bunun dışında hiç çıplak bir adam görmemişti. O kısa bakışlar onu kesinlikle bu adamın görüntüsüne hazırlamamıştı. Başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu ama gözleri adamın geniş omuzlarının çizgilerini takip etti, göğsünden dar beline doğru ilerledi. Sabah ışığı gümüşü gri teninde oynuyor, hareket ettikçe kaslarının ince değişimini vurguluyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel, bu kadar tehlikeli bir şey görmemişti.

"Biz Vultorlar insanların çıplaklık konusundaki aptallıklarını paylaşmayız."

Sesinde o tanıdık alaycı ton vardı ama altında daha karanlık bir şey gizleniyordu. Orada öylece duruyordu, çıplaklığının içinde tamamen rahattı ve kadının nabzını hızlandıran yırtıcı bir güven yayıyordu.

Kendini durduramadan bakışları daha aşağılara kaydı. Adamın her muhteşem santimini içine çekerken karnında bir sıcaklık birikti. Ereksiyon halinde değildi ama siki hâlâ kocamandı, uzun kalın bir sütun yarısına kadar sarkıyordu.

Uyluk, derisinin geri kalanından bir ton daha koyu ve tabanının etrafında daha koyu bir bant var.

Parmakları yan tarafına doğru seğıirdi. Ellerinin altında ne hissedecekti?

Aralarındaki hava kalınlaştı ve nefesi hızlandı. Zaman bal gibi tatlı ve yavaş akıyordu. Kendi nefesi değışti, ağırlaştı.

Sonra aniden arkasını döndü ama bu, vücudunun onun dikkatine verdiği tepkiyi görmeden önce değildi. Bu görüntü, kadının bir elektrik sarsıntısı yarattı.

Giysilerini omzunun üzerinden ona fırlattı, sonra duş alması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı, banyoya girerken geniş sırtı hâlâ ona dönüktü. Kapı kararlı bir tıkırtıyla kapandı ve ardından akan suyun sesi duyuldu.

Kalbi hâlâ hızla atarken kulübenin kapısına baktı; kaçmak için en iyi şansı bu olabilirdi. Ama adamın doğaüstü hızını hatırlayınca durakladı. Dağın yarısına varmadan onu yakalayacaktı.

Banyodan sıçrayan suyun sesi geliyordu. Seçeneklerini düşünerek dudaklarını birbirine bastırdı. Beklemek, gardını düşürmesini sağlamak daha iyiydi. Bu gece daha iyi olurdu; karanlık ona gizlenme imkânı verirdi ve hazırlanmak için zamanı olurdu.

Giysilerinin içine girdi, kumaş ısınmış tenine karşı serindi. Düğmeleri iliklerken parmakları hafifçe titredi, hâlâ onun muhteşem vücudunun görüntüsünden etkileniyordu ve kafasını sertçe sallayarak onu temizlemeye çalıştı. Adam ne kadar çekici olursa olsun, cazibenin kararlarını gölgelemesine izin veremezdi.

Banyo kapısı sıkıca kapalı kaldı, altından buhar kıvrılıyordu. Eteğini düzeltti ve mutfığa doğru ilerledi. Kahvaltı hazırlayacak, itaatkâr hizmetçiyi oynayacaktı. Onun esaretini kabul ettiğini düşünmesine izin verecekti. Onun varlığıyla ne kadar rahat ederse, kaçma şansı o kadar artacaktı.

BÖLÜM 12

Finnar Scarlett'in çalışma odasının etrafında koşuşturmasını izledi; başarısız bir kaçış girişimi olduğundan emin olmasına rağmen enerjisi ve coşkusu azalmamıştı. Onu kendi kıyafetleri içinde görünce hayal kırıklığı ve rahatlamanın garip bir karışımını yaşadı. Canavarı onu kendi gömleğiyle göremeyeceği için homurdandı ama bu düşüncayı bir kenara itti.

Kalan kaosa kararlılıkla saldırdı ve kış boyunca biriken dağınıklığı ayıkladı. Unutulmuş bir eşya daha bulduğu her seferinde kasları geriliyordu ama alay etmek yerine her keşfini gerçek bir ilgiyle karşıladı. Eski bir oyma kutu bulduğunda, yeni temizlenmiş bir rafa dikkatlice yerleştirmeden önce karmaşık tasarımlarına hayran kalarak saygılı elleriyle kaldırdı.

Sabah ışığı lekesiz pencerelerden süzülerek büyüyen düzeni aydınlatıyordu. Çalışma odası onun dokunuşuyla değişmiş, zar zor tanıdığı bir şeye dönüşmüştü; sıcak, davetkâr, canlı. Kendini dün olduğu gibi onun yolundan giderken, mobilyaları onun yönlendirmesiyle hareket ettirirken ve onun beceremediği yüksek raflara uzanırken buldu.

Ama ne zaman yanından geçse derisi farkındalıkla karıncalanıyordu. Kadının tatlı kokusu burnuna doluyor, pençeleri parmak uçlarına batıyor, ortaya çıkmak için can atıyordu. Canavarı derisinin altında huzursuzca geziniyor, ona ulaşmak, onu kendine doğru çekmek ve yüzünü saçlarına gömmek için çaresizce çırpınıyordu. Ona dokunma dürtüsü her geçen an daha da güçleniyordu, ta ki ellerini kendine zorlukla tutana kadar.

Ona baktı, o kara gözler çok şey görüyordu.

"Neden bir süre bahçede çalışmıyorsun? Bak bakalım yabani otların arasında bulabilecek misin?"

Bu öneri onu şaşırttı - hem bunu yapabileceğini düşünmesi hem de başını salladığını fark etmesi. Kaçmaya ihtiyacı vardı, dünyadan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

ezici bir cazibe sundu. Tek kelime etmeden, ellerini meşgul edecek ve umarım canavarının taleplerini susturacak bir görev için minnettar bir şekilde dışarıya, büyümüş avluya doğru yürüdü.

Geldiğinde bahçenin kalıntıları oradaydı ama ona hiç dikkat etmemişti ve kadın haklıydı, çalışılması gerekiyordu. Sarmaşıklar taş kuyunun etrafında kıvrılmış ve yabancı otlar bitki yataklarını boğmuştu. O hareket ettikçe ölü yapraklar hışırdıyor, bir zamanlar özenle budanmış çalılar şimdi yabancı ve aşırı büyümüştü. Dikkatini dağıtmak için ellerini iki yana açarak işe koyuldu ve en kötü bitkileri kesip biçmeye başladı.

Topraktan bir ot daha çekerken, kökleri inatla tutunuyor ve sonunda tutunduğu yeri bırakıyordu, bu tanıdık hareket beklenmedik bir anıyı tetikledi - küçük kardeşi Marcus, ailelerinin bahçesindeki sıraları temizlemek için yarışırken gülüyordu, en çok otu kimin koparabileceğini görmek için yarışıyorlardı.

Bu anıyı hatırlayınca kendini gülümserken buldu. Marcus her şeyi bir oyuna dönüştürürdü, en sıradan işleri bile. Düzgün sebze sıralarının arasında dans eder, bitkiler hakkında uydurma şarkılar söylerken anneleri onları rahatsız ettiği için onu azarlıyormuş gibi yapardı.

Daha fazla anı su yüzüne çıkarken elleri toprakta hareketsiz kaldı. Annesi ona şifalı bitkileri nasıl tanıyacağını gösteriyordu. Marcus'la birlikte taze bezelyeleri doğrudan kabuğundan çıkarıyorlardı. Kız kardeşine dans etmeyi öğretmesi. Babaları onlara her bahar toprağı nasıl hazırlayacaklarını gösterir, minik tohumları ekerken güçlü elleri nazik davranırdı.

Yıllar sonra ilk kez, anılar her zamanki öfke dalgası olmadan geldi. Bunun yerine, gözleri yaşarırken etrafındaki bahçe bulanıklaştı. Marcus'un gülümsemesinin ne kadar parlak olduğunu, kız kardeşinin resim yapmayı nasıl sevdiğini, annelerinin güldüğünde gözlerinin nasıl kırıştığını, babalarının oğullarından bahsederken sesinin gururla nasıl derinleştiğini unutmıştı.

Kaybettiklerinin gölgesi zihninin kenarlarında geziniyor, bu değerli anları bastırmakla tehdit ediyordu ve bir an için keder onu boğmakla tehdit etti. Kontrol için mücadele ederken pençeleri toprağı saplandı ama üzüntüsüne rağmen bunu kaybetmek istemediğini fark etti. Çünkü

Uzun zamandır ilk kez ailesiyle ilgili bu anıları memnuniyetle karşıladı. Onları, hayatları paramparça olmadan önceki halleriyle hatırlamak iyi hissettiriyordu.

Her şeyin onun yüzünden olduğunu fark etti. Scarlett. Evine sıcaklık ve ışık getirmişti. Ona hayatta intikam arayışından daha fazlası olduğunu hatırlatmıştı.

Mutfak kapısı açılarak hayalini yarıda kesti. Kadın kalçasında boş bir sepetle çıkageldi ve adamın nefesi kesildi. Yüzü kızarmış, gözleri ıslık ıslık, kapının önünde dururken çok doğru görünüyordu. Sabah ışığı saçlarındaki bakır rengi röfleleri yakalamış, onları sıvı ateşe çevirmişti. O kadar güzeldi ki, ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Bunun yerine kendini elindeki işe odaklanmaya zorladı ve terk edilmiş bahçeyi ele geçiren yabancı otlara metodik bir şekilde saldırdı. Fiziksel emek, canavarının ileri atılmasını ve aptalca bir şey yapmasını engelleyerek onu topraklamaya yardımcı oldu. Ama gözleri sürekli ona kayıyor, temizlediği yabancı otları toplayarak yardım etmeye başlayan kızın yüzünü izliyordu.

Yarı gizlenmiş bir kaldırım taşına takılıp tökezledi. Adam otomatik olarak ona destek olmak için elini uzattı ve kadın ona acıklı bir gülümseme verdi.

"Sanırım Grace'in benim göbek adım olmadığı çok açık."

Kadının eli adamın elinde gereğinden uzun süre kaldı, narin parmakları adamın sert avucunun yanında cüce gibi kalmıştı. Başparmağının altında nabzının hızla attığını, yumuşak teninin dokunuşuyla ısındığını hissedebiliyordu. Onu daha yakına çekme, kollarının arasına alma ve ağzına sahip olma dürtüsü neredeyse onu boğuyordu ve pençeleri ortaya çıkmadan önce onu serbest bırakmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Belki de onun yerine akşam yemeğine başlamalıyım," dedi, sesi alçak ve nefessizdi.

"Sana yardım edeceğim."

"zorunda değilsin-"

"Yardım edeceğim."

Adam da onu içeri kadar takip etti ve ikisi de bir an durup incelediler Çalışmalarının sonuçlarını. İni onun dokunuşuyla değişime uğramıştı. Güneş ışığı akış aracılığıyla temiz Pencerele, dans etmek karşısında Cilalı

yüzeyler. Uzun zamandır ruh haliyle uyumlu olan küf karanlığı yok olmuştu.

"Şu minderleri kumaşla kaplamalıyız," dedi ve sandalyenin üzerindeki yıpranmış minderleri işaret etti. "Mükemmel olacak bir kumaş dokudum-"

Aniden durdu, yanaklarına renk gelmişti. Kelimeler aralarında asılı kaldı, olasılıkla ağırlaştı. Bir an için bunu hayal etmesine izin verdi - eve gelip onu dokuma tezgâhının başında bulduğunu, bu alanı gerçekten kendilerine ait kılmak için birlikte çalıştıklarını, onun kokusu etrafını sararken uykuya daldığını. Canavarı onaylayarak guruldadı.

Bu geleceği onu korkutan bir yoğunlukla istiyordu. Ama o bir insandı. Onun düşmanıydı. Nefret etmeye yemin ettiği şey.

Onun kafa karışıklığını hissetmiş gibiydi, mutfağa gitmeden önce parmaklarını hafifçe koydu. Adam birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı ve onu takip etti. Tartışmadan, bir önceki akşamki ritme döndüler; adam doğrarken kadın tencereyi karıştırıyor, vücutları küçük mutfak alanında zahmetsiz bir dansla hareket ediyordu.

Tüm bunların evcimenliği onu rahatsız etmeliydi. Bunun yerine, yanından her geçtiğinde ya da elindeki malzemeleri alırken parmakları birbirine her dokunduğunda göğsüne bir sıcaklık yayılıyordu.

Masada, onu yine geçmiş hakkında konuşturmaya çalıştı. "O

bahçeyi sen mi ektin?"

"Hayır." Sesini düz tuttu, bu konuyu tartışmak istemiyordu ama kadın konuyu sürdürdü
Soru.

"Büyükannen yaptı mı?"

"Sanırım öyle," dedi isteksizce. "Ben buranın çok kuzeyinde büyüdüm. Buraya daha sonra geldim."

Diğer her şeyi kaybettikten sonra.

Gözleri anlayışla yumuşadı ve konuyu değiştirdi.

"Söktüğün kırmızı yapraklı asma, onu kullanmıyor musun?" "Hayır. Neden?"

"İyi bir boya olup olmayacağını merak ediyordum. Kendi ipliğimi eğirmiyorum ama farklı boyalarla denemeler yapmayı seviyorum."

Bunu ondan aldığı için içine dolan suçluluk dalgasını görmezden gelerek, "Ne istersen kullanabilirsin," dedi sertçe.

Basit kelimeler karşısında yanakları renklendi, anlamadığı bir tepkiydi ama bu görüntü hoşuna gitmişti. Hem de çok fazla hoşuna gitmişti.

"Teşekkür ederim." Kadın ona gülümsedi, ifadesi sıcak ve açıktı.

"Bana dokumacılığından biraz daha bahset," dedi daha iyi düşünmeden.

O da seve seve kabul etti, ipliklerin tezgâh üzerindeki hareketini gösterirken elleri havada dans ediyordu. Kaldırılan ipliklerin sırasını değiştirmenin nasıl tamamen farklı desenler yaratabileceğini anlatırken gözleri parlıyordu. Kendisini sadece onun sözleriyle değil, sesindeki tutkuyla, tüm yüzünün canlanmasıyla büyülenmiş buldu.

Onu dokuma tezgâhının başında, basit ipliklerden güzellik yaratırken hayal edebiliyordu. Onun sesi ve gülümsemesiyle dolu böyle akşamların düşüncesi, içinde derinlerde bir şeyleri çekiştiriyordu. Canavarı memnuniyetle mırıldandı ve ona meraklı bir bakış atmasına rağmen ilk kez onu susturmaya çalışmadı.

Sürecin devamını anlattı ve adam kendini ona bir dokuma tezgahı yapıp yapamayacağını, doğru ahşabı bulup bulamayacağını ve boyaları için malzeme bulmanın ne kadar zor olacağını merak ederken buldu...

Onu burada tutmayı gerçekten düşündüğünü fark etmesi, ona fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Sandalyesini geriye itti ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki, kadın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunu yapamazdı. Bu yanıltı - o bir insandı ve kendisi de bir Vultur'du. Bu imkânsızdı.

"Yatmaya hazırlanmalısın," dedi huysuzca. "Bulaşıklarla ben ilgilenirim."

Kadın bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra sadece başını salladı ve ayağa kalktı.

Bulaşıkları çok çabuk bitirdi, sonra da onun duşunun kışkırtıcı seslerini dinlemek zorunda kaldı. Gelişmiş işitme duyusu her sıçramayı, her

vücudunun kayması. Banyo kapısının altından kıvrılan buhar, onun kokusunu taşıyordu.

-Doğal tatlılığıyla karışık sabun.

Suyun onun kıvrımlarından aşağı aktığını, suyun altında ona katıldığını ve ellerini ıslak çıplak vücudunda gezdirdiğini hayal ederken pençeleri ortaya çıkma tehdidinde bulundu. Korkacak mıydı, yoksa onu hoş mu karşılayacaktı? Kapıyı açıp bunu öğrenmek ne kadar kolay olurdu.

Çalışma odasını arşınıyor, düzeltilmesi gerekmeyen eşyaları düzeltiyordu. Canavarı derisinin altında sinsice dolaşılıyor, onu ona gitmeye çağırıyordu. Ona sahip çıkmak için.

Hırlayarak battaniyeleri ve kürkleri kaptı ve gereğinden fazla güç kullanarak bankın üzerine yerleştirdi. Bir önceki gece onun gömleğini giyerek orada uyuduğu anı aklından çıkmıyordu. O zaman onu kollarının arasına almak istemişti. Şimdi bu istek daha da güçlenmişti.

Su durdu. Onun çıkmasını beklerken ellerini yumruk yaptı, her kası gerginlikten gerilmişti. Sonunda dışarı çıktığında, sadece bir havluya sarılıydı ve bu görüntü neredeyse kontrolünü bozuyordu. Damlacıklar boynunda izler bırakarak havlunun altında kayboldu. Teni sıcaktan pembe pembe parlıyordu.

"Gömleğini tekrar giysem sorun olur mu?"

Evet.

Su damlacıklarının yolunu diliyle takip etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ona doğru döndü. Onun temiz teninin tatlı kokusu burnuna doldu ve canavarının hüsrana uğramış bir arzuyla ulumasına neden oldu.

Sessiz bir teşekkür mırıldandı ve gömleği çekerken kumaşın hışırtısını duydu. Hayal gücü, onun gömleğini çıplak vücudunun üzerinde kaydırışını canlı bir şekilde canlandırdı ve bir hırıltıyı daha ısırarak zorunda kaldı.

"Yatma vakti," diye tersledi ve arkasına bakmadan yatak bölmesine doğru yürüdü. Arkasına bakmaktan ve günaha teslim olmaktan korkuyordu.

Ona bakmamak da yardımcı olmadı. Kendini yine başını elbisesine gömerken buldu, kokusunun bir battaniye gibi etrafını sarmasına izin verdi. Canavarı memnuniyet içinde gurulduyordu ama zihninin sakinleşmesi uzun zaman aldı.

Uyku, bir nefesle diğeri arasında ona doğru yaklaştı. Huzurlu karanlık, gözlerinin arkasında alevlerin patlamasıyla paramparça oldu. Sıcaklık kavurdu

ailesinin sığınağının yanışını izlerken derisi yüzüldü. Annesinin çığlıkları havayı deldi. Babasının bedeni kanlı toprakta parçalanmış halde yatıyordu.

Duman onu boğdu, yoğun ve yakıcı. Onlara ulaşamıyordu. Bacakları hareket etmiyordu.

Sonra Scarlett cehennemnin ortasında belirdi, kızıl saçları etrafındaki alevler gibi parlıyor, kara gözleri ateşı yansıtıyordu. Ona doğru uzandı ama alevler onu tüketti.

"Hayır!" Ona ulaşmaya çalışırken kelime boğazından yırtıldı, duman kokusu kafasını doldurdu.

BÖLÜM 13

Scarlett derme çatma yatağında sessizce uzanmış, pencerelerden süzülen gece seslerini dinleyerek zamanını bekliyordu. Ateş, hafif kırmızımsı bir parıltı saçan korlara kadar yanmıştı. Gitmesi gerektiğini biliyordu ama bu tahmin ettiğinden daha zordu. Gitme düşüncesi kalbini sızlatıyordu ama ne kadar ilgisini çekerse çeksin, ona ne kadar bağlanırsa bağlansın, burada onun tutsağı olarak kalamazdı.

Yatağın oyuğundan alçak bir inilti yükseldi. Adamın onu hâlâ uyanık yakaladığından endişelenerek donakaldı ama ses tekrar geldi; tehditkâr olmaktan ziyade sıkıntılıydı. Adam huzursuzca sallanırken perdeler hışırdadı.

"Hayır... lütfen..." Sesi ıstıraptan pürüzlüydü.

Göğsü sıkıştı. Kaçmak için adamın dikkatinin dağılmasından faydalanmalıydı ama adamın bozuk ses tonundaki bir şey onu ayağa kaldırdı. Gömleği kalçalarına sürtünerek oyuğa yaklaştı. Tahta kalaslar onun adımlarının altında usulca gıcırdadı ama adam onu saran kâbusun içinde sıkışıp .

"Hayır!" Çığlık boğazından yırtıldı.

Kendini durduramadan perdeyi kenara itti. Ay ışığı adamın kederden iki büklüm olmuş yüzüne vuruyordu. Güçlü bedeni, rüyalarına musallat olan şeytanlarla savaşırken titriyordu.

Büyükannesi şimdiye kadar çok endişelenmiştir. Şansı varken gitmesi gerekiyordu. Ama ondan bir inilti daha kaçarken, onu kâbuslarına terk etmeyi kendine .

Yorganın altında çırpınmaya başladı, güçlü bedeni sanki görünmeyen bir düşmanla savaşmaya çalışıyormuş gibi dönüyordu. Ay ışığı tenindeki ter parıltısını yakalayıp yüzüne kazınmış ıstırapı belirginleştirdi. Boğazından bir çığlık daha koptu, çığ ve yaralıydı.

Uzandı, elini onun omzuna koymadan önce bir an tereddüt etti. Teni avucunun altında yanıyordu, ateşliydi ve terden kayganlaşmıştı.

"Finnar," diye fısıldadı, sesini yumuşak tutarak. "Finnar, uyan. Bu sadece bir rüya."

Dokunduğunda kasları geriliyor, gerginlik devasa gövdesine yayılıyordu. Yakından bakınca, çaresiz seslerin arasına karışmış başka sözcükler de seçebiliyordu: "Hayır" ve "Lütfen" ve tam olarak yakalayamasa da isim olabilecek sözcükler.

Omzunu sıktı, tekrar onun adını söyledi, ona musallat olan dehşeti istiyordu. Tüm gücüne ve sert tavrına rağmen, o anda son derece savunmasız görünüyordu. Onu yakalayan korkunç yaratık değil, yıkıcı bir kayıp yaşamış biriydi.

", " diye tekrar ısrar etti ve bu sefer adam onu duydu.

Adamın kolu fırlamadan önce gözlerinin açıldığını fark edecek zamanı bile olmamıştı. Tek bir akıcı hareketle onu yatağın platformuna çekti. Adam onu altına çekerken nefesi kesildi, ağzı şiddetli, talepkâr bir öpücükle onunkine sahip oldu.

Bunun şoku onu bir kalp atışı boyunca dondurdu - vücudunun sıcaklığı, ona umutsuzca sarılışı, ihtiyacının yoğunluğu onu yıkadı. Sonra vücudu karşılık verdi, dudaklarını onun arayan diline ayırırken ona karşı eridi. Öpücük derinleşti, rahatlıktan öte bir şeye dönüştü, kanını ateşe veren ilkel ve acil bir şeye.

Gitmesi gerekiyordu - bunu yapamazdı! Ama onun dokunuşu hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı. çıplak tenini kendi teninde hissetmek başını döndürüyor, dilinin her darbesinde arzu damarlarında dolaşıyordu. yutmak istercesine öptü, açlığı kendi açlığını ateşledi. Kız ona doğru eğilirken parmakları saçlarına dolandı ve aynı tutkuyla karşılık verdi.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde, nefese kaldı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu, kolları hâlâ ona sıkıca sarılıydı. Mavi siyahı tarafından neredeyse yutulan o yoğun gözleriyle ona baktı ve kızın midesi, duyduğu ham ihtiyaçla sıkıştı.

orada gördüm. Ona olan ihtiyacı. Bunu en az onun kadar istediğini fark ettiğinde omurgasından bir ürperti geçti.

Kaçması gerektiğini, kaçıyor olması gerektiğini umursamıyordu. Onun bir Vultur, kendisinin ise bir insan olması umurunda değildi. Önemli olan tek şey onun dokunuşunun kendisini canlı, arzulanır ve ihtiyaç duyulur hissettirmesiydi. Adamın ağzı tekrar kızın üzerine çöktü ve kız hevesle ona açıldı, adam diliyle ağzını keşfederken parmakları adamın omuzlarına gömüldü.

Eli gömleğinin altından kaydı, nasırlı parmakları belinin kıvrımlarında gezinerek onu zevkten titretti. Onun göğsünü avuçladı ve kız ağzının içinde inleyene kadar meme ucuyla oynadı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

-Vahşi, pervasız ve özgür. Onun her yerine dokunmasını, bacaklarının arasındaki ağrıyı hafifletmesini istiyordu.

Ama onun üzerinde kayarken, ereksiyonunun devasa çıkıntısı göbeğine yaslandığında, bir belirsizlik parıltısı arzu sisini delip geçti. Her şey çok hızlı geliyordu. Çok büyük ve , onu tamamen küçültüyordu. Panik göğsünde alevlendi ve ağzını onunkinden ayırırken işe yaramaz bir şekilde göğsünü itti.

"Yapamam-" Sesi çatallaştı, ancak fısıltı halindeydi. "Ben hiç..."

Adam hemen ondan uzaklaştı. Temasın aniden kesilmesi başını döndürdü, dudakları hâlâ karıncalanıyordu. Nefes almakta zorlanırken kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Sert bir hırıltı karanlığı yırttı. Adam yatak platformundan sendeleyerek geri çekilirken gözleri büyüdü. Pencereden süzülen ay ışığı adamın yüzünü aydınlattı ve nefesi boğazında düğümlendi. Yüz hatları değişmiş, daha keskin, daha yırtıcı bir hal almıştı. Her zamanki buz mavisi gözleri şimdi ışıldayan bir parıltıyla parlıyordu ve dudakları bir hırıltıyla geriye çekilirken uzun dişleri parlıyordu.

Bu manzara onu dehşete düşürmeliydi. Bu, çocukluk hikâyelerindeki canavardı, ormanın en karanlık yerlerine musallat olan canavardı. Ama onu serbest bırakır bırakmaz paniği yatışmıştı ve şimdi hayranlık korkusunu . Bu hâlâ Finnar'dı; inini temizlemesine yardım eden, onunla yemeklerini paylaşan, az önce öpücüğüyle ruhunu ateşe veren adam.

Acı dolu bakışları sonsuz bir an boyunca onunkilerle buluştu. Yüz ifadesindeki acı, kadının içgüdüsel olarak ona uzanmasına neden oldu ama kadın ona dokunamadan adam dönerek uzaklaştı. Kapı çarparak açıldı ve adam gecenin içinde kayboldu, onu hırıltısının yankısı ve öpücüğünün kalıcı sıcaklığıyla baş başa bıraktı.

Parmaklarını hâlâ sızlayan dudaklarına bastırarak açık kapı aralığına baktı. Masal deyip geçtiği hikâyeler zihninde fısıldanıyordu

-Vultor'un gerçek doğasına, formlar arasında geçiş yapabilme yeteneğine dair uyarılar. Bunun kanıtı Finnar'ın dönüşmüş yüz hatlarında, ona ham bir duyguyla sabitlenmiş parlayan gözlerindeydi.

Başka bir uluma geceyi deldi, bu sefer daha uzaktaydı. Teni farkındalıkla karıncalandı ve kendini sese doğru çekilirken buldu. Onu karanlığa kadar takip etme, rahatlatma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Korkunç görünüşüne rağmen, bir anlık panik anına rağmen, kaçmadan önce onun gözlerindeki kırılğanlığı görmüştü.

Gecenin serin havası çıplak bacaklarına değerek ona sadece onun gömleğini giydiğini hatırlattı. Ama daha da önemlisi, ona yalnız olduğunu hatırlatıyordu. Korumasız. Beklediği fırsat ayağına gelmişti.

Ormana doğru bakarken kalbi burkuldu. Öpücük, son iki gün boyunca paylaştıkları tüm sessiz anlarla birlikte hâlâ hafızasında yanıyordu. Aralarında büyüyen bağ inkâr edilemezdi. Onu korkutan şey bu muydu? O da bunu hissettiği için mi kaçmıştı?

Başını salladı ve kendini odaklanmaya zorladı. Bu Finnar'la ya da onun ona hissettirdikleriyle ilgili değildi. Büyükannesi şimdiye kadar endişeden hasta olmuştur. Şansı varken gitmesi gerekiyordu.

Yine de ayakları olduğu yerde sabit kaldı, vücudu hareket etmeyi reddediyordu. Ağaçların arasında bir başka uluma yankılandı, kederli ve yalnız. Bu ses içinde bir şeyleri derinden etkiledi ve Vultor hakkında bildiğini sandığı her şeyi sorgulamasına neden oldu. Finnar hakkında.

Derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. Bu yeni duyguların muhakemesini gölgelemesine izin veremezdi. Bu onun kaçmak için tek şansı olabilirdi. Gitme zamanı.

BÖLÜM 14

Finnar'ın kemikleri değişime teslim olurken çatladı ve yeniden şekillendi, vücudu daha ilkel formuna dönüştü. Kürkü derisinde dalgalandı, pençeleri parmak uçlarından uzadı ve dişleri büyüdükçe çenesi uzadı. Dönüşüm, içinden akan ham enerji dalgalarını gönderdi ve her hissi artırdı.

Orman şaşırtıcı bir berraklıkla önünde açıldı; her yaprak, her dal karanlığa rağmen mükemmel ayrıntılarla kazınmıştı. Koşarken Scarlett'in kalıcı kokusu ona eziyet ediyordu, tatlı ve sarhoş edici. Canavarı onu geride bıraktığı için protesto edercesine uluyor, geri dönüp onu sahiplenmesini istiyordu.

Kendini daha da zorladı, çalılıkların arasından geçerken dallar kırbaçlanıyordu. Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, onun üzerindeki çekimden kaçamıyordu. Dudaklarının tadı aklından çıkmıyor, yumuşak bedeninin onunkine bastırıldığı anısı kanını yakıyordu.

Eşim, diye ısrar etti canavarı giderek artan bir aciliyetle. Bu ilkel çağrı varlığının her zerresinde yankılanıyor, mantıklı zihnini bastırmakla tehdit ediyordu. Bağlılıklar kurmaya, herhangi birinin önemli olacak kadar yakınlaşmasına izin vermeye karşı çok uzun süre savaşıyordu. Yine de bir şekilde bu dişi insan onun savunmasını aşmıştı.

Ama o beni reddetti. Beni itti.

Suçluluk ve özlemin karışık karışımıyla birlikte bir uluma daha kaçtı. Öpücüğüne o kadar sıcak bir şekilde karşılık vermiş, onun açlığıyla eşleşmişti ki kendini unutmuştu. Kadının yüzündeki paniğin anısı midesini bulandırmış, onu soğuk ve boş bırakmıştı. Kadının özgürce sunmadığı bir şeyi ondan asla alamazdı.

Ve ona ihtiyacı olan şeyi de veremezdi. O bir canavardı, intikam arayışıyla bozulmuş ve lekelenmişti. Ona asla hak ettiği sevgiyi veremezdi. Onsuz daha iyiydi.

Bir uçurumun kenarında savrularak durdu, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken göğsü kabarıyordu. Dağlar ay ışığıyla yıkanmış bir şekilde önünde uzanıyordu. Aynı ay ışığı çalışma odasının pencerelerinden süzülüyor ve onun güzel yüzünü aydınlatıyordu. Bu görüntü içinde bir özlem dalgası daha yarattı.

Ona dönme içgüdüleriyle savaşırken pençeleri toprağa saplandı. O bir insandı. Düşmandı. Ona güvenemezdi, onun için bir şey hissetmesine izin veremezdi. Ama canavarı daha iyisini biliyordu, insan tarafının kabul etmeyi reddettiği şeyi fark etti - o onun mükemmel eşiydi, aradığı kayıp parçaydı.

Uçurumun kenarında volta atarken göğsünden sinirli bir hırıltı yükseldi, intikam ihtiyacı ile aralarında oluşan inkar edilemez bağ arasında sıkışıp kalmıştı.

Canavarı onu tırmalıyordu, ininden uzaklaştığı her adım fiziksel bir yara gibi hissediyordu.

Dostum, diye hırladı. Geri dön. Koruyun.

"Hayır," diye homurdandı, düşünceleri mantık ve içgüdünün kaotik bir karışımıydı. Kız onun karanlığı için fazla narin, fazla saftı. Çalışma odasına düzen getiren o küçük eller, masasına kır çiçeklerini dizerkenki o nazik gülümseme, girme hakkını kaybettiği bir dünyaya aitti.

Koşarken pençeleri toprağa çarpıyor, kendini daha da zorluyor, onun varlığının çekiminden kaçmak için çaresizce çabalıyordu. Ama canavarı rahat durmuyor, onu uyuyan bedeninin görüntüleriyle, omzuna dokunduğunda gözlerindeki güvenle, öpücüğünün içinde eriyişiyle, elinin altındaki küçük, mükemmel göğsüyle bombardımana tutuyordu.

Çok yumuşak. Çok savunmasız. Canavarının taleplerini bastırmaya çalışırken kelimeler bir mantra haline geldi. Onunla ilgili her şey uzun zaman önce kaybettiği bir masumiyet yayıyordu.

Gördüğü kâbusun anısı zihninde canlandı; Scarlett'in yüzü tıpkı ailesi gibi alevlerle çevriliydi. Görüntüler üst üste binince göğsü daraldı -çocukluk evinin yanışı, Scarlett'in dehşet içinde bükülmüş yüz hatları. O zaman onları koruyamamıştı. Şimdi de onu koruyamazdı.

Kendini devrilmiş bir kütüğün üzerine fırlattı, kasları yanarken kendini yorgunluğa itmeye çalıştı. Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, canavarının zaten bildiği gerçeklerden kaçamıyordu; canavar, içinde çoktan öldüğünü düşündüğü bir şeyi uyandırmıştı. Umut. Ve bu da onu daha önce karşılaştığı tüm düşmanlardan daha tehlikeli kılıyordu.

Sonunda duygularından kaçamayacağını kabul etmeden önce ne kadar yol kat ettiğinden emin değildi. Canavarının dürtülerine boyun eğdi ve inine doğru geri döndü. Hâlâ onu sahiplenmeye niyeti yoktu ama onu yalnız ve korumasız bırakmamalıydı. Ona asla zarar vermeyeceğine dair güvence vermeliydi -insan olsun ya da olmasın, tutsak olsun ya da olmasın, onu koruyacaktı ve güvende hissetmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Yuvasına yaklaşırken hızla atan kalp atışları nihayet yavaşladı, ancak kokusunun onu neden eve çağırıldığını kabul etmeyi reddetti. Normal formuna dönmüştü, içindeki canavar huzursuz bir sessizliğe bürünmüş, artık kontrolüne karşı savaşmıyordu.

Eşiği geçer geçmez burun delikleri alevlendi. Yanlış bir şeyler vardı. Kadının tatlı kokusu hafiflemişti, artık varlığının sıcaklığını taşımıyordu. Gözleri odayı taradı ve uyuyor olması gereken boş bankı gördü.

Gitti.

Bu bilgi onu neredeyse dize getiriyordu. Canavarı, insan formunu paramparça eden bir öfkeyle patladı. Kürkü derisinde bir kez daha dalgalanırken kemikleri çatladı ve yeniden şekillendi. Dönüşümle savaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı, onu memnuniyetle karşıladı. Canavarın artan duyuları onun izini sürmesine yardımcı olacaktı.

Koku izleri kapıya kadar gidiyordu. Ne kadar zaman önce kaçmıştı? Saatler mi? Dakikalar mı? Gece, yalnız bir insan kadın için çok fazla tehlike barındırıyordu. Yılanlar. Uçurum kenarları. Ona merhamet göstermeyen başka bir Vultur.

Kızın bir vadinin dibindeki ya da yırtıcı hayvanlar tarafından parçalanmış bedeninin görüntüleri zihnini doldurdu. Canavarı acı içinde uluyor, sesi taş duvarlarda yankılanıyordu. Onu bulma, koruma ihtiyacı diğer tüm düşünceleri bastırdı.

Onu yakınında tutmakla ilgili daha önceki tüm şüpheleri, onun güvenliği için duyduğu korkunun ezici ağırlığı altında kaybordu. Onu yalnız bırakmakla bencilce bir aptallık yapmıştı. Aralarında büyüyen şeye karşı koyabileceğini düşünmek.

Kapıdan dışarı fırladı, gelişmiş görüşü karanlığı yararak onun geçişine dair izler aradı. Orada, dağ yolundan kaçtığı yerde ezilmiş otlar vardı. Kovalamaya hazırlanırken kasları gerildi.

Dağ yamacından aşağıya doğru koşarken orman bulanıklaştı, güçlü kasları onu karanlıkta ilerletti. Gelişmiş duyuları gece seslerinin kakofonisini filtreledi - yaprakların hışırtısı, yaklaşmasından kaçışan küçük yaratıklar, bir gece kuşunun uzaktan gelen çağrısı
-Ondan bir iz arıyorum.

İşte! Onun tatlılığının izi havada asılı kalmış, göğsüne saplanan bir kanca gibi onu ileri doğru çekmişti. Baştan çıkarıcı kokuyu takip ederek yönünü değiştirirken pençeleri toprağa saplandı. Kadın daha dik olan yolu seçmişti, muhtemelen tehlikeli arazinin onun takibini yavaşlatacağını umuyordu.

Yıllar sonra ilk kez, geçmişinin hayaletleri zihnini doldurmuyordu. Ailesinin evini yakan alevlerin görüntüsü yoktu. Çığlıkların yankıları yoktu. Onu bulmak için duyduğu çaresiz ihtiyaç her şeyi bir kenara itmiş, geriye sadece avı kalmıştı.

Kokusu daha da güçlendi, tazelendi. Bu yoldan birkaç dakika önce geçmiş olamazdı. Canavarı memnuniyetle homurdandı; kız çok yakındaydı. İleride bir yerde bir dal kırıldı ve kulakları sese doğru döndü.

Rüzgârın yönü değişti ve ona korku ve bitkinlikle karışık daha güçlü bir koku dalgası getirdi. Canavarı inledi, eşinin korkmasından dolayı mutsuzdu. Daha hızlı koşarak aralarındaki mesafeyi tüketti. Tehlikeli yolda kendine zarar vermeden ya da daha az dost canlısı yırtıcıların dikkatini çekmeden önce ona ulaşmalıydı.

İlerideki patika keskin bir şekilde alçalıyor, onu hızla koşarken yavaşlamaya zorluyordu. Koku izi tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştı ve tırmanışta tökezlediği tüm zamanları hatırladıkça kanı dondu. Onu gecenin soğuk havasından koruyacak tek şey olan gömleğiyle karanlıkta bu yolda ilerlediğini düşündükçe kalbi sıkıştıyordu.

Çalıların arasından ay ışığının aydınlattığı bir açıklığa fırladı ve önündeki manzara karşısında kalbi sıkışmaya başladı. Scarlett sırtını bir kayaya dayamış, ince bedeni büyük gömleğinin içinde titriyordu. keskin kokusu burun deliklerini dolduruyordu, ama Scarlett elindeki kayayı sıkıca kavrayarak yerinde duruyordu.

Bir adyani ona doğru ilerliyordu, devasa formu ay ışığının aydınlattığı zeminde koyu bir gölge oluşturuyordu. Canavarın kaslı omuzları hareket ettikçe yuvarlanıyor, sarı gözleri avına sabitleniyordu. Yaklaşırken göğsünden derin bir homurtu yükseldi.

Ham öfke vücudunda patladı, kendini açıklığa doğru fırlatırken pençeleri uzadı. Adyani onun yaklaşmasıyla başını çevirdi ama artık çok geçti. Pençeleri adyanın boynundaki kalın kürkün derinliklerine battı ve hızını yırtıcıyı ondan uzaklaştırmak için kullandı.

Adyani'nin kanının acı tadı ağzını doldururken, dişleri yerini buldu. Bu yaratık eşini tehdit etmeye nasıl cüret eder? Onun güvenliğine yönelik bu tehdidi ortadan kaldırmaya kararlı bir şekilde dişlerini sıktı.

Adyani onun pençeleri arasında kıvrıldı, pençeleri omzunu tırmaladı. Acı alevlendi ama bunu fark etmedi bile; tüm varlığı onu korumaya odaklanmıştı. Yırtıcı hayvan kurtulmaya çalışırken kasları gerildi, dişleri yüzüne çarptı.

Adyani'nin pençelerinin değdiği yer kürküne kan bulaştırmıştı ama bu yara sadece öfkesini körüklemişti. Ormanın zemininde yuvarlanırken, yapraklar ve toprak uçuşurken canavarı zaferle uludu. Adyani güçlüydü ama kararlılığı onu daha da güçlendirdi. Boğuşurlarken pençeleri hayvanın etine daha da battı.

Akıcı bir hareketle ellerini yaratığın kafasına kilitledi. Boynunun kırılma sesi açıklıkta bir silah sesi gibi yankılandı. Devasa beden gevşedi ve adam onu yere bıraktı.

Ona doğru dönerken pençelerinden kan damlıyordu. Yarı yolda ona doğru dönerken gerçekler yüzüne çarptı; hâlâ dönüşmüştü ve canavar formu tam olarak ortaya çıkmıştı. Uzamış dişleri ve kanla kaplanmış kürküyle ne kadar korkunç görüldüğünün birden farkına vararak donakaldı.

Ama adam geri çekilemeden kız ona doğru koşmaya başladı. Çıplak ayakları yerde uçuyordu ve sonra oradaydı, kendini onun kollarına bıraktı. Küçük bedeni adamın göğsüne yaslanmış, kolları adamın korkutucu görüntüsüne rağmen boynuna dolanmıştı. Kızın tatlı kokusu onu sarıp sarmaladı, kanın ve şiddetin metalik tadını kovdu ve adam ürpererek rahat bir nefes aldı. Sonunda onun kollarında güvendeydi.

BÖLÜM 15

Scarlett Finnar'a sarılmıştı, kalbi hâlâ kaburgalarına çarpıyordu. Bir şeyin onu takip ettiğini düşünmeye başladığında dağın yarısına gelmişti. Bunun Finnar olduğu fikrini kısa bir süre düşündü ve hemen vazgeçti. Saklanmaya zahmet etmezdi. Kendine bunun sadece hayal gücü olduğunu söylemeye çalıştı ama sonra alçak bir hırıltı duydu ve bu bir Vultor'un çıkardığı türden değildi.

Umutsuzca bir silah aramıştı ama bulabildiği tek bir taşı ve tam da Adyani açıklığa doğru ilerlerken onu eline aldı. Taş acınacak kadar küçüktü, pürüzlü kenarları avucunu ısıırıyordu ama elindeki tek şey buydu. Yırtıcı hayvan yaklaştıkça sırtı soğuk taşa yaslandı, sarı gözleri ölümcül bir niyetle ona sabitlenmişti.

Ama sonra Finnar açıklığa daldı ve onu görünce nefesi kesildi. Son iki gününü birlikte geçirdiği erkek gitmiş, yerine muhteşem bir canavar gelmişti. Gümüşü gri kürkü devasa formunu kaplıyor, ay ışığı hareket ederken güçlü kaslarının her bir dalgalanmasını yakalıyordu. Yüzü, belirgin bir ağız ve parıldayan dişlerle vahşi ve vahşi bir şeye dönüşmüştü. Yine de o çarpıcı mavi gözleri değişmemişti ve kendini adyani'ye doğru fırlatırken koruyucu bir öfkeyle yanıyordu.

Onun dağ yırtıcısıyla savaşını izlerken taş titreyen parmaklarından kaydı, her hareketi ölümcül olduğu kadar zarıftı de. Adyani'nin pençeleri omzuna saplanıp kan akıttığında bir çığlık attı ama adam bu yarayı umursamıyor gibiydi. Korkunç bir etkinlikle dövüştü, kendi pençeleri adyani'nin boğazında yer buldu. Yaratığın boynunu kırarken kırılan kemiğin sesi açıklıkta yankılandı.

Dövüş başladığı gibi hızla sona erdi. Cansız bedeni yere bıraktı ve ona doğru döndü. Kürkü kanla kaplanmıştı ama korku aklına gelen en uzak şeydi. Bu hâlâ oydu; daha önce köpeğini temizlemesine yardım eden erkek.

Kaçmasını engellemek için kıyafetleriyle uyuyan, gecenin karanlığında kaçmadan önce onu tutkuyla öpen Den.

Hiç tereddüt etmeden kendini açıklığa fırlattı ve onun kollarına attı. Kolları onu koruyucu bir şekilde sarmıştı ama kaslarındaki gerginliği, kendini tutuşundaki sertliği hissetti.

"Benim için geldin," diye fısıldadı yüzüne karşı inanılmaz derecede yumuşak olan kürküne. Kalbi yanağının altında gümbürdüyor, kendi kalbinin vahşi atışıyla eşleşiyordu. Kanın metalik kokusu onun tanıdık vahşi kokusuna karıştı ve onu korumak için kendini riske attığını bilerek daha da yaklaştı.

Gece havası bacaklarına serin geliyor, ona sadece onun gömleğini giydiğini ama vücudunun ısı yaydığını hatırlatıyordu. Adyani'den, onun dönüşümünden, pençelerini hâlâ boyayan kandan korkması gerekirdi ama bunun yerine kendini güvende hissediyordu. Korunduğunu.

Derin bir nefes aldı ama kaslarındaki gerginlik azalmadı. Canavarıyla mı savaşıyordu? Korkunç görünüşü ya da sergilediği şiddet umurunda değildi. Dış görünüşündeki değişiklik onun kim olduğunu değiştirmiyordu.

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi. Kürkü çekilmiş, tanıdık yüz hatlarını bırakmıştı ama dişleri hâlâ dudaklarının ötesine uzanıyor ve gözleri mavi bir ateşle parlıyordu. Aralarında elektriksel bir şey çatırdadı ve pençelerinin sırtına değdiği yerde teninin karıncalanmasına neden oldu. Kalbi küt küt atmaya başladı ama korkudan değil.

"Benden kaçtın."

Sesi her zamankinden daha derindi, daha sertti ve kadının tüylerini diken diken ediyordu.

"Aptalca olduğunu biliyorum." Dudaklarını ıslatarak açıklamaya çalıştı.
"Bunu yapmamalıydım."

Ama dinlemiyordu. Parlayan gözleri yırtıcı bir yoğunlukla onunkilere kilitlenmiş, nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Adam yaklaştıkça nabızı hızlandı, varlığı duyularını bastırıyordu.

"Bir avcıdan kaçtığında ne olur biliyor musun?" Sesinin alçak, tehlikeli tonu yine ürpermesine neden oldu, ama bu sefer bir heyecanla

Karnında biriken beklenti. "Yenildin."

Kelimeler göğsünün derinliklerinden gürledi. Kız daha anlamını kavrayamadan, adam onu etrafında döndürdü ve bir ağacın sert kabuğuna bastırdı. Ağzı, kızın nefesini kesen ve düşüncelerini dağıtan yakıcı bir öpücükle onunkini kaptı. Kız, adamın kucağında erirken vücudunu bir sıcaklık kapladı ve adamın kucaklamasının şiddetli tutkusuna kendini kaptırdı.

Öpücüğü derinleşti, onu ağaca daha sıkı bastırırken dişleri alt dudağını sıyırdı. Adamın vahşi, evcilleşmemiş kokusu, ormanın topraksı aroması ve dövüşten kalan kanın metalik tınısıyla karışarak onu sardı.

Onu daha yakına çekerken parmakları saçlarına dolandı ve onun aceleciliğine kendi aceleciliğiyle karşılık verdi. Kaba kabuk, ödünç aldığı gömleğin ince kumaşından sırtına baskı yapıyordu ama bunu fark etmedi bile. Odaklanabildiği tek şey adamın vücudunun onunkine karşı olan kavurucu sıcaklığı, ağzının talepkâr baskısı ve pençelerinin kumaşın arasından tenine lezzetli bir şekilde batmasıydı.

Etraflarındaki dünya yok oldu - orman, ölü adyani, daha önceki korkusu - hepsi yok oldu. Sadece bu an, bu öpücük, onu tüketen bu ezici ihtiyaç vardı. Adamın elleri yanlarından aşağı kayarak kalçalarını kavrayıp onu daha da sıkı bir şekilde kendine doğru çekerken kalbi göğsünde gümbürdedi.

Adamın ağzı onunkinden ayrılıp boynuna sıcak öpücükler bırakırken yumuşak bir inilti kaçtı. Daha fazla temas, daha fazla dokunuş, sunduğu her şeyden daha fazlası için çaresizce ona doğru eğildi. Aralarında tutku alevlenirken parmakları adamın omuzlarını kavradı ve kalan tüm şüpheleri ya da tereddütleri yakıp yok etti.

"Seni istiyorum," diye hırladı tenine karşı, sesi ihtiyaçla gerilmişti. "Seni ormanda gördüğüm andan beri istiyorum."

"Evet," diye nefesini tuttu, vücudu arzuyla ağrıyordu. "Lütfen, evet."

Alçak bir hırıltıyla gömleğin kalan düğmelerini yırtarak açtı ve göğüslerini gece havasına maruz bıraktı. Adamın sıcak ağzı gergin bir tepe noktasını kaplamadan ve dili hassas meme ucunun etrafında dönmeden önce esintinin serin öpücüğünü fark edecek zamanı bile olmamıştı. Duyguların hücumuyla haykırdı, onun

Kadın ona doğru eğilip daha iyi erişim sağlarken parmakları adamın omuzlarına gömülüyordu.

Ağzı diğer göğsüne doğru hareket ederken onu ağaca doğru kaldırdı, zevkten çıldıracağını düşünene kadar alay etti ve tattı. Bacakları adamın beline dolandı ve kızgın göbeği adamın ereksiyonunun sert uzunluğuna bastırırken ondan bir inilti çıkardı. Giysilerinin içinden bile ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu, onun uyarılmışlığının kanıtı iç duvarlarının beklentiyle sıkılmasına neden oluyordu. Bu sefer korku yoktu, sadece ihtiyaç vardı.

"Daha fazla," diye talep etti, ona karşı kıvranarak.

Başka bir alçak hırıltıyla ağzı tekrar onunkini yakaladı, elleri altından kayarak kıcını kavradı, onu zonklayan ereksiyonuna doğru daha da sıkı çekerken yumuşak eti sıktı ve yoğurdu. Tam olarak anlamadığı bir şey için çaresizce ona karşı kıvranırken, ıslaklığının onları ayıran kumaştan ıslandığını hissedebiliyordu.

Başı kızın boynunun kıvrımına düştü, dişleri kızın kulağının altındaki hassas bölgeyi sıyırdı.

"Bana durmamı söyle." Sözcükler kaba bir hırıltıydı, yarı yalvarış, yarı emir.

"Ben... Ben senin durmanı istemiyorum."

Aptalcaydı, pervasızcaydı ama daha fazlasını hiç istememişti. Ağzı boynuna kenetlendi, sivri dişleri hem bir tehdit hem de bir vaatti. Nefes nefese kaldı, vücudu ona doğru eğildi.

"Dur." Derinden gelen emredici ses gece havasını bir bıçak gibi kesti. "Onu yere bırak, Finnar."

Adamın vücudu kadınınkine karşı kaskatı kesildi, sonra adam önünde çömelip hırlarken kadın tekrar ayağa kalktı. Adamın geniş omuzlarına bakarken gömleğinin kenarlarını birbirine tutturdu.

Gölgelerin arasından iki Vultor çıktı. Uzun boylu olan otorite yayıyordu, gümüş rengi saçları ay ışığında parlıyordu. Finnar'dan daha yaşlı görünüyordu ama kaslı gövdesinden güç yayılıyordu. İkinci erkek onun yanında sinsice ilerliyordu, daha genç ve zayıftı, soğuk kehribar gözleri Finnar'ın tüylerini diken diken ediyordu.

Finnar'ın sırtına daha da yaklaşarak pantolonunun kemerini kavradı. Finnar'ın kasları onun dokunuşuyla sımsıkı sarılmıştı ve sıçramaya hazırđı. Yeni gelenler yavaşça yaklaşıp dikkatli bir mesafe uzakta durduklarında göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Emredici Vultor'un bakışları ikisinin de üzerinde gezinerek onun dağınık görüntüsünü ve Finnar'ın koruyucu duruşunu inceledi. Yüzü nötr kalmıştı ama Finnar ondan yayılan onaylamamayı neredeyse hissedebiliyordu. Genç erkek kibirli bir kaşını kaldırdı, ifadesinde endişe belirtisi yoktu.

Onun varlığıyla rahatlayarak elini daha da sıktı. Hâlâ hırlıyordu, vahşı ve korumacıydı ama yeni gelenlere saldırmak için hiçbir hamle yapmamıştı ve bu onun hızla atan kalbini sakinleştirdi. Eğer bu erkekler ona zarar vermek isteseydi, çoktan onlarla savaşmaya başlamış olacağından hiç şüphesi yoktu.

Yaşlı erkeğin onaylamamasına rağmen, kızgın olmaktan ziyade endişeli görünüyordu. Genç erkek herhangi bir tehditkâr harekette bulunmasa da kendini daha tehlikeli hissediyordu.

Diğer elini Finnar'ın sırtına koyarak güvence aradı. şaşırtıcı bir şekilde, bu temas onu da etkilemiş gibi görünüyordu. Sürekli hırıltısı başladı, sert kasları elinin altında hafifçe gevşedi, ancak koruyucu duruşu değışmedi.

"Her şey ," diye fısıldadı, haklı olması için dua ederek.

BÖLÜM 16

Finnar'ın içgüdüleri Scarlett'i yakalayıp kaçması, kendisine ait olanı koruması için haykırıyordu. Pençeleri esnedi, gerekirse dövüşmeye hazırды. İçindeki canavar, ona bu kadar yakın olan başka erkeklerin varlığı karşısında hırladı. Seren bile tek başına zor olabilirdi ama sürüye yeni katılan Korrin'in varlığı durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Sakin ol Finnar," diye emretti Seren.

Vücudu titriyor, emre karşı koyuyordu. Scarlett hafifçe sırtını okşadı, dokunuşu hem yatıştırıcı hem de çıldırtıcıydı. Onun tatlı kokusundaki korku izleri, koruyucu dürtülerini kontrol etmesini daha da zorlaştırıyordu.

"Şimdi." Seren'in sesi alfa gücüyle çınladı.

Dişleri uzadı ama başını hafifçe eğmek için kendini zorladı. Canavarı Alfa'sını tanıyarak isteksizce boyun eğdi ama gözleri iki erkekten hiç ayrılmadı. Scarlett'in dokunuşu onun tek dayanağıydı, onun varlığı daha ilkel içgüdülerine teslim olmasını engelliyordu.

Korrin'in bakışları Scarlett'e kaydı ve hırıltısı geri döndü. Onu şaşırtan bir şekilde, Korrin'in ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü, gözleri Finnar'ın kollarıyla buluşmak için yukarı kaydı ve yavaşça, kasıtlı bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Korrin adyani'nin bedenine doğru ilerleyip eğilerek sırtını Finnar'a verirken kendini kontrol altına almayı başardı.

"Temiz bir cinayet, ancak neden bizim bölgemizde olduğunu merak ediyorum."

"Bir devriye emri vereceğim," dedi Seren, dikkati hâlâ Finnar'ın üzerindeydi.
"Sana insanlardan uzak durmanı ."

Alfa'nın gücü ona baskı yapıyordu. Buna karşı savaştı; Scarlett'i koruma ihtiyacı, alfasına boyun eğme içgüdüleriyle savaşıyordu. Kontrolü kaybetmemek için mücadele ederken derisi ter içinde kaldı.

"Lütfen," diye fısıldadı, bu sözcük diline yabancıydı. "Onu benden alma."

Kırılğanlığı kendisini bile şaşırtmıştı ama kelimeleri durduramıyordu. Onu kaybetme düşüncesi içinde derinlerde bir şeylerin çatlamasına neden oldu. Seren'in cevabını beklerken göğsü kabardı, tüm kasları hareketsiz kalma çabasıyla gerildi. Alfa'sının gözlerindeki hayal kırıklığı, Scarlett'i koruma ihtiyacıyla savaşı bir utanç dalgasının vücuduna çarpmasına neden oldu.

"Bana itaatsizlik ettin. İnsanlardan uzak durmadın ve daha da kötüsü, bir dişiyi kaçırdın."

Boğazı daraldı. Seren'in yüz ifadesinde bir keder titreşimi sezdiğini sandı ama o kadar çabuk kaybolmuştu ki hayal görmüş olabilirdi, yerini alfanın soğuk maskesi almıştı.

"Bana seni topraklarımızdan sürgün etmekten başka seçenek bırakmıyorsun."

Seren'sözleri kafasına dank ederken, ayaklarının altındaki zemin kayıyor gibiydi. Sürgün. Geçmişle, halkıyla olan son zayıf bağı da kopmuştu. Zorlukla nefes alana kadar göğsü sıkıştı.

O daha cevap veremeden, Scarlett gömleğini tutarak onun arkasından çıktı. Adam onu geri çekmek için elini uzattı ama Scarlett adamın elinden kurtuldu.

"Yanılıyorsun," dedi şiddetle. "Finnar beni bulduğunda ormanda kaybolmuştum. O beni korudu."

Seren'in şüpheli bakışları yırtık giysilerinin üzerinde gezindi ve bir hırıltıyı daha bastırmak zorunda kaldı.

Ölü Adyani'yi işaret ederek, "Bu gece hayatımı kurtardı," diye ekledi. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Neden ormandaydın?" Seren açıkça ikna olmamış bir şekilde sordu.

"Büyükanneimin evine gidiyordum ama köprü yıkılmıştı ve ben de aptalca bir yol bulmaya çalıştım."

Canavarı mırıldandı, onun cesaretinden ve zekâsından etkilenmişti. Seren bir yalanı fark edebilirdi ama o hepsini olmasa da doğruyu söylüyordu.

"O zaman ben konuyu değerlendirirken sana büyükannenin evine kadar eşlik edeceğiz," dedi Seren kararlı bir şekilde, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Hayır! Kasları gerildi, emre meydan okumaya hazırđı ama sonra küçük eli onunkine kaydı, parmakları onunkilerle i  içe geçti. Bu basit dokunuş, onu boğmakla tehdit eden   keyi yatıştırmaya yardımcı oldu. Kız ona bakarken başparmağı parmak eklemlerini nazikçe okşadı, gözleri geniş ve karanlıktı. Güven dolu.

Yaptıklarının tüm gücü üzerine çökerken suçluluk duygusu içini doldurdu. Seren'e ne söylemiş olursa olsun, onu hayatından, onun için çok şey ifade eden birinden, ailesinden çalmıştı.

Canavarının protesto ulumasını duymazdan gelerek başını salladı.

"şimdi," diye emretti Seren, yolu göstermek için dönmeye başlamıştı bile.

Her adımın onu kaybetmeye daha da yaklaştıracağını bilse de itirazını geri çekti. Ama yürümeye başladıklarında eli sıkıca onunkinde kaldı, sıcaklığı onu tüketmekle tehdit eden karanlıkta bir can simidi oldu.

şafak sökerken etraflarındaki orman yavaş yavaş aydınlanıyordu ama o değişen ışığın farkına bile varmıyordu. Tüm varlığı onun yanındaki varlığına, kendi elinin içine sokulmuş küçük elinin sıcaklığına odaklanmıştı. Kadının kokusu etrafını sarmış, tatlı ve sarhoş edici, göğsünü özlemle sızlatıyordu.

Kız ona bir kez daha baktı, o karanlık gözler adamın nefesini kesen bir şeyle doluydu. Onu kendine çekmek, yüzünü saçlarına gömmek ve özünü içine çekmek istedi. Bunun yerine, Seren ve Korrin'in önlerindeki varlığının aşırı farkında olarak yürümeye devam etmek için kendini zorladı.

Patikanın özellikle dar bir bölümünde ilerlerken omuzları birbirine değdi ve vücudunda bir elektrik sarsıntısı yarattı. Kadının nefesi bu temasla kesildi ve adamın canavarı, kadının çekiciliğinin ince işaretlerine karşılık vererek kıpırdandı.

Her şey farklı olsaydı... acısının onu almaya itmesine izin vermeseydi... onunla başka koşullar altında tanışsaydı... Y r rlerken olasılıklar ona eziyet ediyordu. Ona doğru dürüst kur yapabilir, olabileceği erkeği gösterebilirdi.

Parmakları onunkilere doğru kaydı ve adam refleks olarak elini sıktı, bırakmaya hazır değildi. Henüz değil. Dağdan aşağı attıkları her adım onları kaçınılmaz ayrılıklarına daha da yaklaşıtıyordu ve bu düşünce göğsünün acıyla daralmasına neden oluyordu. Yıllarını insanlara duyduğu nefreti besleyerek geçirmişti ama şimdi bu küçük dişi bildiğini sandığı her şeyi alt üst etmişti.

Gevşek bir taşın üzerinde hafifçe tökezledi ve adam otomatik olarak onu sabitledi, boştaki eli dirseğini yakaladı. Bu temas adamın içinde yeni bir farkındalık dalgası yarattı ve kız çevirmeden önce yanaklarının pembeleştiğini gördü. Bu küçük tepki bile onu kabul etmek istediğinden daha fazla etkilemişti.

Ağaçların arasından görünen kulübenin ahşap duvarları şafağın ilk ışıklarıyla parlıyordu ve etrafı yemyeşil, rengarenk bir bahçeyle çevriliydi. Bu manzara karşısında göğsü ağrıdı; Scarlett gibi birini besleyecek, huzurlu ve konuksever bir yere benziyordu. Ona asla sunamayacağı türden bir ev.

Parmakları istemsizce kızın elini sıkıca kavradı ve kızın yumuşak teninin nasırlı avucuna verdiği hissi hatırladı. Bırakması gerekiyordu. Bırakmalıydı. Ama kasları işbirliği yapmayı reddetti.

Adam onu serbest bırakmak için kendini zorlayamadan kız ona döndü, o karanlık gözleri yüzünü arıyordu.

"Gel ve büyükannemle tanış."

Davet onu hazırlıksız yakalamıştı. Onu burada istiyordu, aralarında olan her şeye rağmen onu ailesiyle tanıştırmak mı istiyordu?

"Emin misin?"

Kadının sertçe başını sallaması göğsünün daha da ağrımasına neden oldu.

Bakışları belirsiz bir şekilde Seren ve Korrin'in durup izlediği yere kaydı ama alfa o konuşmadan başını salladı.

"Sizi ormanda bekleyeceğiz," dedi Seren, sesinde açık bir uyarı vardı.

Sertçe yutkundu, bunun ona yakın olmak için son şansı olabileceğinin farkındaydı. Canavarı bu düşünceyi protesto etmek için uludu ama o sesi itti.

kaçamayacağı kadar derine indi ve kendini başını sallamaya zorladı.

Kulübenin kapısına yaklaştıklarında bacaklarını kurşun gibi hissetti. Taze pişmiş ekmek kokusu havaya yayılıyor, özenle bakılmış bahçedeki otlar ve çiçeklerle karışıyordu. Bu manzara ona kaybettiği her şeyi hatırlattı ve kasları gerildi, eski içgüdüleri ona ormanın tanıdık karanlığına geri çekilmesi için bağıırıyordu.

Ama eli hâlâ onun elinin içindeydi, ona gülümserken gözleri sıcacıktı.

"Hadi," diye fısıldadı, "Seni sevecek."

Sevgi. En son ne zaman biri onu sevmişti? Ailesinin sıcaklığına dair anılar sönükleşmiş, alevler ve çığlıkların gölgesinde kalmıştı. Sürüsü bile onu kabul etmekte isteksiz davranmış, öfkesinden ve acısından çekinmişti. Ama kız ondan korkmuyordu. Ona önemliymiş gibi bakıyordu.

Bakışları tekrar büyükannesinin evini taradı, sazların özenle onarıldığını, temiz bitki bahçesini, pencerelerdeki neşeli perdeleri fark etti. Bu nazik dünyaya aitti ama burada onun için bir yer olabilir miydi?

"Finnar?" Finnar'ın elini sıktı, koyu renk gözleri anlayış doluydu. "Hazır değilsen bunu yapmak zorunda değilsin."

Kadının onu anlamış olması, ona bu seçeneği sunması şüphelerini hafifletti. Başını salladı ve verandaya çıkmasına izin vererek Seren ve Korrin'i gizleyen ağaçlara doğru hızlı bir bakış attı. Burada bulabileceği karşılama kısa sürecekti ama en azından onu bu sıcak evde mutlu ve memnun hatırlayabilecekti.

BÖLÜM 17

Scarlett tanıdık pirinç kapı tokmağına uzanırken eli titredi. Büyükannesinin kulübesinin tanıdık rahatlığı onu çağırıyordu, ama geride neyi, kimi bırakacağını düşündükçe kalbi sızlıyordu. Arkasına dönüp Finnar'a baktı, güçlü gövdesi ormanın kenarına doğru uzanıyordu ve göğsü sıkıştı.

O daha kolu çeviremeden kapı açıldı. Büyükannesi kollarını ona dolamadan önce yırtık gömleğe dehşetle baktı.

"Scarlett! Oh, şükürler olsun. Çok endişelendim." Büyükannesi geri çekilerek ona baktı, koyu renk gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sen iyi misin? Nerelerdeydin sen!"

"Ben iyiyim, büyükanne."

Sarılmaya karşılık verdi, sonra Finnar'a baktı. Onunla ilk tanıştığında olduğu kadar sert ve korkutucu görünüyordu ama artık onu çok iyi tanıyordu. O sert maskenin altındaki belirsizliği görebiliyordu.

"Peki bu kim?" diye sordu büyükannesi, bakışlarını takip ederek. Büyükannesinin sesinde tam olarak okuyamadığı bir not vardı.

"Bu Finnar. O..."

Kelimeler boğazında düğümlendi. Olan biten her şeyi nasıl açıklayabilirdi? Dünyasının sadece iki gün içinde nasıl değiştiğini nasıl anlatabilirdi?

"Beni ormanda buldu," dedi sonunda ve tekrar elini tutarak onu kulübeye doğru çekti.

Büyükannesinin kulübesi her zamanki gibi görünüyordu - güneye bakan pencerenin yanındaki dokuma tezgâhı, kırımlardan sarkan özenle bakılmış otlar, ocağa yakın çekilmiş rahat sandalyeler. Ama hissetti ki

farklıydı, değişmişti. Tanıdık alan artık üzerine tam oturmuyor gibiydi, tıpkı büyüümüş de küçülmüş bir elbise gibi.

Ve Finnar... büyükannesinin narin mobilyalarının arasında çok büyük ve güçlü görüldüğü için buraya hiç yakışmamıştı. Ama onun varlığı, şimdiye kadar eksik olduğunu fark etmediğı bir güvenlik ve sıcaklık duygusu getirmişti.

Büyükannesinin onu incelemesini izledi, keskin gözlerinin onun heybetli boyunu ve yabancı yüz hatlarını nasıl algıladığını fark etti. Yüz ifadesinde korku yerine tanıma gibi bir şey vardı. Ama büyükannesi onu bir kez daha şiddetle kucaklamadan önce bunu merak edecek zamanı bile olmamıştı.

"Güvende olmana çok sevindim," diye fısıldadı büyükannesi saçlarına doğru, ama bu sözleri söylerken bile büyükannesinin vücudundaki gerginliğı hissedebiliyordu. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Başını salladı ama gözlerini Finnar'dan ayırmadı. İnine ilk girdiğı zamanki rahatsız görünüyordu ama gitmeye çalışmadı. Büyükannesinin gözleri ikisi arasında gidip geldi ve sonra içini çekti.

"Ama önce biraz çay içelim. , de."

Büyükannesi mutfakta kayboldu ve Finnar tencerelerin birbirine çarpma ve suyun akma sesini duyabildi. Finnar hâlâ kapının yanında beceriksizce duruyordu ve Finnar onun elini tekrar tutarak mutfağı götürdü

"Tessa dün geldi çünkü sen dönmeyince endişelenmiş. Kayıp olduğunu bana söyleyen oydu." Büyükannesinin keskin gözleri onunla Finnar arasında gidip geldi. "Seni ormandaki canavarlar hakkında uyardığını söyledi."

Ne kadar uzun zaman önceydi.

"İlkbahar sellerinde köprü yıkılmıştı. Başka bir yol bulmaya çalışırken kayboldum." Parmaklarını birbirine geçirdi, o bilmiş bakıştan kaçındı. "Finnar beni buldu ve geri getirdi."

"şimdi mi?" Büyükannesi mutfak masasını işaret ederken ses tonunda tuhaf bir ton vardı. "O zaman sana teşekkür borçluyum."

Omuzları sertleşti ama onları masaya kadar takip etti. Kenarına beceriksizce tünediğinde tahta sandalye ağırlığının altında gıcırdadı.

"Peki ormanda ne yapıyordunuz?"

"Büyükanne, onu sorgulama."

"Merak etmiyorum. Sadece merak ediyorum." Ama büyükannesinin sesi yumuşadı. "Özür dilerim, Finnar. Yaşlı bir kadının torunu için duyduğu endişeyi bağışla."

"Ormanda yaşıyorum," dedi hırçın bir sesle, derin sesi küçük odada yankılanıyordu.

"Yalnızlık çekiyor olmalısın, özellikle de kış yaklaşırken. Sürün nerede? Ailen?"

Bu soru karşısında Finnar'ın gözlerindeki acının titreştiğini görebiliyordu ve Finnar cevap vermeden hemen araya girdi: "Finnar bana karşı çok nazikti."

Onun elini sıktı. Büyükannesi bu hareketi fark etti ve dudakları büzüldü.

"Bunu görebiliyorum. Scarlett, ben misafirimizle konuşurken neden çayı getirmiyorsun?"

Scarlett itiraz etmek için ağzını açtı, ama büyükannesi ona sert bir bakış attı. İsteksizce ayağa kalktı ve çay hazırlamak için ocağa gitti.

"Vultor'un köyden uzak durmaya karar verdiğini sanıyordum," dedi büyükannesi alçak sesle.

Öyle mi? Peki büyükannesi bunu nereden biliyordu?

Çaydanlığı kaldırırken durakladı ve onun cevabını yakalamak için kulaklarını zorladı.

"Scarlett'i eve getirdim."

"Öyle mi? Çok cömertsin." Büyükannesinin sesinde okuyamadığı bir ton vardı. "Eski ittifakların hâlâ geçerli olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi sert bir sesle.

Şifreli konuşmalardan rahatsız olarak çay tepsisini gereğinden biraz daha sert bir şekilde masaya koydu. Büyükannesi ilk kez onu azarlamadı, çayı doldururken hafif bir konuşma akışına devam etti. Söylediği her şey yeterince zararsız görünüyordu ama Finnar'ın anlayabileceği şeylere atıfta bulunduğu açıktı. Sonunda masadan kalkana kadar çenesi gittikçe daha da gerildi.

"Gitmek zorundayım." Adamın sert sözleri büyükannesinin dolambaçlı konuşmasını böldü.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Sandalyesinden sıçradı ve evden çıkarken onu takip etti. Sabah havası yüzüne keskin ve keskin bir şekilde çarptı, titremesine neden oldu - ya da belki de onun uzaklaşmasını izleme düşüncesi idi.

"Bekle." Sesi istediğinden daha kısık çıkmıştı ama adam verandanın kenarında durakladı ve geniş omuzları gergin bir şekilde ona doğru döndü. "Seni... seni tekrar görebilecek miyim?"

Bir kalp atışı için yüzü yumuşadı, umut o çarpıcı mavi gözleri aydınlattı. Sonra karanlık, güneşi engelleyen fırtına bulutları gibi yüz hatlarını kapladı. Başını salladı, koyu renk saçları yüzüne düştü.

"Dünyalarımız birbirinden çok uzak, küçük kırmızı." Adamın sesindeki acı kendi göğsünün ağrısına neden oldu. "Her zaman öyleydi."

Ses tonundaki kesinlik karşısında boğazı düğümlendi. Tartışmak, ona dünyalar arasında köprü kurulabileceğini söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Acı dolu alçak bir ses çıkardı ve sonra ağzı onunkinin üzerine çöktü. Öpücük nefesini çaldı, şiddetli ve talepkârdı, kanını ateşe veren ham bir ihtiyaçla doluydu. Sanki her anı ezberlemeye çalışıyormuş gibi, dudakları çaresiz bir yoğunlukla onunkilere doğru hareket etti.

Elleri adamın omuzlarını kavrarken, o da aynı hararetle onu öptü ve dile getiremediği tüm duygularını o tek yakıcı ana döktü. Dudaklarının sıcaklığı, ellerinin gücü ve bedeninin onunkine bastıran katı sıcaklığından başka bir şey kalmayana kadar dünya yok oldu.

Sonunda ayrıldığında, gözleri öyle bir azapla parlıyordu ki, kalbi çatladı. Titreyen parmaklarıyla kızın yanağını çizdi, sonra dönüp insanlık dışı bir hızla ormanın içinde kayboldu ve onu soğuk sabah havasında soluk soluğa ve yalnız bıraktı.

Tökezleyerek içeri girdi, dudakları hâlâ onun öpücüğüyle karıncalanıyordu. Her zaman sığınağı olan şirin kulübenin içi şimdi boştu, neşeli dağınıklık göğsünde genişleyen boşluğu dolduramıyordu. Boğazı düğümlendi ve gözyaşları o durduramadan yanaklarından aşağı süzüldü.

Bacakları tutmadı ve en yakındaki sandalyeye yığıldı, keder dalgasını durdurabilecekmiş gibi kollarını kendine doladı. İçindeki delik, titreyen her nefeste daha da büyüyordu. Bu kadar kısa süredir tanıdığı biri nasıl böylesine büyük bir yara açabilirdi?

Üzerindeki gömleği titreyen elleriyle kavradı, ondan kalan bu son parçaya tutunmak için çaresizce çabaladı ama bu sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu. Kaçmadan önce yüzünde beliren işkence dolu ifadenin anısı zihninde tekrar tekrar canlandı.

"Oh, canım."

Büyükannesinin sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi ve sonra tanıdık kollar onu sardı, sıcak ve rahatlatıcı. Vücudunu saran hıçkırıklar yavaş yavaş hıçkırıklara dönüşürken yüzünü büyükannesinin omzuna gömdü.

"Ne oldu canım?" Büyükannesinin sesi nazik ve sabırlıydı. Hafifçe geri çekildi ve elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." Sesi cızırtılı çıkıyordu. "Onda bir şeyler vardı. Sert olmaya çalıştığında bile altındaki acıyı görebiliyordum." Taze gözyaşları kabardı. "Ve şimdi o gitti."

Büyükannesinin kolları onu sıkıca sardı. "Ah, benim tatlı kızım."

Sesindeki sempati Scarlett'in kalbinin da acımasına neden oldu.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diye burnunu çekti. "Birbirimizi çok az tanıyorduk. Ama sanki... sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibi hissettim. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi..." Düşüncesini tamamlayamadı.

Büyükannesi saçlarını okşadı, bu tanıdık jest acısının bir kısmını yatıştırdı. Ama Finnar'ı kim teselli edecekti? Yine karanlığa mı çekilecekti? Ve eğer çekilirse, geri dönüş yolunu bulabilecek miydi?

BÖLÜM 18

Scarlett'in büyükannesinin kulübesinden hızla uzaklaşırken Finnar'ın vücudu titriyor, canavarı yüzeye doğru tırmanıyordu. Kemikleri çatlayıp yeniden şekilleniyor, kalın gri kürkü derisinde filizlenirken kasları dalgalanıyordu. Dönüşüm, göğsündeki boş ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Ağaçların arasından fırladı, Korrin'in gölgelerde bekleyen zayıf formunu gördüğünde boğazından bir hırıltı koptu. Diğer erkeğin gözleri parladı ama Finnar'ın saldırganlığına karşılık vermek yerine dudakları beklenmedik bir sırtışıla kıvrıldı.

"Thunder Peak'e kadar yarışalım mı? Tabii bana yetişemeyeceğinden korkmuyorsan."

Kulakları şaşkınlıkla öne doğru kıpırdadı. O zamandan beri başka bir Vultor'dan bu şakacı sesi duymamıştı... daha öncesinden beri. Fiziksel efor sarf etme, bedenini sınırlarına kadar zorlama ihtimali ağrıyan kalbini çağırdı. Belki de bu, ona dönmek için duyduğu ezici ihtiyacı yatıştırmaya yardımcı olurdu.

Korrin'e dişlerini göstererek meydan okumayı kabul etti. Korrin çömeldi, sonra koşarken dönüşerek harekete geçti ve Finnar da onu takip etti. Güçlü bacakları ormanda hızla ilerlerken yeri yalayıp yutuyor, kadim ağaçların arasından geçip devrilmiş kütüklerin üzerinden atlıyorlardı.

Adımlarını uzatırken rüzgâr kürkünü dalgalandırdı. Korrin onun hızına ayak uydurdu, dağlara tırmanırken vücutları mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu. Yarışın fiziksel gereklilikleri onu her bir nefese, pençelerinin her bir yerleşimine odaklanmaya zorluyor, sıcak kahverengi gözleri ya da yumuşak dudakları düşünmeye yer bırakmıyordu.

Birkaç değerli saniye boyunca, koşmanın, gücünü kendi türünden bir başkasına karşı test etmenin saf sevincinde kendini kaybetti. Bu ona, dünyanın daha basit olduğu zamanlarda, küçük kardeşiyle farklı bir ormanda yaptığı yarışı hatırlattı. İnsanlar her şeyi yok etmeden önceki zamanları.

Korrin'le birlikte ağaçların arasından geçip uçurumun kenarına vardıklarında ciğerleri yanıyor, kasları ağrıyordu. Kalçalarının üzerine çöktü, göğsü kabararak önlerindeki dağlara baktı, karanlık orman ve puslu çayırlardan oluşan bir yamalı bohça şafağın yumuşak renklerine boyanmıştı.

Fiziksel yorgunluğuna rağmen, zihni susmayı reddediyordu. Scarlett'e dönmek için duyduğu ezici ihtiyacın üstesinden gelmeye çalışırken, kendini mutfaktaki konuşmayı tekrarlarlarken buldu. Büyükannesi sanki sadece Vultor'un bildiği şeyleri biliyormuş gibi konuşuyordu; eski ittifaklar ve kutsal zirveler. Bunları nereden biliyordu? Ve neden onlardan söz etmişti?

Korrin onun yanına kaydı, nefes alış verişi çoktan düzene girmişti. "İyi koşu."

Yanıt olarak homurdandı, düşünceleri hâlâ yaşlı kadının bilmiş bakışları etrafında dönüyordu. Onun ne olduğunu hemen anlamış olmalıydı. Ama torununu bir Vultor'un yanında bulduğu için neden bu kadar sakin görünüyordu?

Sabah esintisi vadiden gelen kır çiçeklerinin tatlı kokusunu taşıyor ve ona Scarlett'in kokusunu acı bir şekilde hatırlatıyordu. Ama bu anılarla birlikte, büyükannesinde onun bildiğinden çok daha fazlası olduğuna dair rahatsız edici bir his de vardı. Belki de Seren'e bundan bahsetmeliydi. Belki de Seren onunla tekrar konuşması için onu geri gönderecek ve Scarlett'i tekrar görebilecekti...

Hayır. Umut seline karşı kapıyı çarptı. Seren onu sürgüne gönderecekti. Alfa bu yüzden mi onu beklememişti? Onu çoktan kovduğu için mi?

"Seren nerede?" diye sordu. "Bekliyordur diye düşünmüştüm."

"Gitmesi gereken bir yer olduğunu söyledi," dedi Korrin yavaşça. "Seninle insan dışı hakkında konuşmamı söyledi."

Kehribar rengi gözleri onu rahatsız edici bir yoğunlukla inceledi. "Yapma." Pençeleri taş a sürtündü.

"Sanki o senin eşinmiş gibi davranıyorsun."

Bunu inkâr etmeyi kendine yediremedi ve dişlerini göstererek Korrin'le yüzleşmek için döndü.

"Yapma dedim."

Diğer erkek ellerini kaldırdı ama yüz bir parça eğlence belirdi. Pençelerini geri çekmeye zorladı ve kaşlarını çatarak Korrin'e baktı. Onun hakkında sadece birkaç ay önce ortaya çıkmış olmasından başka bir şey bilmiyordu.

"Nereden geldin?" diye sordu.

"Kuzey bölgeleri." Korrin gerindi, şık kürkünün altında kasları dalgalanıyordu. "Seren beni üç kış önce annem öldükten sonra buldu."

Kaybın ortak ağırlığı aralarında asılı duruyordu. Korrin'in gözlerindeki gölgeleri tanıyordu; onları kendi yansımasında da sık sık görmüştü.

"İnsanlar mı?" diye sordu, ama cevabı zaten biliyordu.

"Akıncılar." Korrin'in sesi donuklaştı. "Her şeyi aldılar."

Başını salladı, kendi kayıplarından bahsetmek istemiyordu ama her zamanki öfkesi onu tüketmedi. Onun yerine Scarlett'in yüzünü gördü, ailesini yok eden insanlardan çok farklıydı. Düşünceleri bir kenara itti.

"Seren'i nasıl buldun?"

"Beni buldu. Karda yarı ölü, kederden çıldırmış bir halde." Korrin'in dudağı kıvrıldı. "Ölmeme izin vermedi."

Bu sözler kendi deneyimlerine rahatsız edici derecede yakındı. Seren'in onu eski hayatının küllerinden çekip çıkardığını, tek istediği ailesini ölüme kadar takip etmekken onu yaşamaya devam etmeye zorladığını hatırladı.

"Ondan sonra yeni bir meslek buldum. Ödül avcılığı." Diğer erkeğin gözleri parlıyordu. "Bulunması gerekenlerin izini sürmenin iyi bir para olduğu ortaya çıktı."

Kelimeler onu yumuşak kahverengi gözlerin ve kokusunun kalıcı tatlılığının düşüncelerinden çekip aldı.

"Kimin için çalışıyorsun?" "Beni

işe almaya kimin gücü yeterse."

"İnsanlar bile mi?"

"Eğer benim ücretlerimi karşılayabilirlerse." Korrin'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Yardım almadan kendi türlerini bile avlayamıyorlar. Ama altınları

herkesinki kadar iyi."

Diğer erkeğin sesindeki sıradan küçümseme onu olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. Bir hafta önce olsa hiç tereddüt etmeden kabul ederdi.

"Seni buraya getiren bu mu?" diye sordu, Scarlett'in Seren'in önünde onu şiddetle savunmasını hatırlamak yerine konuşmaya odaklanmaya çalışarak.

Başka bir soğuk gülümseme.

"Seren'i görmeye geldim ama anlaşılan benim gibi yetenekli biri için çok iş var."

Cevabı zar zor duydu, aklı Scarlett'in öpücüklerine nasıl karşılık verdiğine, kollarında kendini ne kadar iyi hissettiğine gitti. Korrin'in son sözleşmesi hakkında söylediklerine başını sallamak için kendini zorladı ama düşünceleri o ay ışığının aydınlattığı açıklıkta sıkışıp kalmıştı.

Kendini ayağa kaldırdı, kasları koşudan dolayı hâlâ yanıyordu. Onun varlığı olmadan boş ve soğuk olan inine son bir ziyaret.

"Bekle." Korrin'in sesi düşünceli halini böldü. "Seren'in seninle insan dışı hakkında konuşmamı istediğini söylemiştim."

Durakladı, vücudu gerildi.

"Sizi savunmasından etkilendi ve korkmuş ya da zarar görmüş görünmediğini itiraf etti. İkinizi bir araya getiren... koşullar olabileceğini kabul etmeye hazır." Kehribar rengi gözleri kısıldı. "Ama bu böyle devam edemez, çok tehlikeli. İnsanlardan uzak durun. Hepsinden. Özellikle de dışilerden."

Sözlerinin acısı keskin ve ani oldu. Onu bir daha asla görememek... Sadece bu düşünce bile canavarının protesto için ulumasına neden oldu.

"Durumu bu mu?" Sözcükler sert çıkmıştı, boğazı düğümlenmişti.

Korrin başını salladı. "Kabul et ya da bölgeyi terk et. Seçim sizin."

Diğer Vultor'un gözlerindeki bilmiş bakışa dayanamayarak arkasını döndü.

"Seren'e anladığımı söyle."

Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, her adım onu uçurumun kenarından biraz daha uzaklaştırıyordu. O koştukça orman bulanıklaşıyordu ama mesafe göğsündeki ağrıyı dindiremiyordu. İni ileride bekliyordu, sonunda tekrar evi olarak görmeye başladığı tek yer. Ama şimdi ne anlamı vardı ki? Scarlett'in o soğuk taş duvarlara getirdiği sıcaklık kaybolacak, geriye sadece onun gülümsemesinin, dokunuşunun ve kokusunun anıları kalacaktı.

Bu acı, herhangi bir intikam düşüncesinden çok daha derindi. İnsanlara duyduğu nefret yıllarca onu yönlendirmiş, ona bir amaç vermişti. Ama Scarlett'i kaybetmek... bu kayıp ruhunu oymuş, onu boşlukta bırakmıştı.

Çalışma odasının kapısını iterek açtı, ayak sesleri sessizlikte yankılanıyordu. Kadının kokusu hâlâ tatlı ve baştan çıkarıcıydı, sabun ve bitkilerin taze kokularına karışıyordu. Her şey ortak emeklerinin sonuçlarıyla parıldıyordu - raflarda düzgünce istiflenmiş cilalı tabaklar, süpürülmüş zeminler, hatta ateşin yanındaki sandalyede tam olarak düzenlenmiş minderler.

Anıları geri geldiğinde pençelerini istemsizce uzattı. Çalışırken mırıldanma şekli. Küçük mutfakta ne kadar doğal bir şekilde birlikte hareket ettiklerini. Odun getirdiğinde yüzünde beliren gülümseme. Kahkahasının sesi.

Masaya geçti, kadının yerleştirdiği çiçeklere dokundu, ortak yemeklerini, sohbetlerini hatırladı. Dokumalarını anlatırken gözlerinin ışıldamasını izlemiş, onun varlığıyla dolu daha fazla akşam hayal etmişti.

Canavarı huzursuzca kıpırdandı. *Eşim*, diye ısrar etti. Bu kelime içinde yankılandı, inkâr etmesi imkânsızdı. Aralarındaki bağ anında kıvılcımlanmış, paylaştıkları her anla daha da güçlenmişti. Şu anda bile kendisini ona doğru çeken bir çekim hissediyordu.

Ondan gerçekten uzaklaşabilir miydi? Onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesi göğsünü ağrıtıyordu. Neyi kaçırdığını bildiği için yıllarca süren yalnızlık birden dayanılmaz gelmişti. Onun dokunuşunun sıcaklığını. Kendini onun kollarına atışı, hem insanı hem de canavarı kabul edişi. Onu Seren'e karşı şiddetle savunması.

Bankın üzerine çöktü ve onun kalıcı kokusunu içine çekti. Seren'in emrine boyun eğebilir ya da sahip olabileceklerinin peşinde her şeyi riske atabilirdi

birlikte. Kararın büyüklüğü üzerinde ağırlığını hissettirirken parmakları kızın uyuduğu kumaşın üzerinde gezindi.

Sürü onun geçmişiyile olan son bağlantısıydı ama Scarlett... Scarlett onun hayal etmeye bile cesaret edemediğı bir geleceğı temsil ediyordu. Acı bir intikam yerine sıcaklık ve amaçla dolu bir gelecek. Sonunda, bu zor bir seçim değildi.

BÖLÜM 19

Scarlett büyükannesinin onu mutfağa götürmesine izin verdi, vücudu mekanik bir şekilde hareket ediyordu, akli hâlâ Finnar'daydı. Mutfağın tanıdık sıcaklığı göğsündeki boş ağrıyı dindiremedi.

Elleri, büyükannesinin önüne koyduğu dumanı tüten çay bardağına sarılırken titriyor, onu tekrar bastırmakla tehdit eden çiğ acı yerine pürüzsüz seramiğe odaklanmaya çalışıyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu büyükannesi nazikçe.

Konuşmak için kendine güvenemeyerek başını salladı. Finnar'la arasında hissettiği bağı nasıl açıklayabilirdi? O sert dış görünüşün altındaki kırılganlığı. Gücüne rağmen ellerindeki nezaketi. Öpüşündeki tutku, içinde derinlerde bir şeyleri uyandırmıştı.

Gözlerinden yeni yaşlar süzüldü ama gözlerini kırpmıyordu. Ormanda kaybolmadan önceki işkence dolu yüz ifadesinin anısı hâlâ çok canlı, çok acı vericiydi. Boğazında düğümlenen hıçkırığı zapt etmeye çalışırken parmakları fincanı sıkıca kavradı.

Büyükannesi içini çekti ve başını kaldırdığında onun kendi çay bardağına baktığını gördü, gözleri dalgındı.

"Onunla tanıştığımda daha küçük bir kızdım," dedi büyükannesi usulca. "Adı Arden'di. Hayatımda gördüğüm en güzel altın gözlere sahipti."

Nefesi kesildi. "Bir Vultor mu?"

"Evet. Ormanın derinliklerinde gizlice buluştuk. Benim için işaretler bırakırdı - burada bir çiçek, orada bir taş oluşumu. Birini her gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi olurdu." Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "O zamanlar her şey çok büyüdü, çok olasılık dolu gelirdi."

Büyüdü. Evet, Finnar'la böyle hissediyordum.

"Ne oldu?" diye sordu, bir yanı cevaptan korksa da.

"Gerçek eşini buldu." Büyükannesinin parmakları fincanı sıkıca kavradı. "Bir Vultor dişisi. Beni nazikçe bırakmaya çalıştı ama..." Başını iki yana salladı. "Bu tür bir boşluk asla gerçekten geçmez."

"Ama sen hayatına devam ettin."

"Sevdim ve büyükbabanı da sevdim ama bir parçam her zaman Arden'e aitti."

Tıpkı bir parçasının her zaman Finnar'a ait olacağı gibi. "Gerçek bir eş derken neyi kastediyorsun?"

"Vultorlar gerçek eşleriyle bir bağ kurarlar. Arden'in bana açıkladığı kadarıyla bu anlık ve kırılmaz bir bağ. Sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi."

Boğazı kurumuştı. "Bu tür bir bağ sadece başka bir Vultor ile mi kurabiliyorlar?"

Soru aralarında havada asılı kaldı ve büyükannesinin tereddütü, sonunda konuşmadan önce sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum canım. Biz insanların böyle şeyler hissetmediğini söylerler."

Ama büyükannesinin yüz ifadesindeki bir şey kalbinin çarpmasına neden oldu. Yaşlı kadının gözlerinde, sözleriyle çelişen bilmiş bir parıltı vardı.

Finnar'la geçirdiği tüm o anlar -elleri birbirine değdiğinde çıkan kıvılcım, o yanındayken vücudunun farkındalıkla uğuldaması. Onu Adyani'den kurtardığında gözlerindeki şiddetli koruyuculuk. Ormanda tüm dünyasını ateşe veren o öpücük.

Aralarındaki bağ çok çabuk alevlenmiş, çok parlak yanmıştı. Açıklamaya meydan okuyordu.

Ama var olsa bile, bunu kabul edebilir miydi? İnsanlara karşı acısı çok derindi, kayıplar ve ihanetlerle yoğrulmuştu. Ama onu terk ettiğinde gözlerindeki acı da bir o kadar derin görünüyordu.

Yorgunluk bir dalga gibi üzerine çökmeden önce düşünceleri birbirini sonsuz daireler çizerek kovaladı, tüm vücudu aniden gevşedi ve ağırlaştı. Duygusal

Son günlerin kargaşası, başarısız kaçış girişimi ve adyani ile karşılaşmasıyla onu tamamen tüketmişti.

Büyükannesi nazik bir eli omzuna koydu. "Git ve dinlen canım. Her şey yoluna girecektir."

Başını salladı, tartışamayacak kadar yorgundu. Çocukken sık sık kaldığı yatak odasına çıkan tanıdık dar merdivenleri tırmanırken, her adımda bir dağa tırmanıyormuş gibi hissediyordu. Oda aynen bıraktığı gibi duruyordu; yatağın üzerinde aynı kırkyama yorgan, kirişlerden sarkan aynı kuru çiçekler, pencereden görünen aynı orman manzarası.

Yırtık ve kirli kıyafetlerini değiştirme zahmetine girmeden yatağa uzandı. Sabah güneşi perdelerin arasından süzülüp zemine gölgeler düşürüyordu. Vücudu uyumak için can atıyordu ama zihni Finnar'ı düşünerek susmayı reddediyordu. Finnar'ın dudaklarının hayaletini hâlâ üzerinde hissedebiliyor, ona küçük kırmızı dediğinde sesindeki sert tonu duyabiliyordu.

İç çekti.

"Büyükannem yanılıyordu. Her şey kendiliğinden çözülmeyecek."

Sonunda gözleri açık kalamayacak kadar ağırlaştı. Onu tekrar görmenin, aralarında yatan şeyin dünyaları arasındaki farktan daha güçlü olduğunu anlamasını sağlamanın bir yolu olmalıydı. Sonunda uyku onu ele geçirdiğinde, son bilinçli düşüncesi ona, aralarında beklenmedik bir yoğunlukla parlayan o bağlantıya geri dönmenin bir yolunu bulmaktı.

Bir süre sonra irkilerek uyandığında, büyükannesinin dikildiğini ve yüzünün endişeyle kaplı olduğunu gördü. Güneşin açısı değişmiş, odaya uzun gölgeler düşürmüştü.

"Ne kadar uyudum?"

Uzun uykunun etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde kendini yukarı itti.

"Günün çoğunda." Büyükannesi yatağın kenarına tünedi ve ona sıkıntılı bir bakış attı. "Seni uyandırmak istemezdim ama Tessa'dan bir mesaj daha aldım."

Büyükannesinin ses tonundaki bir şey tüylerini diken diken etti. "Ne oldu?"

"Bu sabah köye bir avcı geldi. Bir ödöl avcısı." Büyükannesinin parmakları önlüğünün içinde kıvrıldı. "Senin hakkında sorular soruyordu. Ama Tessa onun daha çok ormandaki canavarlarla ilgilendiğini söyledi."

"Canavarlar mı?"

"Evet." Büyükannesi tereddüt etti. "Sanırım Vultor'u arıyor olabilir."

Birinin Finnar'a zarar verebileceği düşüncesi onu dehşete düşürdü. Ondan daha fazlasını almaktan.

"Hayır." Bu kelime bir fısıltıdan öteye geçemedi. Finnar'ın ininde tek başına, tehlikeden habersiz görüntüleri zihnini doldurdu. "Onu uyarmak zorundayım."

"Scarlett-"

Ama çoktan ayağa kalkmış, onları botlarının içine sokmuştu. Ormanda çektiği çileden dolayı hâlâ kaskatı kesilmiş olan vücudu itiraz ediyordu ama o bunu duymazdan geldi. Tek düşünebildiği Finnar ve şu anda bile ona yaklaşıyor olabilecek avcıydı.

"Bu şekilde dışarı çıkamazsın," diye itiraz etti büyükannesi. "Kıyafetlere ihtiyacın var."

Tartışmak istedi ama büyükannesinin haklı olduğunu biliyordu. Sabırsızca başını salladı ve gardıropta bulabildiği ilk şeyi, aylar önce orada bıraktığı eski bir elbiseyi aldı. Finnar'ın gömleğini çıkardı, elbiseyi başına geçirmeden önce parmakları kumaşın üzerinde kısa bir süre kaldı.

"Lütfen, bunu iyice düşün." Büyükannesi kapıyı kapattı. "Orman şu anda güvenli değil."

"Umurumda değil. Gitmek zorundayım. Bilmesi gerekiyor. Eğer o avcı onu önce bulursa

-" Sesi kesildi. Finnar'ın tehlikede olduğu düşüncesi göğsünü ağrıttı.

"Sen de annen kadar inatçısın." Büyükannesi içini çekti ve kapının arkasına uzandı. "Al bakalım."

Scarlett büyükannesinin uzattığı yıpranmış deri çantaya baktı. "Nedir bu?"

"Yiyecek, su, battaniye, ihtiyacınız olabilecek her şey." Büyükannesinin gözleri yumuşadı. "Seni durdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum."

Çantayı aldığıında içini bir sıcaklık kapladı. Büyükannesi onun gideceğini biliyordu, bunun için hazırlık yapmıştı. Kollarını yaşlı kadının boynuna doladı ve tanıdık bitki kokusunu içine çekti. "Teşekkür ederim."

Büyükannesi sarılmaya karşılık verdi. "Dikkatli ol."

Başını salladı, sonra merdivenlerden hızla indi ve çantasını vücuduna geçirerek kapıya yöneldi. Orman önünde uzanıyordu, öğleden sonra ışığında karanlık ve gizemliydi ama tereddüt etmedi. Finnar ormanın içinde bir yerlerde, peşindeki tehlikenin farkında olmadan bekliyordu. Ona önce o ulaşmalıydı.

BÖLÜM 20

Finnar bir kez daha devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturmuş kara kara düşünüyordu, ama bu kez düşüncelerine intikam düşünceleri değil, Scarlett'in düşünceleri musallat olmuştu. Orman etrafına sırlarını fısıldıyordu, ama bir kez olsun, genellikle onu tetikte tutan seslere aldırış . Düşünceleri dönüp dolaşıp Scarlett'e geliyordu; onun gülümsemesine, korkusuzluğuna, küçük elinin onunkinde nasıl hissettirdiğine.

Ona duyduğu ihtiyaç onu tüketmekle tehdit ediyordu. Canavarı içinde huzursuzca kıpırdanıyor, eşine dönmesini talep ediyordu. Ama o Vultor değildi = ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin, gerçekten onun eşi olabilir miydi?

Bir suçluluk duygusu göğsüne saplandı. Burada oturmuş, bir insanla gelecek hayalleri kurarken ailesinin evinin külleri hâlâ rüyalarına giriyordu. Ailesinin yüzleri gözünün önünden geçti - küçük erkek kardeşinin bulaşıcı kahkahası, kız kardeşinin ışıltılı gülümsemesi, annesinin nazik dokunuşu, babasının güçlü yüzü.

Pençeleri istemsizce uzadı ve ellerinin altındaki ağaç kabuğuna saplandı. Onlar böylesine zalimce öldürülmüşken mutluluğu nasıl düşünebilirdi? Ama onu uzun zamandır ayakta tutan öfkenin içi şimdi boştu, yerini intikamla ilgisi olmayan bir acı almıştı.

Scarlett'in sıcaklığı, içinde sonsuza dek donmuş olduğunu sandığı bir şeyi çözmeye başlamıştı. Scarlett'in çalışma odasını karanlık bir sefalet mağarasından çıkarıp ev gibi hissettiren bir yere dönüştürmesi. Birlikte çalışırken içine düştükleri kolay ritim. Onun varlığında hissettiği huzur.

Ağabeyinin ondan hoşlanmış olabileceğini fark etti. Bu düşünce içinden yeni suçluluk dalgalarının geçmesine neden oldu. Öfkesini geride bırakmak ihanet miydi? İntikamdan daha fazlasını istemek?

Başını ellerinin arasına aldı, duyguları içinde savaşıyordu. Orman etrafındaki nazik şarkısını sürdürüyor, sıkıntılı kalbine hiçbir cevap sunmuyordu.

Tanıdık bir koku esintide sürükleniyordu. Başını kaldırdığında Seren'in yakındaki bir meşeye yaslanmış, sakın ve bilmiş gözlerle onu izlediğini gördü.

"Beni mi görmek istedin?"

"Sanırım o benim eşim."

Kelimeler, onları durduramadan boğazından fırladı. Son kelimedede sesi çatallaştı, duygusallıktan çiğleştı.

Seren düşünceli bir şekilde başını salladı, onun devam etmesini beklerken ifadesi nötrdü.

"Ama o bir insan. Bu nasıl ?"

"Nadirdir ama duyulmamış bir şey değildir," dedi Seren sessizce, sesinde tuhaf bir nota vardı. "Ama bu... zor. İnsanlar bizden korkuyor. Kendi türümüz ikinizi de reddedebilir. Her taraftan önyargıyla karşılaşacaksınız."

Alfa'nın sözleri sadece korkularını doğruladı -kendisi için değil ama onun için.

"Bunu riske atmaya hazırım ama aynı zamanda..." Pençeleri avuçlarına saplandı. "Sanki onlara ihanet ediyormuşum gibi. Ailem. Onlar varken bunu nasıl isteyebilirim-"

Sözünü tamamlayamadan ayrıldı.

"Öfke içinde yaşamayı isterler miydi?" Seren'in sesi nazikti, her zamanki buyurgan tonundan yoksundu. "Yoksa mutluluğu bulmayı mı isterlerdi?"

Soru yeni değildi - Seren bu soruyu daha önce de, yıllar boyunca pek çok kez sormuştu. Ama ilk kez, bunu gerçekten düşünmesine izin verdi. Annesinin babasını bulmaktan bahsederkenki gülümsemesini, ağabeyinin ona fazla ciddi olduğu için nasıl takıldığını hatırladı.

Kardeşinin kahkahaları zihninde yankılandı, öfke ve kaybın olağan lekesinden arınmıştı. Hayatını intikamla tüketmesini gerçekten istiyorlar mıydı?

"Mutlu olmamı isterlerdi," dedi yavaşça. "Ve olabilirim de. Onunla birlikte. Sürüm olmasa bile."

Seren'in yüzünü inceledi, yargılama ya da onaylamama belirtileri aradı ama sadece anlayış buldu.

"Anlıyorum. Yol kolay olmayacak," dedi Seren, sesi alçaktı. "Ama işe yaradığı en az bir vaka biliyorum. Sevginin bu engelleri aştığı bir yer."

Bu açıklama onu şaşkına çevirdi. Böyle bir birlikteliği hiç duymamıştı ama onunla tanışmadan önce bunu asla düşünemezdi.

"Eğer onun eşin olduğundan eminsen..." Seren'in sesi kesildi. "Yolunuza çıkmayacağım. Seni sürgüne göndermeyeceğim. Ama önce duygularınızdan kesinlikle emin olun. Yanılmanın sonuçları her ikiniz için de yıkıcı olur."

Seren'in ses tonundaki bir şey Finnar'ın dikkatini çekti. Çabucak maskelenen ama açıkça belli olan bir özlem. Alfasına yeni gözlerle baktı ve Seren'in, çoğu çiftleşmemiş Vultor'un canavar taraflarına yenik düştüğü yaşı çoktan geçtiğini fark etti. Yine de burada duruyordu, mükemmel bir kontrolle, sarsılmaz bir güçle sürüsüne liderlik ediyordu ve tamamen yalnızdı.

Kendisi tek başına kalırken Seren kaç yılını diğerlerinin eşlerini bulmalarını izleyerek geçirmişti? Yine de hiçbir zaman kontrolünü kaybetme belirtisi göstermemiş, kendi yalnızlığının liderliğini etkilemesine izin vermemişti.

O kadar güçlü değildi. Yalnız yaşamak istemiyordu, eşi olmadan yaşamak istemiyordu.

"Eminim," dedi kararlı bir şekilde. "O zaman ona git."

Seren konuşmasını bitirmeden hareket etmeye başlamıştı, kalbi her zamankinden daha hafifti.

yıllardır görmemişti. Orman onu tanıdık kokularıyla karşıladı; çam, toprak ve berrak dağ havası. Her adım onu eşine daha da yaklaştıracak patikadan aşağı doğru hızla ilerledi.

Dağın yamacından aşağı inerken donakaldı. Kızın kokusu aşağıdan yukarı süzülüyordu.

-Onu ilk kez kendisine çeken o sarhoş edici tatlılık. Ama ters giden bir şeyler vardı. Her zamanki sıcak kokusunun kenarlarına belirsizlik ve endişeyle birlikte korku da sinmişti.

Canavarı ileri atıldı, pençeleri ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. Bu ormanda ne işi vardı? Hızını artırıp çalılıkların arasından hızla ama sessizce ilerlerken koruyucu içgüdüleri alevlendi.

Onun kokusunu takip ederek yokuş aşağı koşarken orman etrafını bulanıklaştırıyordu. Onu ormana neyin geri getirdiğine dair endişesine rağmen, onunla tekrar birlikte olma ihtimali kalbini hızlandırdı. Ondan uzak kalabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Yokuş gittikçe dikleşiyordu ama o bunu fark etmedi bile, tüm dikkatini ona ulaşmaya vermişti. Kızın kokusu her adımda daha da güçleniyor, onları birbirine bağlayan görünmez bir iplik gibi onu ileriye doğru çekiyordu. Onu bu ormana geri getiren her neyse, onu ondan koruyacaktı. Ve bu sefer gitmesine izin vermeyecekti.

Sarkan sarmaşıklardan oluşan bir perdeden geçerek تنها bir açıklığa daldı. Bir uçta su, yosun kaplı kayaların üzerinden kristal berraklığında bir havuza dökülüyordu. Eğrelti otları dağ esintisiyle hafifçe sallanıyor, narin yaprakları yere karmaşık gölgeler düşürüyordu.

Tam açıklığı geçmeye başlamıştı ki, iki eski çamın arasından kızıl saçları güneş ışığında ateş gibi parlayan bir kadın çıktı. Gözleri havuzun karşısında buluştu ve nefesi boğazında düğümlendi.

Yüzü, ayrıldıklarından beri hayalini kurduğu o ışıltılı gülümsemeye aydınlandı ve ona doğru koştu. Canavarı kükreyerek canlandı ama bu kez öfke yerine sevinçle.

Kendini onun kollarına attı ve adam onu yakalayıp ayaklarından kaldırdı. Onu kollarına almak çok doğru, çok mükemmel hissettirdi. Yüzünü onun saçlarına gömüp tatlı kokusunu içine çekerken canavarı memnuniyetle mırıldandı. Karşı koymaya çalıştığı gerçek, mutlak bir kesinlikle üzerine çöktü. Onun insan olması önemli değildi. O onun eşiydi. Tüm dünyada sadece onun için yaratılmış tek kişiydi.

Acılarının gözünün önündeki şeyi görmesini engellemesine izin vererek tam bir aptallık etmişti. Ama şimdi, kollarında sıcacık ve gerçek bir kız varken, sonunda anlamıştı. Kaçırıldığı şey buydu, başından beri aradığı şey.

Yüzünü inceleyecek kadar geri çekildi, her ayrıntının tadını çıkardı - yanaklarındaki hafif kızarıklık, koyu renk gözlerinin sevinçle parlaması, hatta burnuna dağılmış küçük çiller. Canavarı onun bakışlarında gördüğü kesinlik karşısında memnuniyetle guruladı.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Kadının sesindeki acı adamın içinde derinlerde bir şeyleri parçaladı. Bir eliyle yüzünü kavradı, başparmağı yumuşak teninde gezindi. Pençeleri ortaya çıkma tehdidiyle karşı karşıyaydı ama mükemmel yüzünü işaretleme riskini almak istemediği için onları dikkatle geri çekti.

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diye söz verdi, kelimeler alçak bir hırıltı olarak ortaya çıktı.

Onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı, tüm özlemini ve kesinliğini öpücüğe döktü. Ağzı onunkinin altında yumuşak ve teslimiyetçiydi ve canavarının memnuniyetle mırıldanmasına neden olan küçük bir iç çekişle ona karşı eridi. Onun tadı, ona bastırılmış hissi, duyularını dolduran tatlı kokusu -Bu anla ilgili her şey kesinlikle doğru hissettirdi.

Öpüşme derinleştikçe parmakları saçlarına kayarak onu kendine yakın tuttu. Ona mükemmel bir şekilde uyuyordu, ince kıvrımları yumuşak ve davetkârdı. Sonsuza kadar bu anın içinde kalmak, ona sarılmak ve dünya yok olana kadar onu öpmek istiyordu. Ama sonunda nefes alma ihtiyacı onları ayırmaya zorladı.

Alnını onunkine yaslayacak kadar geri çekildi, nefesleri aralarındaki boşlukta birbirine karıştı. Kalbinin kendisinininkiyle aynı anda attığını hissedebiliyordu, ritimleri mükemmel bir şekilde uyuyuyordu. Onun eşi. Bu bilgi sıcak bir pelerin gibi üzerine çöktü ve daha önce hiç bilmediği bir huzur duygusunu beraberinde getirdi.

Geri çekildi, küçük elleri Finnar'ın yüzünü kavradı, gülümsemesinin yerini endişeli bir kaş çatma aldı. "Finnar, sana söylemem gereken bir şey var. Ormanda bir avcı var. Sanırım Vultor'u arıyor."

Adam düşündü, sonra da onun endişesini görmezden geldi. "Merak etme, küçük kırmızı. Peşime düşecek kadar aptal olan herhangi bir avcıya karşı kendimi koruyabilirim. Şu anda aklımda çok daha önemli bir şey var."

"O da ne?"

"Seni eşim olarak kabul ediyorum."

BÖLÜM 21

Finnar'ın dudakları tekrar onun dudaklarına yapıştığında Scarlett onun kollarında eridi. Bu öpücük öncekilerden farklıydı; daha derin, daha sahiplenici ve Scarlett'in kanını tutuşturan çiğ bir ihtiyaçla doluydu. Finnar'ın dişleri kızın alt dudağını sıyrarak vücudunda elektrik titreşimleri yarattı. Etraflarındaki orman kayboldu, tek hissedebildiği onun bedeninin sıcaklığı, onu yakınında tutan kollarının gücüydü.

Onun yüzünü görmeye, o çarpıcı mavi gözlerdeki duyguları okumaya ihtiyacı vardı. Geri çekilmeye başladığında, göğsünde gürleyen bir hırıltı titreşti. Bu ilkel ses onu korkutmalıydı ama bunun yerine içinde vahşi bir şeyler uyandırdı ve nabzının daha hızlı atmasına neden oldu.

"Sen benimsin," diye hırladı, sesi sahiplenmeyle sertleşmişti. Gözleri, kadının nefesini kesen bir yoğunlukla parlıyordu. Sözleri ve onu hiç bırakmayacakmış gibi sarılışı karşısında omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti yayıldı. Kalbi göğsünde gümür gümür atıyor, heyecan ve arzu damarlarında .

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti - onları birbirine bağlayan bu her şeyi tüketen bağ. Her dokunuş, her öpücük aralarındaki bağ daha da güçlendiriyordu. Onun sahipleniciliği bağımsız doğasını rahatsız etmeliydi, ama bunun yerine doğru hissettirdi. Doğal. Sanki başından beri farkında bile olmadan onu bekliyormuş gibi.

Adamın eli kızın saçlarına dolandı ve ağzı kızınkini geri alırken başını geriye yatırdı. Öpücük derinleşti, daha talepkâr hale geldi. Vücutlarının değdiği her yerde ısı çiçek açtı, orman yangını gibi ona yayıldı. Daha da yakınlaştı, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Sonunda gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekilmesine izin verdi, kalbi hala tutkulu öpüşmelerinden dolayı hızla çarpıyordu. Büyükannesinin sözleri içinde yankılandı

imkansız aşkın ve gerçek eşlerin hikayesi. Derin bir nefes alarak cesaretini topladı.

"Ben..." Durakladı, soruyu nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. "Gerçek eşini mi kastediyorsun?"

"Evet." Kelime anında, şiddetli ve kesin bir şekilde çıktı. Ama sonra adamın yüzünde başka bir şeyin titreşimini yakaladı; göğsünün sıkışmasına neden olan bir endişe gölgesi. "İnsanlar için aynı olmadığını biliyorum," diye ekledi, sesi daha sertti.

"Hayır, anlamıyorsun." Avucunu onun göğsüne bastırdı ve kalbinin kendi kalbi gibi çılginca attığını hissetti. "Ben de hissediyorum."

Onları bir araya getiren manyetik çekimi, vücudunun onun dokunuşuyla nasıl şarkı söylediğini, kollarında kendini nasıl tamamlanmış hissettiğini anlatacak doğru kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Bu cazibe ya da arzudan daha fazlası. Sanki... sanki kendimde eksik olduğunu bile bilmediğim bir parça bulmuşum gibi."

Gözleri onun sözleriyle parladı, endişesi daha sıcak, daha derin bir şeye dönüştü. Adamın eli göğsüne yaslanan kadının elini örtmek için yukarı kalktı ve bu basit dokunuş kadının vücudunda yeni bir farkındalık dalgası yarattı.

Onu tüm vücudunu titreten bir açlıkla öptü. Ağzı kızınkine karşı şiddetli bir sahiplenmeyle hareket ediyordu, ancak onu havuzun yanındaki çimlerin üzerine indirirken elleri sonsuz derecede nazikti.

Ağaçların arasından gökyüzünün altın ışıltısının, altındaki çimenlerin neminin belli belirsiz farkındaydı ama bunlar adamın vücudunun kendininkine bastırmasının, öpücüğünün tadının, kokusunun onu nasıl sardığının ezici farkındalığının yanında hiçbir şeydi.

Dünyanın geri kalanı, ikisi dışında hiçbir şey var olmayana kadar bulanıklaştı. Öpüşme derinleştikçe adamın elleri kadının saçlarına dolandı ve kadın daha yakın olmak isteyerek adama doğru eğildi. Arzu bedenini sararken boğazından küçük bir ses kaçtı. Aralarındaki tutkuya tamamen teslim oldu, tüm düşünceleri, tüm tereddütleri silip süpürmesine izin verdi.

Adamın dudakları sonunda onunkilerden ayrıldığında, kadın nefes nefese kalmıştı. Adamın alev alev yanan mavi gözlerine baktı ve aynı yoğun özlemi gördü

derinliklerinde yansır.

Eli onun yan tarafını okşadı ve ardında sıcak izler bıraktı. Karşılığında ona dokunma arzusu içini kapladı ve kendi ellerinin göğsünün sert düzlemlerinde dolaşmasına, gömleğinin altında gizlenen gergin kasları keşfetmesine izin verdi. Adamın teninin sıcaklığı ince kumaştan yayılıyor ve onu tişörtü yırtmaya teşvik ediyordu.

Başı boynunun kıvrımına doğru eğildi ve ağzının hassas tenine değmesi onu ürpertti. Dişlerinin karıncalanması omurgasından aşağı bir ürperti daha gönderdi, ama bu sefer korkudan değil farkındalıktan. Adam durakladı, dişleri etini sıyrıyordu, nefesi boğazında sıcaktı.

"Seni sahiplenmemi ister misin, Scarlett? Seni her yönden benim yapmamı?"

Adamın sesindeki kaba ihtiyaç Scarlett'in midesinin bulanmasına neden oldu ama Scarlett tereddüt etmedi. "Evet."

Adam alçak sesle homurdandı ve onu tekrar öptü, bu ilkel ses kadının nabzını hızlandırdı. Elleri vücudundan aşağı kayarak kalçalarını kavradı ve onu yumuşak çimlere daha sert bastırdı. Giysilerinin arasından adamın ereksiyonunun sert uzunluğunu hissedebiliyordu ve onu içine alma düşüncesi damarlarında yeni bir ısı dalgası yarattı. Ona uzanmaya çalıştı ama adam elini yakalayarak başını tekrar kaldırdı.

"Size dokunulmadı, değil mi?"

Kızardı ve önceki paniğini hatırlayarak başını salladı. "O zaman bunu yavaştan alacağız."

"Yavaştan almak istemiyorum," dedi sabırsızca, ona tekrar uzanarak, ama o alçak, karanlık bir kıkırdama verdi.

"Güven bana. Vücudunu beni kabul etmesi için hazırlamam gerekiyor. Ve bundan çok keyif alacaksın."

Adamın yüzündeki karanlık açlık nefesinin kesilmesine, midesinin beklentiyle sıkışmasına neden oldu. O daha cevap veremedi, adamın ağzı tekrar onunkini kapladı, dili dudaklarının arasından kayarak yavaş ve şehvetli bir şekilde onunkini okşadı.

Öpücüğün içinde kendini kaybetti, vücudu onun altında gevşedi ve dokunuşuna teslim oldu. Elleri elbisesinin önünden aşağıya doğru hareket etti, yavaşça düğmelerini açtı.

Serin hava tenini okşayana kadar her bir küçük düğme. Havanın soğukluğu ile adamın vücudunun sıcaklığı arasındaki zıtlık kadının ürpermesine neden oldu, meme uçları sert küçük noktalar halinde sıkılaştı.

Ağzı onunkinden ayrılıp boğazından aşağıya, göğsünün kıvrımına doğru ateşten bir yol açtı. Dişlerinin tenini sıyırması, zevk ve tehlikenin enfes birleşimi karşısında kadının nefesini kesmesine neden oldu. Adamın eli göğsünün üzerine kapandı, başparmağı gergin tepe üzerinde gezindi ve içinden saf bir ihtiyaç sarsıntısı geçti. Sırtını içgüdüsel olarak kamburlaştırarak adamın dokunuşuna doğru bastırdı.

"Güzel," diye mırıldandı, nefesi teninde sıcaktı. Ağzı meme ucunu yakaladı, dili hassas tomurcuğa sürtündü ve kadın hissin üzerine çökmesiyle haykırdı. Eli aşağı kaydı, belinin kıvrımını, kalçasının kabarıklığını izledi. Parmakları kalçalarının arasından kayarak onu kaygan ve onun için ağrıyan bir halde bulduğunda kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Parmaklarının kıvrımlarına ilk dokunuşu onu inletti ve bir parmağını dikkatlice daha önce denenmemiş girişine daldırdığında, omuzlarını kavradı. Adam zevkle homurdandı ve bu ses kadının teninde bir zevk ürpertisi yarattı. Onu nazıkçe okşadı, dokunuşu hem alaycı hem de kışkırtıcı idi. Kadın daha fazlası için çaresizce adamın eline karşı kıvrandı ve adam hızını artırarak onu ödüllendirdi, başparmağı uyluklarının tepesindeki küçük tomurcuğun etrafında dönüyordu.

Adam onu daha yukarı iterken nefesi kesik kesik geliyordu, içindeki gerilim gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Parmakları sihrini konuştururken adamın ağzı kızın ağzına geri döndü ve kız, adamın dişlerinin dudağını sıyırdığını, dilindeki kanın keskin ve tatlı tadını belli belirsiz fark etti. Adam tekrar hırladı, ses kadının içinde titreşerek onu sınıra doğru itti.

Dünya bir kıvılcım yağmuruyla etrafında patladı, duyuları serbest bırakılmasının gücüyle boğuldu. Onu yakınında tuttu, dokunuşu onu sabitlerken zevk dalgaları dalga dalga onu sardı. Bu daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu; ham, ilkel, ezici.

Kendine geldiğinde, onun kollarında kucaklandığını, yanağının onun kalbinin sabit atışına bastırıldığını gördü. Başını kaldırdığında adamın gözlerinin kendisine doğru parladığını gördü, yüzünde gurur ve arzu karışımı bir ifade vardı.

"Bundan hoşlanacağını söylemiştim."

Gölmekten kendini alamadı. "Evet, güldün. Şimdi elbiselerini çıkar. Seni hissetmek istiyorum."

Kıkırdadı, elleri tişörtünü çıkaracak kadar uzun bir süre onun vücudundan kaydı. Parmaklarını adamın göğsündeki sert kasların üzerinde gezdirdi ve güçlü vücudundaki kuvvete hayret . Sonra adam onu tekrar kendine çekti, ağzı onunkini kapladı.

Adamın dili ağzını keşfederken, alay edip okşarken ve adamın tadı duyularına hücum ederken, kadın yeniden kayganlaşmaya başlamıştı bile. Teni parmaklarının altında inanılmaz derecede sıcaktı ve ereksiyonunun sert, kalın uzunluğunu avuçlamak için aşağı uzanmaya karşı koyamadı.

Ağzına karşı hırladı, kalçaları eline doğru yükseldi ve kadın kendi kendine gülümsedi. Ağırdan almaya kararlı olabilirdi ama onu ne kadar çok istediğini anlayabiliyordu. Hafifçe sıktı, koca bedeninin dokunuşuyla ürpermesinin tadını çıkardı.

"Sabırlı ol, benim hevesli eşim," diye mırıldanarak onun elini tuttu. "Önce bilmen gereken başka bir zevk var."

Adam kadının vücudunda aşağı doğru ilerledi ve kalçalarını kavrarken topuklarının üzerine oturdu. Kadın ona soru sormak için ağzını açtı ama sonra adamın elleri bacaklarını açarak en hassas yerini ortaya çıkardı. Kız tepki vermeden önce adam başını eğdi ve dilini kızın göbeğindeki şişmiş tomurcuğun üzerinde gezdirdi.

Tüm vücudu sarsıldı, parmakları adamın saçlarına gömüldü. Adam alçak sesle tatmin oldu ve tekrar yaladı, bu sefer daha yavaş ve bilinçli bir şekilde, ağzının sıcaklığı onu yakıyordu. Zevk damarlarına hücum ederken vücudundan bir titreme geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye soludu, bacaklarını daha da ayırıp kendini tamamen ona açarken bile.

"Eşimin tadına bakıyorum," dedi ve başını kaldırıp ona hınzırca bir bakış attı. Gözleri ona doğru parlıyor, arzuyla kararıyordu. "Sana sahiplenilmenin ne demek olduğunu göstermek."

Adam başını tekrar eğdi ve adam onu yutarken kadın ona sarılmaktan başka bir şey yapamadı. Dilinin tenindeki hissi tarif edilemezdi; sıcak, talepkâr ve şok edici derecede samimiydi. Parmakları adamın saçlarında sıkılaştı,

Onu daha yakına çağırıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Dili aşağıya kayarak girişini yokladı ve başı geriye düştü, gözleri coşkuyla kapandı.

"Çok tatlı," diye homurdandı. "Benim lezzetli küçük eşim."

Adamın sesinin hassas bedeninde yarattığı titreşim onu titretiyor, tüm sinir uçları alev alıyordu. Adamın ağzı üzerinde gezinirken, keşfederken ve alay ederken düşünemiyor, zar zor nefes alabiliyordu. Dili onun içine girerek iç duvarlarını okşadı ve ilkinden bile daha yoğun ikinci bir doruk noktası onu vurduğunda haykırdı.

Zevkten titrerken güçlü kollarıyla onu destekledi. Son titremeler de yatıştığında başını tekrar kaldırdı ve kadın kendi zevkinin onun yüzüne yansıdığını gördü.

"Artık hazırsın," dedi usulca, arkasına yaslanarak. Giysilerinin geri kalanını hızla çıkardı, ereksiyonu kalın ve gururlu bir şekilde ona doğru uzanıyordu. Adamın büyüklüğünü kavradığında kalbi hızla çarpmaya başladı ama önceki paniğinden eser yoktu, sadece onunla birleşmek için duyduğu heves vardı.

Kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi, girişiyle aynı hizaya geldiğinde elleri onun yanlarını okşuyordu. Kalın ucun kendisine doğru bastırdığını, sıcak ve kendi sularıyla kayganlaştığını hissedebiliyordu. Adam duraksadı, yüzüne baktı ve kadın yanağına dokunmak için uzandı.

"Bunu istiyorum," dedi ona. "Seni istiyorum."

Onun sözleriyle omuzlarındaki gerginlik azaldı ve büyük, koruyucu Vultor'una karşı bir sevgi dalgası hissetti. Sonra Vultor onu içine doğru itmeye, kolaniyle germeye başladı ve zevk ile acı baş döndürücü bir sarmalda birbirine dolanırken gözleri büyüdü. Vücudu içgüdüsel olarak kasıldı, istilaya direndi ve adam inledi.

Aralarına uzandı ve kadının göbeğindeki şişmiş tomurcuğu okşadı. İçinden zevk fişkırdı ve vücudu yumuşayarak daha derine kaymasına izin verdi. Başparmağı klitorisinin etrafında dönerken, sonunda tamamen içine oturana kadar santim santim acı verici bir şekilde içine doğru ilerledi.

İnanılmaz derecede doluydu. Vücudunun onun etrafında kenetlendiğini, onun büyüklüğüne uyum sağlamaya çalıştığını hissedebiliyordu. Ona sarıldı, nefes almaya çalışırken tırnakları adamın omuzlarına batıyordu.

Uzun bir an boyunca hareketsiz kaldılar, mümkün olan en samimi şekilde birbirlerine bağlandılar. Adam onu tekrar öptü, ağzı nazikti ve kadın vücudunun onun etrafında gevşediğini hissetti. Acı hafifledi ve ardında sadece zevk bıraktı.

Adam hareket etmeye başladığında, kadın kendini kaybetmişti. Adamın her hamlesi vücuduna zevk dalgaları gönderiyor, kalınlığı hassas iç duvarlarına sürtünüyordu. İçine doğru sallanırken ağzı onunkini hiç terk etmedi, dili şehvetli bir dansla onunkine doğru kaydı. Adam onu her yönden sahipleniyor, kendisininmiş gibi işaretliyordu ve o da bundan zevk alıyordu.

Başka bir doruk noktasının oluştuğunu, her itişte daha da sıkılaştığını hissedebiliyordu. Elleri sırtının sert düzlemleri üzerinde geziniyor, tenini işaretleyen yara izlerini takip ediyordu. Ağzının içine doğru hırladı ve hızını artırdı, kalçaları onunkilere karşı kabardı. Sivri dişleri alt dudağını sıyırdı ve keskin acıdan ürperdi.

Adam ikisini de daha yükseğe çıkarırken tırnakları adamın sırtına batıyor, vücutları mükemmel bir ritimle birlikte hareket ediyordu. Adam aniden geri çekildiğinde, gözleri ona doğru parladığında çok yakındı, eşiğinde duruyordu.

"Bana bak, Scarlett," diye emretti, sesi sertti. "Benim için parçalanmanı seyretmek istiyorum."

Onun bakışlarıyla buluştu, gözleri birbirine kilitlendi ve sonra adam tekrar hareketlendi, vahşi bir terk edilmişlikle ona vuruyordu. Gerginlik parçalandığında haykırdı, vücudu onun etrafında sarsılırken, coşku dalgaları dalga dalga üzerine çöktü.

Başı geriye gitti, güçlü vücudu onun üzerinde gerildi ve sonra daha da büyüdü, horozunun tabanı onu sınırına kadar geren bir düğümle genişledi. Zevkten titredi, salıverildiğini haykırırken tohumu onu dolduruyordu. Birbirlerine kilitlenmişlerdi, ayrılamıyorlardı ve bu düşünce kadının bitkin bedeninde bir tatmin dalgası yarattı.

Ağırlığını ön kollarına vererek yavaşça onu örtecek kadar alçaldı. Başını kaldırıp ona gülümsemeden önce dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. O da gülümsedi, mutluluk içinde bir pınar gibi kabarıyordu.

"Eşim," diye mırıldandı, terli bir tutam saçını alnından geriye doğru tararken.

"Eşim," diye ve içinde esnediğini hissetti. "Bu..." "Mükemmel."

"Evet." Daha yakına sokuldu, vücudu hala artçı sarsıntılardan titriyordu. doruğa ulaştı. "Bütün Vultorlar bunu yapar mı? Sonunda genişler mi?"

"Hayır." Yanağını okşadı, nefesi teninde sıcacıktı. "Sadece gerçek eşlerimizi bulduğumuzda."

Kalbi sevinçle doldu ve onu tekrar öpmek için başını çevirdi. Bu şekilde hissedebileceğini, bu kadar tamamlanmış, bu kadar sevilmiş olabileceğini hiç hayal etmemişti. Uzun bir süre orada yattılar, düğümü sonunda gevşeyene kadar onları bağlı tuttu. Sonunda adam serbest kaldığında, kadın ani boşluk karşısında usulca miyavladı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz vererek onu kollarının arasına aldı. "Sen benimsin, benim küçük kırmızım. Sonsuza kadar."

"Sonsuza dek," diye fısıldadı ve bunun doğru olduğunu biliyordu.

BÖLÜM 22

Finnar Scarlett'e baktı, kızıl saçları çimenlerin üzerine alev gibi yayılmıştı, gülümsemesi akşamüstü güneşinin altında ışıldıyordu. Onun görüntüsü göğsünü, var olabileceğini unuttuğu bir sıcaklıkla doldurdu. Canavarı memnuniyetle guruldadı, yıllar süren huzursuz öfkeden sonra nihayet huzura kavuşmuştu.

Parmağını boynunun hassas kıvrımında gezdirerek teninin yumuşaklığına hayran kaldı. Ağzı onu tatma, herkesin görmesi için onu kendisininmiş gibi işaretleme ihtiyacıyla sulandı ama teni çok kırılgan, çok hassastı. Aralarındaki bağın bilgisiyle yetinmek zorunda kalacaktı.

Koyu renk gözlerindeki mutluluk, ruhunu kaplamış olan acının katmanlarını sıyrıp attı. Uzanıp yüzüne dokundu, parmakları nazikçe çenesine değdi ve adam parmaklarını öpmek için başını çevirdi.

"hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı.

Ama kelimeler dudaklarından dökülürken bile içine bir şüphe gölgesi düştü. Bunu hak ediyor muydu? Onu tüketen onca karanlıktan, uzun zamandır onu yönlendiren nefretten sonra, böyle bir mutluluğu gerçekten hak edebilir miydi?

Geçmişte yaptıklarının hatırası ona ağır geliyordu. İntikamın onu yönetmesine izin vermiş, sırf intikam ihtiyacını tatmin etmek için bir masumu incitmeye razı olmuştu. Kadının bir şekilde bu karanlığın ötesini görüp sevmeye değer bir şey bulmuş olması imkânsız görünüyordu.

Parmakları göğsünde desenler çiziyor, farkında olmadan belirsizliğinin acısını yatıştırıyordu. Gözlerindeki saf kabulleniş onu hem iyileştiriyor hem de rahatsız ediyordu. Bu kadar uzun süre böyle bir karanlığı barındırdıktan sonra nasıl böyle bir güvene layık olabilirdi?

Seren'in avcıyla ilgili daha önceki uyarılarını hatırlayınca düşüncelerini karanlık yollardan uzaklaştırarak iç çekti. O zamanlar önemsememiş olsa da, Seren'in avcılar arasındaki şiddetli karşılaşmalarla ilgili endişelerini hatırladı.

insanlar ve Vultor. Birleşmelerinden duyduğu memnuniyet hâlâ bedeninde uğulduyordu ama görev onu zorluyordu.

"Sanırım diğerlerini bu avcı hakkında uyarmalıyım," dedi, yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak. Kısa bir süreliğine bile olsa onu terk etme düşüncesi canavarını hırlattı.

Gözleri büyüdü.

"Onun bir tehdit olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Dürüst olmak gerekirse tek bir insanın bile gerçek bir tehdit oluşturduğuna inanmıyorum, ama..." Kendini açıklamakta zorlandı. "Daha önce dünyalarımızın birbirinden çok uzak olduğu konusunda ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Artık birbirlerinden çok uzakta değiller," diye mırıldandı, alaycı bir parmağı kalçasında gezdirirken, adam onun güzel kırmızı dudaklarına bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı.

"Öyle değiller ama Seren'in alfa olduğundan beri başarmaya çalıştığı şeylerden biri de türlerimiz arasında daha samimi bir ilişki kurmak. Tehdit oluştursa bile bir insanla şiddet içeren bir karşılaşma bu barışı bozabilir."

İç çekti ve başını salladı.

"Sanırım haklısın. Ne yapmak istiyorsun?"

"Seren'e haber vermeliyim," dedi. "Bu avcı yoluna devam edene kadar sürüyü temiz tutmak isteyecektir."

Teması kesmek istemeyerek tekrar yanağını okşadı. "Benimle gelir misin?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı, kızıl saçları güneş ışığını yakaladı.

"Henüz onunla yüzleşmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Ve tek başına daha hızlı hareket edeceksin. Neden burada beklemiyorum? Sonra döndüğünde eve gidebiliriz. Birlikte."

Her ne kadar kulağa hoş gelse de, kısa bir süreliğine bile olsa onu terk etme düşüncesi göğsünü ağrıttı.

"Onları ne kadar erken uyarırsan, o kadar erken dönebilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Çenesi sıkıştı. Kadın haklıydı ama bu işi kolaylaştırmıyordu. Artan hızı sayesinde daha fazla yer katedebilir, Seren'e daha hızlı ulaşabilirdi. Ama

onu savunmasız bırakarak.

"Seni korumasız bırakmak istemiyorum."

"Neyden korunuyorsun?" Boş açıklığı işaret etti. "Beni koruyacak hiçbir şey yok."

"Ya avcı seni bulursa?"

Kahkahası havada parıltıydı. "Pek de ödöl sayılmazdım." Adamın göğsünü şakacı bir şekilde itti. "Git. Ben iyi olacağım."

Canavarı huzursuzca dolaşüyor, kadının sözlerinin mantığıyla savaşıyordu. Her içgüdüğü ona kalması, kendisine ait olanı koruması için bağıırıyordu. Aralarındaki eş bağı hâlâ yeni ve ham bir şekilde mırıldanıyordu.

"Finnar." Finnar'ın yüzüne dokunarak dikkatini tekrar kendisine çekti. "Ne kadar hızlı gidersen, o kadar hızlı dönersin."

Onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. Kız haklıydı. Tabii ki haklıydı. Ama bu ayağı kalkmasını kolaylaştırmadı. Onu son bir kez daha seyretti, güneş ışığının saçlarına vuruşunu, yüzündeki memnuniyet ışıltısını ezberledi. Kalbi şiddetli bir sahiplenme duygusuyla kabardı. O artık onun kıızıydı. Onun eşiydi.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Kıyafetlerini çekerken sesi duygusallıktan sert çıkmıştı.

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı, ruhunda kalan karanlığı kovdu. Canavarı bile sakinleşti, artık onu sahiplendikleri için tatmin olmuştu. Kendini geri dönmeye zorladı, her adım bir öncekinden daha zordu. Ama ormanın daha derin gölgelerine girdiğinde içgüdüleri kontrolü ele aldı. Canavarının hızından faydalanarak yer değiştirirken kasları dalgalandı.

Patileri onu ormanda hızla ilerletirken, gelişmiş duyuları avcıya dair herhangi bir işarete karşı tetikteydi. Yaprak dökmeyen dallar, onlara sürtündüğünde keskin kokularını salıyordu. Kuşlar onun geçişiyle dağıldı. Eşine dönmeyi çoktan arzulayan hayvanı onu teşvik .

Uzun yıllar boyunca intikam duygusuyla yanıp tutuşmuş, bunun kendisini yönlendirmesine izin vermişti. Şimdi o karanlığın yerini daha parlak, daha güçlü bir şey almıştı. Scarlett ile bir gelecek. Başlamak için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 23

Scarlett, Finnar'ın güçlü formunun ormanın gölgeleri arasında eriyip gitmesini hayranlıkla izledi. Onun hızla gidişinden ne kadar nefret etse de, dönüşünün beklentisi şimdiden göğsünde dalgalanıyordu. Aralarındaki bağ damarlarında dolaşüyor, paylaştıkları şeyin gerçek ve değerli olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, tutkularının anısı hâlâ bedeninde karıncalanıyordu. Onun dokunuşunun kalıcı sıcaklığının tadını çıkararak gerinirken, güneş ışığı teninde desenler çiziyordu. Yüzeyi pırıl pırıl parlayan küçük havuz onu çağırıyordu. Ayağa kalktı, aralarındaki yeni yakınlığı hatırlatan uyluklarının arasındaki hassasiyetten biraz irkildi. Su harika hissettirecekti.

Ayak parmağını suya daldırdı ve şaşırtıcı derecede sıcak olduğunu gördü. Davetkâr derinliklere doğru kayarak kendini rahatlatıcı suya bıraktı. Su, sevişmelerinin izlerini silerken aralarındaki bağın ısıltısını olduğu gibi bıraktı.

Orman, sadece kuş sesleri ve hafif su şırıltılarıyla bozulan huzurlu bir sessizlik içinde onu çevreliyordu. Yüzeyin altına eğildi, dünya sessiz seslere ve boğuk yankılara dönüştü. Geleceği düşünerek gülümseyerek yüzeye çıktı. Finnar'ın inini zaten evi gibi hissediyordu ama kendi kulübesine, tanıdık duvarlara, sevgili dokuma tezgâhına, köy hayatının ritmine karşı ani bir özlem duydu. Dokumacılığını, Tessa'yla olan arkadaşlığını ve hatta kumaşlarını sattığı haftalık pazarı bile terk etmek istemiyordu.

Köylüler Finnar'ı kabul edecek miydi? Muhtemel tepkilerini düşünerek sudaki desenleri takip etti. Bazıları ilk başta ondan kesinlikle korkacaktı - heybetli boyu ve sert görünüşü herkesi duraksatmaya yeterdi. Ama kesinlikle bunun ötesini görecekler, koruyucu dış görünüşünün altında atan nazik kalbi fark edeceklerdi. Tıpkı onun yaptığı gibi.

Bunun kolay bir iş olacağını düşünmüyordu. Köylülerin Vultor korkusu çok derindi; nesiller boyu anlatılan hikâyeler ve uyarılar bir gecede yok olmadı. Belki de her iki yerde de zaman geçirebilirlerdi? Özgürce koşmak istediğinde ininde, bir komisyon üzerinde çalışması gerektiğinde kulübesinde.

Parmakları budanmaya başlamıştı ve kıyıya doğru yürüdü. Cildinden mümkün olduğunca çok su akıttı, sonra elbisesini çekti, kumaşı güneşte yatmaktan hâlâ sıcaktı. Köye dönme fikri onu rahatsız ediyordu. Etrafta dönen dedikoduları ancak hayal edebiliyordu. Birkaç günlük normal etkileşim onların korkularını hafifletebilirdi.

Yalnız giderse, olayları yavaş yavaş açıklayabilir, Vultor'un inandıkları gibi canavarlar olmadığını anlamalarına yardımcı olabilirdi. Anlamalarını sağlamanın en iyi yolunu düşünürken parmakları korsajının düğmelerini karıştırdı. Ama geçici olarak bile olsa onu terk etme düşüncesi göğsünü sıkıyordu. Aralarındaki eş bağı hâlâ yeni ve değerliydi.

Ve Finnar... Onun tek başına dönmesine izin verse bile -ki bu hiçbir şekilde kesin bir şey değildi- bunun onu ne kadar inciteceğini biliyordu. Zaten çok şey kaybetmişti; ona daha fazla acı çektirmeye dayanamazdı.

Botlarını aldı ve giymek için güneşin ısıttığı bir kayanın üzerine oturdu. Deri, daha önce ormanda yaptığı yürüyüşten dolayı hâlâ nemliydi ama rahatsızlığını fark etmedi bile. Düşünceleri Finnar'a, sanki sorduğu her sorunun cevabı oymuş gibi ona bakışına dönüp duruyordu. Hayır. Bu fikri rahat bir nefes olarak reddetti. Köylüler ya onları birlikte kabul edecek ya da hiç kabul etmeyecekti.

Ayağa kalkmaya başladı ve artık yalnız olmadığını fark etti.

Ağaçların altında bir adam duruyordu, giysileri kaba ve lekeliydi, başında geniş kenarlı bir şapka vardı. Bir yanağında uzun bir yara izi vardı ve gülümsemesini tehditkâr bir sırıtışa dönüştürüyordu. Gözlerinden biri süt beyazı, diğeri ise karanlık ve soğuk, ona bakıyordu. Yanında metal aksamı parıldayan bir arbalet asılıydı.

"Sen Scarlett olmalısın." Sesi yumuşak ve kültürlüydü. Bir şekilde yanılttı. "Bütün köy senin için oldukça endişeli."

Sözlerinde açıkça tehdit edici bir şey yoktu ama yine de kalbi çarpmaya başladı. Sesini sabit tutmak için mücadele ederek dudaklarını sıradan bir gülümseme olduğunu umduğu bir şekle sokmaya zorladı.

"Çok naziksiniz ama endişelenmelerine gerek yok. Ben gayet iyiyim."

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın geri çekilme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

"Öyle mi? Ortalıkta dolaşan oldukça rahatsız edici hikâyeler var." Elini arbaletin üzerine koydu. "Seni kaçıran bir canavar hakkında."

"Burada canavar falan yok," dedi sertçe, sonra sesini yumuşatmaya çalıştı. "Sadece bir yanlış anlaşılma. Köprü kapalıyken kayboldum, hepsi bu. Ama yine de ödülünüzü alacağınızdan eminim."

"Sizi sağ salim geri getirmenin ödülü mü?" Elini umursamazca salladı. "Zamanımı harcamaya değmez. En iyi ihtimalle birkaç sikke."

Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "O zaman neden buradasın?"

Gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı ve ona saldırmak üzere olan bir yılanı hatırlattı.

"Bir Vultur'un başına konan ödül, işte bu çok daha ilginç." Yanındaki arbaleti okşadı. "Özellikle de buralarda sorun çıkaran biri için."

Elleri titrerken bile ifadesini nötr tutmak için mücadele etti. Avcının kayıtsızca ödülünden bahsetmesi kanını dondurmuydu. Dışarıda onun gibi kaç kişi daha vardı? Finnar'ı avlamaya kaç kişi gelecekti?

"Yakınlarda hiç Vultur yok," dedi hızlıca, sesi her zamankinden daha yüksekti. "Ben hiç görmedim."

"Gerçekten mi? Çünkü bu ormanda çok ilginç bir şeyin izini sürüyordum. İnsan olmayan bir şey."

Bakışları kızın üzerinde gezinirken avcının soğuk gülümsemesi genişledi; kızın nemli saçlarını, buruşuk kıyafetlerini, elbisesindeki çimen lekelerini inceledi. Avcının gözleri kızın boynunda gezindikçe sıcaklık artıyordu.

"Mükemmel," diye . "Tek kelimeyle mükemmel. Darmadağınık halin epey bir hikâye anlatıyor." Avını ölçüp biçen bir yırtıcı gibi yavaşça etrafında döndü. "Mükemmel bir yem olacaksın."

Midesi sıkıştı. 'Yem' deyişü tüylerini diken diken etmişti. İnkâr etmek, karşı çıkmak istedi ama görünüşü Finnar'la aralarında geçenlerin gerçekliğine ihanet ediyordu. Finnar'ın onun sıkıntısını hissedip koşarak geri gelmemesi için dua etti.

Avcı onun önünde durdu, yüzünde hesapçı bir ifade vardı. "Bir Vultor'un koruyucu içgüdüleri efsanevidir, özellikle de..." Dudağı kıvrıldı. "...seçilmiş dişiler. Evet, bence çok iyi iş çıkaracaksınız."

BÖLÜM 24

Finnar ormanın içinden Vultor yerleşim bölgesine doğru koşarken pençeleri toprağa çarpıyordu. Canavarı, eşini geride bıraktığı için endişeyle sızlanıyordu ama o aynı hıza ulaşamazdı.

Bölge, inine yakın gizli bir vadiye yayılmıştı. Ona doğrusunu söylemek gerekirse buranın bir insan köyüne pek benzemediğini söylemişti. Evler ağaçların arasına sıkışmış, çevreleriyle kusursuz bir uyum içindeydi. İnsanlar gösteriş için inşa edilmişti. Vultor ise gizlenmek için. Ama sürüsü oradaydı.

İlk dağınık evlerin yanından geçerken patileri bulanıktı. Scarlett'in burayı çok güzel bulacağını biliyordu; evlerin ahşap ve taşlarının doğal manzarayla kusursuz bir uyum içinde olmasını. Bunu onunla paylaşmanın, gözlerinin ışıldamasını ve yüzündeki o bulaşıcı gülümsemeyi görmenin özlemiyle göğsü ağrıyordu.

Ama henüz değil. Güvenli olduğundan emin olana kadar olmaz. Onu herhangi bir tehlikeye atmayı reddediyordu. Canavarı hırlayarak onayladı ve daha da hızlanmaya çalıştı.

Yerleşkenin merkezine yaklaşırken, birkaç Vultor onun geçişine baktı. Onları görmezden geldi ve sadece Seren'i bulma görevine odaklandı. Uyarıyı mümkün olan en kısa sürede iletmesi ve ardından eşinin yanına dönmesi gerekiyordu. Daha büyük bir grup ortak ateş çukurunun etrafına yayılmıştı ve o yaklaşırken başlarını kaldırıp baktılar. Görmeyi beklediği güvensizlik garip bir şekilde sessizleşmişti.

"Seren'i bulmam gerekiyor," dedi sertçe.

Tavar, Seren'in kulübesini göstererek, "O evde," dedi.

Diğer evlerle aynı görünüyordu, alfa konumunda olmasına rağmen daha büyük ya da daha etkileyici değildi.

Teşekkür ederek başını salladı ve yoluna devam etti, ama arkasından gelen konuşmaların bazı bölümlerini yakaladı.

"...insan dişi ile..." "...alfa buna izin verdi..." "...bir şekilde değişti..."

Sesleri neredeyse... onaylar gibiydi. Yıllar süren izolasyondan sonra bu kabul yabancı gelmişti ama göğsünde filizlenen alışılmadık sıcaklığı bir kenara itti. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek için daha sonra zamanı olacaktı.

şu anda Seren'i bulması ve onu avcı hakkında uyarması gerekiyordu. Sonunda bir yere ait olma, hem bir eşe hem de bir sürüye sahip olma ihtimali beklemek zorundaydı.

Seren'i tohum paketlerini sıralarken buldu - hiç görmeyi beklediği bir şey değildi - ama alfa içeri girerken onları hızla bir kenara itti.

"Ormanda bir avcı var," dedi hemen. "Ve o bir ödöl avcısı olabilir. Vultor'un peşinde."

Scarlett'in söylediklerini ona anlatırken Seren'in yüz ifadesi kararmış, pençeleri sert ahşap masaya vuruyordu.

Raporunu bitirdiğinde alfası derin bir iç çekti. "Bu konuya dikkatimi çektiğiniz için teşekkür ederim. şu anda ihtiyacımız olan son şey insanlar ve Vultor arasındaki çatışma."

"Anlaştık. Geri dönmem gerek." Ağırlığını kaydıldı, canavarı onu çoktan geri dönmeye çağırıyordu. "Eşim bekliyor. Talebimi kabul etti."

Sözcükler dilinin ucuna kadar geliyor, onu sahiplenirken göğsündeki gurur kabarıyordu.

Seren'in yüzünde içten bir gülümseme

belirdi. "Senin adına sevindim Finnar.

Gerçekten."

Ancak tebriklerin samimiyetine rağmen, alfanın gözlerinde bir özlem titreşimi yakaladı - daha önce eşler hakkında konuştuklarında gördüğü aynı bakış. Finnar'ın tam olarak ne bulduğunu anlayan ve bunu kendisi de arzulayan birinin ifadesiydi bu.

Biraz teselli verebilmeyi diledi ama bunun mümkün çok iyi biliyordu. Bunun yerine başını eğdi ve ormandan hızla geri döndü, uzun adımları mesafeyi tüketiyordu. Güneş tepeye yaklaşıyordu.

Ufukta, gün ışığının son huzmeleri ağaçların arasından süzülüyordu ama yolunun üzerindeki gölge oyunlarını zar zor fark etti. Düşünceleri eşine odaklanmıştı, birleşmelerinin tatlılığını tekrarlıyor, ona tekrar sarılmayı bekliyordu.

Ağaçların arasından bir esinti hışırdadı ve adımları durakladı. Rüzgârla taşınan kokusu ona ulaştı ama bir şeyler yanılttı. Her zamanki ballı tatlılık oradaydı ama altında korkunun keskin, buruk tadı yatıyordu.

Panik göğsünü tırmalarken canavarı öne doğru fırladı, pençeleri ortaya çıkma tehdidinde bulundu. Hayır. Kendini derin nefes almaya ve sağlıklı düşünmeye zorladı. Avcı. Avcı onu bulmuş muydu? Onu asla yalnız bırakmamalıydı.

Her adımda kokusu daha da yaklaşıyor, korkusu daha da belirginleşiyordu. Tamamen dönüşme dürtüsüne karşı savaşıırken kasları gerildi ve büküldü. Kontrolü elinde tutması, körü körüne saldırmadan önce durumu değerlendirmesi gerekiyordu.

Ama canavarı derisinin altında huzursuzca dolaşıyor, harekete geçmesini istiyordu. Eşleri tehlikedeydi. Eşlerinin onlara ihtiyacı vardı. Kalp atışlarının sesi kulaklarında gümbürdeyerek kendini daha da hızlandırdı ve kararan ormanda onun kokusunu takip etti.

Sonunda açıklığa ulaştığında, onu büyük bir kayaya bağlanmış, bilekleri ve ayak bilekleri narin cildini ısırarak kalın bir iple sabitlenmiş halde buldu. Yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı ama onu görünce gözleri parladı.

Görüşü kıpkırmızı oldu. İçindeki canavar kükredi, eşine zarar vermeye cüret eden herkesten intikam almak istiyordu. Bunun muhtemelen bir tuzak olduğunu biliyordu -avcı yakında olmalıydı- ama kendini ileri atılmaktan alıkoymadı. Ona ulaşmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Finnar!"

Ona ulaştığında sesindeki rahatlama kalbini parçaladı. Pençelerini uzattı ve bileklerini bağlayan ipleri kesmeye başladı, öfkesine rağmen derisini kesmemeye dikkat etti.

"Avcı izliyor," diye fısıldadı aceleyle, sesi titriyordu. "Dışarıda bir yerlerde."

Boğazından kısık bir sesle hırladı ama onu serbest bırakmaktan vazgeçmedi. Bırak avcı gelsin. Kendisine ait olana dokunmaya cüret ettiği için onu parçalara ayıracaktı. İkinci ip de düştü ve adam ayak bileklerindeki bağlara uzandı.

"Dikkat et!" Kızın çığlığı havayı delip geçerken bir okun fısıltısının havayı yararak kendisine doğru geldiğini duydu.

Bir tarafa döndü ama ok acımasız bir güçle omzuna saplandı. Beyaz bir acı vücudunda patladı ve canavarı kontrolü ele geçirdi. Kasları dalgalanıp genişlerken kemikleri çatladı ve yeniden şekillendi. Yüzü uzayıp dişleri büyürken, derisinde kaba tüyler püskürdü.

Dönüşüm tamamlandığında tehdide doğru döndü. Avcı açıklığın kenarında , Finnar'ın devasa canavar formunu gördükçe yüzünün rengi soluyordu. Adam yayını bırakıp kemerinden uzun bir av bıçağı çıkarırken elleri titriyordu.

Gelişmiş duyuları avcının korkusunun keskin kokusunu aldı ve eşinin süregelen sıkıntısıyla karıştı. Bu kombinasyon canavarını çılgına çevirdi. Bu insan eşine zarar vermeye, onu yem olarak kullanmaya cüret etmişti. Bu düşünce damarlarında taze bir öfke dolaşmasına neden oldu.

Kasları gerilerek çömelirken göğsünden derin, tehditkâr bir hırıltı yükseldi. Avcı geriye doğru dengesiz bir adım attı, bıçak elinde sallanıyordu.

Pençelerini uzatmış ve dişlerini göstererek kendini açıklığa doğru fırlattı. Tek düşüncesi eşine yönelik tehdidi ortadan kaldırmaktı. Kendisine ait olanı incitmeye cüret edeni parçalamaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

BÖLÜM 25

Finnar açıklığa daldığında Scarlett'in kalbi yerinden fırladı, güçlü vücudu ona doğru koşarken bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı. İçini bir rahatlama kapladı ama hemen ardından avcının onu kayaya bağladığı zamanki soğuk gülümsemesini hatırlayınca korkuya kapıldı.

Finnar'ın pençeleri bileklerini bağlayan ipleri keserken, "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "İzliyor."

Arkasındaki çalılıklarda bir hareket gördü; avcı ayağa kalkmış, yayını çoktan çekmişti.

"Dikkat et!" diye bağırdı.

Finnar dönmeye başladı ama yeterince hızlı değildi. Kalbini hedef alan ok, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle omzuna saplandı. Kan hemen gömleğini lekelemeye başladı ve yaradan dışarıya doğru endişe verici bir kıızıl daire şeklinde yayıldı.

Adamın yüz hatları acı ve tehditle tetiklenen dönüşümünün etkisiyle şekil değiştirirken boğazından bir nefes kaçtı. Yüzü uzamış, gri kürkü derisinde dalgalanırken dişleri uzamıştı. Bu manzara onu hem dehşete düşürmüştü hem de büyülemişti; bu, gerçek formundaki eşiydi ve onu savunuyordu.

Avcıya doğru dönerken hırıltısı açıklıkta yankılandı. Adamın beti benzi atmıştı ama bıçağını çekmeye başlamıştı bile. Ayak bileklerini bağlayan iplere karşı mücadele etti, bir şekilde yardım etmek istiyordu ama ipler çok sıkıydı ve adam korkunç bir hızla avcının üzerine atılmadan önce kendini kurtaramadı.

Ayak bileklerini bağlayan düğümlerle uğraşırken parmakları titriyordu. Finnar'ın uluma sesi tüylerini diken diken etti - ondan korktuğu için değil, bu sesin içerdiği ham güç ve öfkeden dolayı. Ok hâlâ

Omzundan çıkmıştı ama sanki hissetmiyormuş gibi hareket ediyordu; avcının üzerine atılırken gri kürkünün altında kasları dalgalanıyordu.

Sonunda ipler çözüldü ve Finnar tökezleyerek ayağa kalktı, peşinden koşarken kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Avcının bıçağı güneş ışığında parlayarak Finnar'a doğru çılgınca bir hamle yaptı ama arkadaşı çok hızlı ve çok güçlüydü. Akıcı bir hareketle bıçağı savurdu ve avcıyı yere çarptı.

Avcıyı altına sıkıştırırken kolundaki ok yarasından kan damlıyordu. Elini kaldırdı, pençelerini uzatmıştı, avcının boğazını koparmaya hazırdı. Avcının gözleri dehşet içinde açılmıştı, nefesi keskin soluklarla geliyordu.

"Hayır!" Kolunu tuttu ve parmaklarının altındaki gerilimi hissetti. "Lütfen yapma."

Başını çevirdi, parlayan mavi gözleri yüzüne sabitlenmişti. Yakından bakınca yüz hatlarının nasıl değiştiğini görebiliyordu - Vultor'dan çok acı bakla gibi ama korkmuyordu. Bu hâlâ onun Finnar'ıydı.

"Onu öldürürsen başkaları da gelir," dedi usulca. "Seni avlayacaklar."

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi, pençeli eli hâlâ havadaydı. Avcı onun altında inledi.

"Lütfen," diye fısıldadı, kolunu sıkıca kavrayarak. "Seni olduğunu düşündüğü şeye dönüştürmesine izin verme."

Elini Finnar'ın kolunun üzerinde tutarak kaslarındaki gerginliği hissetti. Kürkü parmaklarının altında şaşırtıcı derecede yumuşaktı ama altındaki ölümcül gücü hissedebiliyordu.

"Eğer onu öldürürsen senin peşine düşerler," diye tekrarladı. "Seni avlayana kadar durmayacaklar."

Göğsünden bir hırıltı daha yükseldi, pençeleri hâlâ avcının boğazının üzerindeydi. Avcı tamamen hareketsiz kalmış, zorlukla nefes alıyordu.

"Lütfen." Elini onun omzuna doğru kaydırarak yaklaştı. "Onlara bir sebep verme."

Gözleri avcıya sabitlenmişti ama yüzünde bir çatışma titreşiminin belirdiğini gördü. Yüz hatları hafifçe kaymış, karar vermekte zorlanırken iki hali arasında sıkışıp kalmıştı. Onu koruma ihtiyacının daha mantıklı tarafıyla savaştığını biliyordu; bunu çenesinin sıkılmasından, vücudundan geçen hafif titremeden anlayabiliyordu.

"Seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim," diye hırladı, sesi bu haliyle daha derin ve sertti.

"Biliyorum." Onun kolunu nazikçe okşadı. "Ama onu öldürmek değil."

Kesik kesik nefes alırken göğsü kabardı. Canavarın içgüdülerine karşı savaşıırken yüzündeki gerginlik açıkça görülüyordu. Nefesini tuttu, ona ulaştığını umuyordu.

Adam pençelerini yavaşça indirirken kalbi hızla çarpıyordu. Kasları hâlâ onun dokunuşu altında kaskatı kesilmişti ama gözlerindeki öldürücü öfke kaybolmuştu. Ayağa kalkarken bakışlarını avcıya kilitledi ve onu koruyucu bir şekilde arkasına çekti.

Hızlı ve kesin hareketlerle avcının kalan oklarını topladı, her birini ikiye böldü, kırılan tahtanın keskin çatırtısı gergin sessizliği . Ardından bıçak geldi, Finnar'ın pençeleri onu işe yaramaz parçalara ayırırken metal çığlık attı.

"Git buradan." Sesi hâlâ kabaydı, insandan çok canavara benziyordu. "Eğer bu ormana bir daha dönersen, o kadar merhametli olmayacağım."

Avcı geriye doğru sıçradı, önceki cesareti tamamen kaybolmuştu. Yüzü bembeyaz kesilmiş, Finnar'a bakarken gözleri dehşetten kocaman olmuştu. Çılgınca başını salladı ve tökezleyerek ayağa kalktı.

"Geri dönmeyeceğim," diye kekeledi. "Yemin ederim."

Avcının topallayarak uzaklaşmasını izlediler, Finnar'ın fikrini değiştireceğinden korkuyormuş gibi ara sıra omzunun üzerinden bakıyordu. Finnar'ın ayak sesleri uzaklaşıp sadece ormanın sesi kalana kadar kayboldu ve Finnar'ın omuzları rahatlayarak çöktü. Elleri hâlâ korku ve adrenalinin etkisiyle titriyordu.

Finnar ona doğru döndü, yüz hatları ona doğru uzanırken yumuşadı. Hareket omzunu sarsınca dişlerinin arasından keskin bir tıslama çıktı.

Kan, ok yarasının etrafındaki gömleğinin içine işlemiştii, kumaş solan ışıktta ıslak bir şekilde parlıyordu.

"İnimize geri dönmemiz gerekiyor." Giderek artan bir endişeyle yarayı inceledi. Ok kalın kası tamamen delip geçmişti. "Bunun temizlenmesi ve düzgünce sarılması gerekiyor."

"Bir şey yok," diye homurdandı ama kız onun çenesinin acısını ele verecek şekilde nasıl sıkıldığını gördü.

"İnatçı olma." Onun yaralanmamış koluna hafifçe dokundu. "Lütfen. Sana yardım etmeme izin ver."

Yüz ifadesi gurur ve ihtiyaç arasında gidip geldikten sonra başını salladı. Daha fazla tartışmaması, yaranın onu ne kadar incittiğini gösteriyordu.

İnine giden yol eskisinden daha uzun görünüyordu. Onun yanından ayrılmıyor, tökezleyebileceğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını izliyordu. Hareketleri hâlâ zarıftı ama vücudundaki gerginliği, omzunu sarsmamak için kendini nasıl dikkatli tuttuğunu görebiliyordu.

Yuvaya vardıklarında, kalbi korkuyla çarpıyordu. Cildi kül rengi bir ton almıştı ve adımları giderek dengesizleşiyordu. Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemişti ve bu onu dehşete düşürmüştü.

Kapı aralığından tökezleyerek geçti ve yatak platformunun üzerine yığıldı. Sığ nefesler alıyordu, gözleri acıyla parlıyordu.

"Ok." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi. "Başını kes. Doğruca dışarı çekin."

Düşüncesi midesini bulandırdı ama başını salladı. "Anlıyorum."

"Çabuk olmalıyız," diye mırıldandı, gözleri kapanmaya başlamıştı. "Yanlış iyileşmeden önce."

Titreyen elleriyle çantasını kaptı ve büyükannesinin paketlediği küçük bıçağı çıkardı. Yatağa yaklaşırken loş ışıktta metal parıldıyordu.

Gözleri çoktan kapanmıştı, nefesi düzensiz ama sabitti. Kan gömleğine yayılmıştı, okun sapı garip bir açıyla çıkıntı yapıyordu.

Derin bir nefes alarak okun sapını kavradı. Bıçağı tahtaya, etinin içinde kaybolduğu yerin hemen üzerine yerleştirirken elleri titredi. Ona daha fazla acı çektirme düşüncesi kendisini hasta hissetmesine neden oldu ama tereddüt edemezdi. Şimdi olmazdı.

BÖLÜM 26

Finnar yumuşak melodik bir uğultuyla kendine geldi. Canavarı bu tanıdık sesle kıpırdandı. *Scarlett*. Alışılmadık bir güçsüzlükle savaşıarak başını çevirdi ama eşinin ateşli saçları yerine, büyükannesinin gümüş başının buharlı bir tencerenin üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

Başını kaldırdı ve ona parlak bir gülümseme verdi. "Ah, sonunda uyandın. Çok daha iyi görünüyorsun."

Omzuna vuran acıya rağmen kasları gerildi. Onun ininde ne işi vardı? Ve eşi neredeydi? Kendini yukarı itmeye çalıştı ama yastıklara yaslandı.

"Henüz hareket etmeye çalışma." Sesi bu kadar küçük bir kadın için garip bir şekilde emrediciydi. "O ok zehirliydi. Scarlett beni çağırarak kadar bildiği için şanslısın."

"Nerede o?" Sesi kaba bir hırıltı olarak çıktı.

"Dereden taze otlar alıyorum." Yaşlı kadın tencerede ne karıştırdı. "Neyse ki ihtiyacım olanlar buralarda yabani olarak yetişiyor."

Onun keskin bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Kadının ona bakışında bir şey vardı... "Vultor'u biliyorsun."

"Çoğundan daha fazla." Tencerenin içindekileri bir fincana doldurdu. "Al, iç bunu. İyileşmene yardımcı olacaktır."

Sıvının tuhaf, acı bir tadı vardı ve bu da bir anıyı canlandırdı. Daha önce de benzer bir şey tatmıştı, annesi... Gözleri kısıldı.

"Vultor şifasını nereden öğrendin?" Gözleri parlıyordu.

"Bu başka bir zamanın hikâyesi." Onun elini okşadı. "Şimdilik Scarlett'in Vultor'a olan ilgisinin doğal olduğunu bil yeter."

Canavarı huzursuzca dolaşıyor, Scarlett'in yokluğundan endişeleniyor ama her nasılsa büyükannesini bir tehdit olarak görmüyordu.

"Scarlett Seren'den beni getirmesini istedi," diye açıkladı sobanın başına dönerek. "Yardım edebileceğimi biliyordu."

Gözleri kısıldı. Bu insanı alfa mı getirmişti? "Seren bunu neden yapsın ki?"

Ona eğlenen bir bakış attı. "O ve ben... eski tanıdıklarız."

Alfa'dan bahsedişindeki rahatlık zihninde uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. Hiçbir insan bir Vultor liderinden bu kadar aşinalıkla bahsetmemeliydi. Ama adam onu daha fazla sorgulayamadan kadın kaşlarını çattı.

"O okun üzerindeki zehir kötü bir karışımdı, yavaş yavaş öldürmek içindi," dedi. "Scarlett beni çağırmayı bildiği için şanslısın."

O zaman sadece bir avcı değil, Vultor'u nasıl öldüreceğini bilen biri. Vultor'u öldürmeyi planlayan biri. öfke taşarken kasları gerildi ama bu hareket omzuna taze bir acı saplanmasına neden oldu.

"Sakin ol." Sesi şaşırtıcı derecede nazikti. "Zehir büyük ölçüde etkisiz hale geldi ama dinlenmen gerek."

Kendini yastıklara yaslanıp rahatlamaya zorladı, zihni hızla çalışıyordu. Dışarıda zehirli silahları olan kaç avcı vardı? Türünden kaç kişi böyle bir ihanete kurban gitmişti? Ama öfkesinin altında daha derin bir endişe yatıyordu -Ya avcı o zayıflamışken geri döndüyse? Ya Scarlett...

"Endişelenmeyi bırak," diye azarladı yaşlı kadın, bir şekilde onun düşüncelerini okumuştı. "Seren'in bölgeyi gözetleyen savaşçıları var. İkinize de kimse zarar veremez."

Tekrar doğrulmaya çalıştı ama kasları işbirliği yapmayı reddetti. Bu sırada çarşaf göğsünden aşağı kayd ve tamamen çıplak olduğunu fark etti. Çıplaklık onu rahatsız etmiyordu ama zayıflığıyla birleşince garip bir şekilde savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken kolları titredi ve hayal kırıklığı geçti. Daha kötü yaralanmalardan kurtulmuştu; bu neden onu etkiliyordu?

bu kadar şiddetli? Canavarı huzursuzca kıpırdandı, zayıflıklarından aynı derecede tedirgin olmuştu.

"Kes şunu." Büyükannesinin sesi Seren'in sesinde duyduğu otoritenin aynısını taşıyordu. "Zehrin vücudundan atılması için zamana ihtiyacın var."

Uzuvlarındaki ağırlığa karşı savaşıarak homurdandı. "İhtiyacım var-"

"Olduğun yerde kalmalısın." Şaşırtıcı bir güçle onu tekrar yastıklara bastırdı. "Onu görmeyi ne kadar çok istiyor olursan ol, iyileşme süreci aceleye getirilemez."

Yaşlı kadının bilmiş bakışları onu tartışmaya itti ama yorgunluk bir dalga halinde üzerine çöktü. Canavarı bile tükenmiş görünüyordu, avcının kullandığı toksin her neyse, her zamanki güçlerini kaybetmişlerdi.

Yatağa geri çöktü, kadının onu bu kadar kolay bastırmasından nefret ediyordu. Eşi dışarıda bir yerlerdeydi ve onu bulmak için yerinden bile kalkamıyordu. Bu düşünce omzundaki yaradan daha çok yakıyordu.

Kapı açıldı ve Scarlett aceleyle içeri girdi, onu görünce yüzü aydınlandı. Kendini onun kollarına attı ve adam zayıflığına rağmen onu yakaladı, canavarı onun varlığı karşısında mırıldandı. Dudakları onunkileri buldu ve adam onu açıklıkla öptü, vücudu yorgunluğuna rağmen karşılık veriyordu.

Kız ona doğru bastırdıkça öpücük derinleşti, ama kolları onu tutma çabasından titriyordu. Sonunda geri çekildi, yanakları kızarmıştı ve odaya göz gezdirdi. Yatağın yanındaki boş sandalye büyükannesinin gittiğini doğruluyordu.

Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam elini daha da sıktı.

"Kal," dedi. "Başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz olabilirim ama seni hâlâ tutabilirim."

Gülümsedi ve yaralı omzundan uzak durmaya dikkat ederek ona doğru yerleşti. Tatlı kokusu onu sardı, tüm ilaçlardan daha etkiliydi. Canavarı rahatladı, artık eşleri ait olduğu yerde olduğu için memnundu.

Ona sokulurken saçlarını okşadı, vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ona zehir etkisini gösterdiğinde ne kadar korktuğunu, hezeyan içinde çırpınırken ateşinin nasıl yükseldiğini anlattı.

"Seren hemen Büyükanne'yi getirdi," dedi. "Her gün seni kontrol ediyor."

Bu onu pek şaşırtmamıştı. Seren sürüsündeki herkesle ilgilenirdi.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye ekledi gülümseyerek. "Senin mutlu olmanı istediğini söyledi."

İsteksizce homurdandı ama göğsüne yayılan sıcaklığın ateşle hiçbir ilgisi yoktu. Uzun zamandır kendini soyutlamış, öfke ve kederle tüketmişti. Artık bir eşi vardı, hatta belki yeniden bir sürüsü bile olabilirdi.

Parmakları göğsündeki desenleri takip etti ama ona bakmadı.

"Ateşin varken onlardan bahsetmiştin," dedi usulca. "Ailen."

Vücudu gerildi. Uzun zamandır peşini bırakmayan anılar üzerine çöktü; insanlar gülerken yanan evlerinde mahsur kalarak ölmüşlerdi.

Ama kadının varlığı onu demirlemiş, öfkesini uzakta tutmuştu. Nazik dokunuşu, uzun süredir iltihaplanmış olan eski yaraları yatıştırdı.

"Kız kardeşin için seslendin," diye fısıldadı. "Onu kurtaramadığın için üzgün olduğunu söyledin."

Göğsüne ok yarasından daha keskin bir acı saplandı. O geceyi, alevlerin onlara ulaşmaya çalıştığını ama başaramadığını hiç kimseye anlatmamıştı.

Onu kendine çekti, onun varlığından güç aldı. Uzun zamandır içinde kilitli tuttuğu kelimeler dışarı döküldü.

"Evi yaktıklarında ben de oradaydım." Sesi sert çıkmıştı. "Yüksek tepelerde avlanmaya gitmişim. Dumanı görünce geri döndüm ama artık çok geçti." Sertçe yutkundu. "Babam ölmüştü, kardeşim de ölmek üzereydi. Onlar... annemi ve kız kardeşimi yaraladılar, sonra da onları sığınağa atıp ateşe verdiler. Kapıları dışarıdan kapatmışlardı. İnsanlar orada durup izlediler, ailem yanarken güldüler."

Kolları onun etrafında sıkılaştı ama sessiz kaldı, devam etmesine izin verdi.

"Alevlerin arasından geçmeye çalışırken beni vurdular..." Gözlerini kapattı, yakıcı sıcaklığı ve çılgınlıkları hatırladı. "Öldüğümü düşünmüş olmalılar ama ben hayatta kaldım."

Ne kadar istememiş olursa olsun.

"Ondan sonra kendimi kaybettim. Dağların derinliklerine kaçtım. İki, belki de üç yıl boyunca canavar formunda kaldım. Zamanın hiçbir anlamı yoktu. Bir hayvandan biraz daha fazlasıydım."

Onun saçlarını okşayarak kendini şimdiki zamana sabitledi. "Sonunda intikam ihtiyacı beni geri çekti. Bana yeniden bir amaç verdi. Ama bu ruhumu kemiren içi boş bir şeydi."

Ona bakarken gözleri yaşlarla doldu. Başparmağıyla gözyaşlarını sildi.

"Kayıp her zaman orada olacak," dedi usulca. "Ama bununla barışmama yardım ettin. Bana intikam dışında uğruna yaşayabileceğim bir şey verdin."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve kalbinde kalan son karanlığı da kovdu. Dudaklarını tekrar yakaladı, onu hissetmeye, tadına bakmaya ihtiyaç duyuyordu. O onun ışığı, umuduydu.

Sonunda öpücüğü kestiğinde alnını onunkine yasladı. "Seni seviyorum küçük kırmızı," diye mırıldandı yanağını okşayarak.

"Ben de seni seviyorum." Gözleri mutlulukla parlıyordu. "Benim büyük kötü uzaylım."

Güldü, ses alışılmadıktı ama hoş karşılanmıştı. Her şeyini kaybettiğinden beri ilk kez gelecek umut vaat ediyordu.

"Büyük kısmından pek emin değilim," dedi hayıflanarak, hâlâ çok zayıf olan vücuduna bakarak.

"Olacaksın," diye söz verdi. "Büyükanne ne biliyor." "Bence söylediğinden çok daha fazlasını biliyor."

Güldü, sesi bulutları yaran güneş ışığı gibiydi. "Bu beni hiç şaşırtmazdı."

Onu kendine çekti, yumuşak kıvrımlarının kendisine karşı verdiği hissin tadını çıkardı.

"Ve iyileştiğimde," diye mırıldandı kulağına, sesi bir hırıltıya dönuştü. "Sana ne kadar büyük ve kötü olabileceğimi göstereceğim."

BÖLÜM 27

Scarlett pencerenin yanına oturmuş, küçük el dokuma tezgâhında çalışırken öğleden sonra güneşinin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Mekiği ileri geri hareket ettirmenin ritmik hareketi onu rahatlatıyor, yeni hayatına bir normallik duygusu getiriyordu. Nyra'nın ona dokuma tezgahını ödünç vermeyi teklif ettiğinde attığı bulaşıcı kahkahayı hatırlayarak gülümsedi.

"Siz insanlar her zaman ellerinizi meşgul edecek bir şeylere ihtiyaç duyarsınız," diye alay etmişti Nyra, dişleri tuhaf bir şekilde sevimli bir sırıtişla parlayarak. Vahşi görünümüne rağmen - Finnar kadar uzun boyluydu ve şekil değiştirmiş hali muhteşem bir gümüş-beyazdı - dişi Vultor beklenmedik bir nezaket göstermişti.

Dokuma Scarlett'in parmaklarının altında şekilleniyor, mekiğin her geçişinde desen ortaya çıkıyordu. Vultor sürüsünün çoğu, Scarlett yuvadan dışarı çıktığında onu hâlâ dikkatli gözlerle izliyordu; bakışları güvensizlik ve merak karışımıydı. Hatta birkaçı ona hırlamıştı ama Seren çiftleşmelerini özellikle desteklemişti ve buna çabucak bir son verdi.

Nyra'nın son ziyaretini hatırlayınca parmakları mekiğin üzerinde durakladı. Dişi sandalyelerden birine yayılmış, ona sürü hakkında hikâyeler anlatırken hem tehlikeli hem de tamamen rahat görünmeyi başarmıştı. Sürü politikasıyla ilgili kuru gözlemleri Scarlett'i kendine rağmen güldürüyordu.

"Beklediğim gibi biri değilsin," diye itiraf etti Nyra, o yoğun gümüş gözleriyle onu incelerken. "Belki de bizim için hâlâ umut vardır."

Bu sözleri düşünürken mekiğin çerçeveye çarpma sesi sessizliği doldurdu. Belki de sadece kendisi ve Finnar için değil, her iki halk için de umut vardı. Bu düşünce onu pencereden süzülen güneş ışığından bile daha fazla ısıttı.

Tezgâhını bırakıp açık kapıya doğru yürüdü ve Finnar'ın bahçede çalışmasını izledi. Yabani otları ayıklarken kasları dalgalanıyordu ama

hafifçe sağ tarafını tercih ettiğini fark etti. Tamamen iyileştiğini iddia etmesine rağmen, kadın ikna olmamıştı.

Bilinci yerine geldiğinden beri garip bir şekilde mesafeliydi. Geceleri onu hâlâ yakınında tutuyor, vücudu koruyucu bir şekilde onunkinin etrafında kıvrılıyor ve uyandığında onu sertçe kendisine yaslanmış buluyordu. Ama ne zaman ona dönse, bu tutkuyu keşfetmeye heveslense, ona hızlı bir öpücük veriyor ve neredeyse yataklarından fırlıyordu.

İlk başta bunun büyükannesi onlarla kaldığı için olduğunu düşünmüştü ama büyükannesi gideli iki gün olmuştu ve adam hâlâ onunla

Dün gece sonunda onu daha derin bir öpücüğe ikna etmeyi başarmıştı. Aralarındaki sıcaklık anında alevlenmiş, parmakları göğsünü bulmuş, kız ihtiyaçtan nefesi kesilene kadar meme ucuyla oynamıştı. Sonra adam aniden geri çekilmiş, koşuya çıkmakla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı.

şimdi onun bir ot daha koparmak için eğilmesini izlerken, ellerinin vücudunda yarattığı hissi hatırlayarak iç geçirdi. İcini bir sıcaklık kapladı ve kalçalarını birbirine bastırdı. Onu geride tutan neydi? Gitmeden önce büyükannesi zehrin vücudundan tamamen atıldığını söylemişti.

Belki de ona zarar vermekten endişeleniyordu? Dün gece adam uzaklaşmadan hemen önce pençelerinin ortaya çıktığını fark etmişti. Ama ona tamamen güvendiğini biliyordu, değil mi?

Adam doğruldu ve onu izlerken yakaladı. Gözleri kızın kalbini o yoğun maviyle parlıyordu ama sonra hızla gözlerini kaçırdı ve işine devam etti.

Lanet olsun. Yarım kalmış kumaşın bekleyebileceğine karar verdi. Kırmızı pelerinini kapının yanındaki askısından aldı ve Finnar'a seslendi.

"Nyra'yı ziyarette gidiyorum."

Adam yabani otları ayıklamaktan başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı ama o itiraz edemedi kadın aceleyle uzaklaştı. Vultor köyüne ne kadar yakın olduklarını ve köyün ne kadar gizli olduğunu fark ettiğinde şok olmuştu. Nyra'nın kulübesine giden yol bir yaban gülü tarlasından geçiyordu, güllerin tatlı kokusu etrafı dolduruyordu.

Hava. Vultor dişisi onları kendisi dikmiş ve ona güzelliğin de pratiklik kadar önemli olduğunu söylemişti.

Nyra geldiğinde çömlek kul besindeydi, güçlü elleri  arkta kile ustalikle şekil veriyordu. Hoş bir gülümsemeyle başını kaldırdı, sert görünüşüne rağmen gümüş gözleri sıcakıktı.

"Seni buraya getiren nedir, ufaklık?"

Bir bankın üzerine yerleşti ve Nyra'nın ellerinin kil üzerinde gezinmesini izledi. "Bu Finnar. Yaralandığından beri... mesafeli. Ne zaman aramızda bir şeyler kızışmaya başlasa, kendini geri çekiyor."

Nyra'nın elleri direksiyonda hareketsiz kaldı. "Ah. Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Neyin yanlış olduğunu anlamıyorum. Büyükannem zehrin gittiğini söylüyor."

"Mmm." Nyra kaseinin kenarlarını düzelterek işine devam etti. "Belki de seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordur."

"Başarısız mı oldum? Ama o beni kurtardı!"

"Yakalanmana izin verdikten sonra. Yaralandıktan sonra." Nyra ona hızlıca bir bakış attı. "Bir Vultor erkeği için, özellikle de Finnar kadar güçlü biri için, eşini koruyamamak... bu onun gururunda derin bir yara açacaktır."

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordu.

Diğer kadının yüzüne hınzır bir sırtıma yayıldı. "Ondan kaç." "Ne?"

"Güven bana." Nyra'nın gümüş gözleri muziplikle parlıyordu. "Canavarı kovalamacaya karşı koyamayacaktır. Ve seni bir kez yakaladığında..." Sözcüklerin imalı bir şekilde dağılmasına izin verdi.

O akşam, basit akşam yemeklerini bitirdikten sonra, Nyra'nın ona verdiği paketle banyoya girdi. Kıvrımlarını saran, fısıltı yumuşaklığında bir kumaştan yapılmış beyaz bir gecelik. şimdiye kadar giydiği her şeyden çok daha kısaydı. Nyra, Vultor'un yaptığı gibi çıplak koşmayı önermişti ama cesareti o kadar uzağa gitmiyordu.

Kumaşın vücudunu nasıl şekillendirdiğinin bilincinde olarak banyodan  ıktı. Gözleri hemen ona kilitlendi, ateşle parlıyordu. Onun

Kokusunu aldığında burun delikleri alevlendi ve yumruklarını sıkmadan önce pençelerinin ortaya çıkmaya başladığını gördü.

"Ne giyiyorsun?" Sesi sertti, neredeyse bir hırıltı gibiydi.

"Beğendin mi?" Kız ona boğucu olduğunu umduğu bir bakış attı. "Bunu bana Nyra verdi."

Adamın gözlerindeki açlık karşısında kalbi hızla çarptı. Başka tarafa bakmaya çalışmasına rağmen, yüz ifadesi sertleşmeden önce bir sıcaklık parıltısı yakaladı.

Onu görmezden gelerek kapıya doğru yürüdü ve kalçalarının sallanmasına izin verdi. Geceliğin yumuşak kumaşı her adımda tenine fısıldıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yürüyüş için." Midesini heyecan kaplasa da ses tonunu hafif ve masum tuttu.

"Kesinlikle hayır." Kollarını kavuşturdu, kasları esnedi. "Bu kıyafetle olmaz."

Adamın sesindeki sahiplenici nota onu heyecanlandırdı. Kontrollü dış görünüşünün altındaki canavar kesinlikle kıpırdanıyordu. Nyra haklıydı; koruyucu içgüdüleri arzusuyla savaşıyordu. Bunu adamın ellerinin kenetlenişinden, gözlerini kaçırmaya çalışmasına rağmen gözlerinin adamın zar zor örttüğü bacaklarına kayışından anlayabiliyordu.

Kapıyı çekti, gümüşü ay ışığı odaya doldu ve geceliğinin ince kumaşını neredeyse şeffaf hale getirdi. Adamın bakışlarının kendisini yaktığını hissettiğinde teni farkındalıkla karıncalandı.

"Ben gidiyorum." Sözcükleri omzunun üzerinden savurdu. "Beni durdurmak istiyorsan yakalaman gerekecek."

Hırıltısı kadının omurgasından aşağı bir beklenti ürpertisi gönderdi. Güldü, sesi gece esintisine karıştı ve kapıdan dışarı fırladı. Avluda koşarken çıplak ayakları serin çimlere değdi, kalbi heyecanla çarpıyordu. Gece havası çürük kumaşın üzerinden tenini okşuyordu ve parlak ay ışığında vücudunun her kıvrımını, her hareketini görebileceğini biliyordu.

Arkasından kapının çarptığını duydu, ardından bu sefer daha derin, daha ilkel bir ses daha geldi. Ses nabzının daha hızlı atmasına neden oldu ama

arkasına baktı. Eğer onun kendine koyduğu sınırı aşmak istiyorsa, kendisini kovalamasını sağlamalıydı.

Ağaçlara doğru ilerlerken geceliği kalçalarının etrafında dalgalanıyor, kumaş ay ışığında dans ediyordu. Tekrar güldü ve koşmaya başladı.

BÖLÜM 28

Finnar, Scarlett'in ay ışığıyla aydınlanmış ormanda kayboluşunu izlerken içindeki canavar yüzeye çıktı. Geceliğinin ince kumaşı kıvrımlarını gizlemek için çok az şey yapıyordu ve gümüşü ışığa karşı siluet halindeki vücudunun görüntüsü içinde ilkel bir şeyi ateşledi.

Nereye düştüğünü umursamadan giysilerini yırtıp attı ve onun peşine düştü. Kadının tatlı kokusu burun deliklerini doldurarak onu ormanın derinliklerine götürdü. Gelişmiş görüşü, ağaçların arasında dalgalanan beyaz kumaş parçalarını yakaladı ve kızın vücuduna dair kısa bakışlarla onunla alay etti.

Kızın kahkahasının sesi ona geri döndü, şakacı ve baştan çıkarıcıydı. Canavarı onaylarcasına homurdandı; eşi oyun oynamak istiyordu. İçgüdüleri devreye girince kendi kendine koyduğu kısıtlama çöktü.

Onu kolayca yakalayabilirdi ama kendini kovalamacayı uzatmak isterken buldu. Ağaçların arasından bedeninin her parıltısı, kahkahasının her yankısı, kokusunun her izi tahrikini daha da artırıyordu. Onu takip ederken kanı damarlarında sıcak bir şekilde yanıyor, onun hemen önünde kalmasına izin veriyordu.

Ormanın içinde onu takip ederken ay ışığı her şeyi gümüş ve gölge tonlarına boyuyordu. Kadının kokusu gittikçe güçleniyor, tatlılaşıyor ve onun da kendisi kadar tahrik olduğunu gösteriyordu. Onun da bunu istediğini bilmek -onu istediği kadar onu istediğini bilmek- son şüphelerini de silip süpürdü.

Ay ışığının aydınlattığı ormanda onu takip ederken kanı ilkel bir enerjiyle kabardı. Kadının kokusu görünmez bir iplik gibi etrafını sarmış, tatlı ve karşı konulmaz, onu samimi takip oyunlarının daha da derinlerine çekiyordu. Her nefes ciğerlerini onun özüyle dolduruyor, ihtiyacının ateşini körüklüyordu.

Gümüşü ışık, canavarının onaylayarak hırlamasına neden olan alaycı bakışları ortaya çıkardı. Gelişmiş görüşü her ayrıntıyı yakaladı; ince kumaşın kadının kıvrımlarına yapışması, saçlarının ay ışığında bakır gibi parlaması, gölgeler arasında zarifçe ilerlemesi.

Koşarken kasları gerildi ve esnedi, kovalamacayı uzatmak için kasıtlı olarak yeterince geri çekildi. Orman zemini çıplak ayaklarının altında serindi ama teni arzuyla yanıyordu. Kahkahası ona geri döndü ve omurgasından aşağıya doğru beklenti ürpertileri gönderdi.

Sonunda onu yakalama dürtüsüne boyun eğdiğinde, aralarındaki mesafe her adımda biraz daha kısaldı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu, efor sarf etmekten değil, kızın da en az onun kadar bunu istediğinin sarhoş edici bilgisinden. İçindeki canavar onun şakacı teslimiyetinden zevk alıyor, bunu bir hediye olarak kabul ediyordu.

Ama onu hemen sahiplenmek yerine, hızını onunkine uydurmak için yavaşlattı ve takip etmenin heyecanının tadını çıkardı. Yükselen duyuları her ayrıntıyı yakaladı; kızın hızlanan nefesini, kalbinin hızlı atışını, geceliğinin ay ışığında parlamasını.

Omzunun üzerinden baktı, kara gözleri muziplikle parlıyordu ve onun ısıltılı gülümsemesi karşısında göğsü sıkıştı. Kız tekrar uzaklaşırken kahkahası ağaçların arasında çınladı ve adam da kendini kıkırdarken buldu. Bu ses onu şaşırtmıştı; onunla tanışmadan önce en son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu.

Ağaçların arasından zikzak çizerek ilerleyen yolu takip etti ve onun hemen önünde kalmasına izin verdi. Onun uyarılmışlığının tatlı kokusu doğal kokusuyla karışarak duyularını doldurdu ve kanının daha da ısınmasına neden oldu. İçinden arzu akarken canavarı takdirle homurdandı ama kendini tutarak oyunu uzattı.

Kız ona her baktığında, gözleri ihtiyaçla daha da koyulaşıyor, adamın kendi uyarılmışlığı daha da artıyordu. Ay ışığı ince kumaşın arasından vücudunun kıvrımlarını yakaladı ve elleri ona dokunmak için kaşındı. Ama yine de bekledi, kadın onu ormanın derinliklerine götürürken aralarındaki beklentinin artmasına izin verdi.

Sonunda ileri atıldı, onu yosun kaplı bir kayaya sıkıştırırken üstün hızını nihayet serbest bıraktı. Çarpmanın etkisiyle dudaklarından soluksuz bir kahkaha döküldü ve adamın kalbi bu sesle sıkıştı. Kızın kara gözleri sevinç ve arzuyla parlıyordu, yanakları kovalamacadan dolayı kızarmıştı.

Geceliğinin ince kumaşı, göğsünün hızla inip kalkmasını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Bakışları, geceliğe baskı yapan sertleşmiş meme uçlarına sabitlendi.

ve boğazında alçak bir hırıltı gümbürdedi. Kadının uyarılmışlığının tatlı kokusu burun deliklerini doldurdu ve canavarının derisinin altında huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu.

Ellerini başının iki yanına koyarak onu kendi bedeniyle kayanın arasına hapsetti. Ay ışığı yüzünü gümüşü bir ışıkla yıkıyor, ayırık dudaklarını belirginleştiriyordu. Gelişmiş görüşü her ayrıntıyı yakaladı; o baştan çıkarıcı dudakların hafif titreyişini, nabzının boğazında çırpınışını, gözlerindeki arzusun karanlığını.

İçindeki canavar eşini yakalamış olmaktan duyduğu memnuniyetle mırıldandı ama bu kez aceleciliği bu anın tadını çıkarma ihtiyacıyla bastırıldı. Kız onundu; istekli, arzulu ve tamamen mükemmeldi.

"Bir avcıdan kaçan avın başına ne geleceğini söylemiştim, özellikle de böyle güzel bir avın?" diye şakacı bir şekilde hırladı.

"Yeneceğini söylemiştin," diye alay etti.

Tekrar homurdandı ve onu etrafında döndürdü, arkasında diz çökerken onu kayanın üzerine eğdi.

"Bu bir söz mü?" diye sordu nefes nefese, kıcını ona doğru eğerek.

Gecelik yukarı doğru kayarak kızın mükemmel kıcını ortaya çıkardı ve dayanamayarak öne doğru eğildi ve kızın gıcırdamasına neden olacak kadar sert bir şekilde ısırıldı, ardından yatıştırıcı bir şekilde yaladı. Kadın sabırsızca kıpırdandı ama adam acele etmedi, yumuşak tenin her santimini öptü ve yaladı. Bacaklarını ayırdığında, dikkatini iç uyluklarına çevirdi ve mükemmel küçük amcığına doğru ilerledi. Onun uyarılmışlığının şiş dudaklarında parladığını görebiliyordu ve derin bir nefes aldı, horozu lezzetli kokuyla zonkluyordu.

Klitorisini ağzına yaklaştırmaya çalışarak sırtını tekrar dikleştirdi ama adam bu daveti görmezden geldi. Bunun yerine, başka hiçbir yere dokunmamaya dikkat ederek, uyluklarının vücuduyla buluştuğu hassas kırıksıklıklar boyunca öpüşerek ve kemirerek acele etmedi.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye yakındı.

"Benden kaçmaya karar veren sendin," diye hatırlattı ona. "Şimdi ödülünü beklemek zorundasın."

Öfkelendi ama yatıştı, vücudu ihtiyaçtan titriyordu. Adam onu kızdırmaya devam etti, kıcının tatlı kıvrımını öptü, kadın inleyene kadar yumuşak derisini nazikçe ısırdı. Dili nihayet seksinin narin kıvrımlarını izlediğinde, kadın titredi, ağzını selamlayan sıvı bir ısı akıntısı. Acele etmedi, klitorisinin şişmiş yumrusunu daire içine almadan önce güzel pembe etinin her santimini yaladı. Nefes nefese kaldı ve ona doğru geri itildi ve adam onu titremesine neden olan uzun, sert bir yalamayla ödüllendirdi.

Onu defalarca doruğun eşiğine getirdi, asla geçmesine izin vermedi. Dudakları ve diliyle onu okşarken çığlıkları giderek daha çılgınca bir hal aldı. İki parmağını içine sokup yukarı doğru kıvrarak duvarlarının içindeki o hassas yeri okşadığında, tüm vücudu kasıldı. Dudaklarından boğuk bir feryat kaçtı ve sonra parmaklarının etrafına geliyordu, serbest bırakılmasıyla titrerken vücudu çaresizce sıkılıyordu.

BÖLÜM 29

Finnar onun arkasında ayağa kalktığında Scarlett hâlâ çaresizce titriyordu. Aleti girişini dürttüğünde büyük elleriyle kalçalarını kavradı, sonra uzun ve sert bir vuruşla içine girdi, onu iyice gerdi ve başka bir doruğa doğru uçurdu. Vücudu çaresizce kasılırken onu yerinde tutarak içinde derinlere gömülü kaldı. Sarsıntıları yatıştıktan sonra hareket etmeye başladı. Her güçlü itiş onu kayaya doğru itti, sert yüzey hassas meme uçlarını aşındırdı ve zevkini artırdı.

Aleti her zamankinden daha büyükmüş gibi hissetti, geniş kafası tam da doğru yerlerde ona sürtünüyordu ve kendini tekrar doruğa ulaşırken buldu. Adam homurdandı, kadın çaresizce kasılırken elleri kalçalarında sıkılaştı ve kadın zevk fırtınası onu tekrar kasıp kavururken bu ek hissi memnuniyetle karşıladı.

Dalga nihayet düşünebileceği kadar hafiflediğinde omzunun üzerinden ona baktı. Gözleri masmavi parlıyordu, yüzünde canavarlığının ipuçları belirmişti, kendini yerinde tutmaya çalışırken yüz ifadesi gerginleşmişti.

Ona gülümsedi ve saçlarını ensesinden uzaklaştırdı.

"Ne kadar büyük dişlerin var," diye alay etti. "Bana çiftleşme ısırığı vermek için mükemmel."

Nyra onu bu konuda da eğitmiş, bunun bir Vultor erkeği için ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı. Gözleri daha da parladı ama başını salladı.

"Yapamam. Sen insansın, kırılansın."

"O kadar da kırılğan değil," diye ısrar etti, iç kaslarını adamın gömülü şaftının etrafında sıkılaştırarak. "Beni ısırarak istemiyor musun?"

"Tanrıça, evet."

"O zaman yap. Herkesin senin olduğumu bilmesini istiyorum."

Hırladı ve sonra onun üzerine eğildi, ağzı boynundaydı. Dişlerinin derisine süründüğünü hissetti ve gergin bir beklentiyle ürperdi.

Isırdı. Vücudu patladı, daha önce hiç olmadığı kadar sert boşaldı, hatta ısırıktan garip bir sıcaklık yayıldı, tüm vücudunu yıkadı ve her sinirini ateşe verdi. Sanki dişleri doğrudan klitorisine bağlıydı. Kedisinin titrediğini ve onun etrafında sıkıştığını hissedebiliyor, ona katılmasını talep ediyordu.

Kükredi, tohumu sonunda onu doldururken sesi ormanda yankılandı. Düğümü genişledi, vücutları birbirine kilitlenirken ve küçük titremeler onu süpürmeye devam ederken onu neredeyse acı noktasına kadar gerdi. Dişleri derisine gömülü kaldı, her küçük hareket sinir uçlarında başka bir ateş dalgası gönderdi.

Bu his devam ediyor gibiydi, adamın ısırığının sıcaklığı damarlarında dolaşmaya devam ediyordu ama sonunda vücudu gevşedi ve hâlâ adamın sikiyle dolu olan taşın üzerine yığıldı.

Isırığın sıcaklığı nihayet azalmaya başladığında, yavaşça boynunu serbest bıraktı, dili ısırığın üzerinde yatıştırıcı bir şekilde gezindi, ancak bu nazik dokunuş bile başka bir doruğa ulaşmakla tehdit etti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı.

"Harika. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim." "Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bunu yaptığın için pişman mısın?"

"Sikeyim hayır," diye homurdandı ve ısırık izini tekrar yaladı.

"Güzel." Kadın biraz kıpırdandı, düğümün hissini test etti ve adam inledi.

"Böyle devam edersen bu ormandan asla ayrılamayabiliriz."

"Benim için sorun değil," diye mırıldandı memnuniyetle. "Seninle olduğum sürece."

"Öyle olacaksın, dostum. Sonsuza kadar." Onun sırtını okşadı. "Ama biraz daha rahat bir yere taşınmak istiyorum."

"Emin misin?" Başını kaldırıp adama bakmayı başardı ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Tekrar kaçacağımdan endişelenmiyor musun?"

"Buna güveniyorum, küçük kırmızı." Gözleri parlıyordu. "Seni kovalamaktan ya da yakalamaktan asla bıkmayacağım."

Gözleri kapanırken gülümsedi. Düğüm nihayet çözüldüğünde ve adam serbest kaldığında neredeyse uyuyordu, bitkin vücuduna bir titreme daha gönderdi.

"Eve," dedi sertçe, onu kollarının arasına aldı ve inlerine doğru götürdü.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve nazik parmaklarıyla çenesini çizmek için uzandı.

"Ben de seni seviyorum küçük kırmızı," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. Bir alay olarak başlayan ama artık bir sevgi sözcüğüne dönüşen bu lakap karşısında gülümsedi.

Adam onu evine taşıırken eli tekrar yanına düştü. Birlikte yarattıkları ve sevgi, mutluluk ve çocuklarla dolduracakları yuvaya. Ve belki de birkaç vahşi kovalamaca... Uykulu bir şekilde gülümsedi ve zevkin kalıcı etkilerine teslim oldu, her zaman onu izlemek için orada olacağını biliyordu.

Gözlerini bir sonraki açışında yine çalışma odalarındaydılar. Adam ateşin yanındaki sandalyeye ve hâlâ onu göğsüne yaslamıştı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle alevlere bakıyordu. Adam onun bakışlarının farkına varıp ona bakana kadar kendini o güçlü, kararlı yüz hatlarına hayran bıraktı.

"Son birkaç gündür neden kendini tutuyordun?" diye sordu usulca. Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Seni o avcıdan koruyamadım."

"Bu senin hatan değıldi." Omzundaki taze yara izini takip etti. "Sen beni kurtardın."

"En başta yakalanmana izin verdikten sonra." Ürperdi. "Ama tek mesele bu değıl."

Adam doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken kadın sabırla bekledi.

"Benimle birlikte olmak... bu senin için her şeyi değiştirir. Köylüler öğrendiklerinde sana karşı dönebilirler. Ve sürü-" Sertçe yutkundu. "Bazıları insanları hâlâ düşman olarak görüyor. İki dünya arasında kalacaksın, ikisine de ait olmayacaksın."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi yavaşça. "Zamanımızın bir kısmını köyde geçirmek istiyorum."

Adam onun altında

gerildi. "Köyde mi?

Neden?"

"Birkaç nedeni var. Her şeyden önce, orada bir evim, dokuma tezgahım, malzemelerim var. Bir pazarım var. Tessa gibi arkadaşlarım var."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Hepsi beni asla kabul etmez."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, özellikle de seni tanıdıklarında." Onun itirazını kesti. "Tanımadığınız şeylerden korkmak çok daha kolaydır. Köydeki hiç kimsenin daha önce bir Vultor'la tanıştığından şüpheliyim. Seni tanımalarını istiyorum."

Adam ikna olmuş gibi görünmüyordu ama o da hemen kabul etmesini beklemiyordu. Şimdilik sadece tohumu ekmiş olmaktan memnundu.

"Riskleri biliyorum," diye ekledi avucunu göğsüne bastırarak. "Bazı insanlar bizi asla kabul etmeyecek, her iki dünyada da. Ama bu sorun değil."

"Bu sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Pek sayılmaz. Büyükannem senden hoşlanıyor. Seren benden hoşlanıyor gibi görünüyor." Ona . "Nyra bana aileden biri gibi davranıyor ve eminim Tessa da seni sevecektir. Farklılıkların ötesini gören, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlayan arkadaşlar edineceğiz. Her iki dünya arasında köprü kuran kendi topluluğumuzu yaratacağız. Zaman alabilir ama bunu birlikte başaracağız."

Scarlett ona sokulup yüzünü boynuna bastırırken FINNAR gülümsedi. Bu basit jestin verdiği güven boğazını sıktı. Yıllarca süren yalnızlık ve öfkeden sonra, sadece kabul görmeyi değil, saf ve koşulsuz sevgiyi de bulmuştu. Eşinin mutluluğu yeni çiftlerine de yayılıyordu.

kendi sevincini yansıtan bir bağ kurdu. Canavarı, eşinin güvende ve el üstünde tutulduğunu görünce memnuniyetle mırıldandı.

"Kendi topluluğumuz," diye yineledi, bu sözlerdeki vaadi tadarak. Ona bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu kulağa hoş geliyor. Sadece ikimiz olsak bile yeterli olur."

Bu gerçek onun içinde derin bir yankı uyandırdı. Yıllarca süren yalnızlık ve öfkenin ardından, ona sarılmak eve dönmek gibiydi. Canavarı onaylarcasına guruldadı - başka kimseye ihtiyaçları yoktu, yine de onları zaten kabul etmiş olanlar için minnettardı.

Boynundaki çiftleşme izini takip etti, hâlâ onun ısırığını istemesine hayret ediyordu. Bunun sadece kendisi için değil, gelecekleri için de ne anlama geldiğini anlamıştı. Onun dokunuşuyla ürperdi ama bakışlarını onunkilere kilitleyerek ilerleyecekleri yola olan sarsılmaz bağlılığını görmesini sağladı.

Kokusu onu sarmıştı, her zamanki tatlılığı şimdi onun iddiasıyla işaretlenmişti ve onu daha yakına çekti. Ateş ışığı teninde oynuyor, ifadesindeki memnuniyeti vurguluyordu. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişti? Onun karanlığıyla gözünü kırpmadan yüzleşen, sert dış görünüşünün ardındaki yaralı ruhu gören bu sert ve kararlı kadın.

Yumuşak bir iç çekişle onun göğsüne yaslandı ve kalbi kabardı. Evet, ihtiyacı olan tek şey buydu - bu bağ, bu aidiyet duygusu. Geri kalan her şey, birlikte inşa ettikleri temelin etrafında yerli yerine oturacaktı.

EPİLOG

Altı hafta sonra.

SCARLETT parmaklarını yeni dokunan üzerinde gezdirdi, renklerin birbirine karışmasına hayran kaldı - ona Finnar'ın gözlerini hatırlatan bir mavi ve etraflarını saran ağaçların yaprakları gibi koyu bir yeşil. Köye bir sonraki ziyaretlerinde pazara götürmek üzere kapının yanında büyüyen yığına ekledi.

Sonunda -istemeyerek de olsa- ona köye kadar eşlik etmeyi kabul etmişti. Köylülerin nasıl tepki verdiklerini hatırlayınca gülümsedi; gözleri kocaman açılmış ve şok olmuşlardı, gergin bir şekilde evlerine doğru ilerliyorlardı. Ama Büyükanne işinin , insanlara torununu kurtaran Vultor'dan mutlulukla bahsediyordu ve bu onların tepkilerini yumuşatmaya yardımcı olmuştu.

Tessa da onu kolayca kabul etmişti. Ama belki de bu o kadar şaşırtıcı değildi, diye düşündü, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Belediye başkanının Vultor'la kârlı bir ticaret ittifakı öneriyor olması da buna yardımcı olmuştu. Bu kadar çok insanın kâr uğruna önyargılarının üstesinden gelebilmesi şaşırtıcıydı. Kuşkusuz köylülerin çoğu Finnar'ın etrafında tereddütlü davranmaya devam ediyordu, kökleşmiş korkularının üstesinden gelmek zordu. Yine de orada bile küçük yollarla ilerleme kaydediliyordu - burada bir baş sallama, orada dikkatli bir selamlama.

Her ziyaret biraz daha kolay olmuştu, ama özellikle de adam bir dokuma atölyesi eklediğinden beri, çalışma odalarına dönmekten her zaman mutlu olmuştu. Kurmakta ısrar ettiği büyük pencerelerden süzülen güneş ışığı mekânı sıcaklıkla dolduruyordu. Bazıları başlangıçta bir insana yardım etmek konusunda homurdanmış olsa da, onun bu sığınağı inşa etmek için diğer Vultor erkekleriyle birlikte nasıl çalıştığını hatırlayarak gülümsedi.

Bir sonraki işi için ihtiyacı olan ipliği çıkarmaya başladı, sonra ihtiyacı olan özel renk tonunun hâlâ köydeki kulübede olduğunu fark etti. İçinden alaycı bir kahkaha attı; iki çalışma alanı arasında sürekli malzeme değiştiriyor gibiydi. Ama her iki yerde ilişkilerini sürdürmek için buna değerdı.

Vultor sürüsü aslında onu daha kolay kabul etmişti. Bazıları onu hâlâ temkinli bir şekilde izliyordu ama Nyra gibi diğerleri gerçek birer dost olmuştu. Pencereden dışarı, uzayan gölgelere baktı. Bu gece bu hassas dengeyi test edecekti.

Ve kendi haberleri vardı. Hazırlanmak için çalışma odasına yöneldiğinde midesi gergin bir beklentiyle çırpınıyordu. Boynundaki çiftleşme işaretine dokundu ve onun temsil ettiği bağdan güç aldı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde eve doğru yürürken ay ışığı ağaçların arasından süzülüyordu. Gecenin sonu biraz... beklenmedik olmuştu ama genel olarak iyi geçmişti - hem Vultor hem de insanlar temkinli ama barışçıl bir şekilde kaynaşmıştı.

"Bu... ilginçti," dedi kuru bir sesle. Kadın güldü. "Kesinlikle öyleydi."

"Belki de kendi aramızda bir bağ kurma töreni yapmalıyız," diye önerdi. dikkatlice.

Başını salladı ve çiftleşme işaretine dokunmak için uzandı. "Buna ihtiyacım yok. İstedğim tek tören bu."

Parmaklarının izi takip edişini izlerken gözleri o tanıdık elektrik mavisiyle parladı. Adamın yoğun bakışları karşısında kadının karnında ısı birikti.

"Hâlâ çok sahiplenici," diye alay etti, sonra kahkahaları peşinden sürüklenerek ormana doğru uzaklaştı.

Onun takip hırıltısını duydu, heyecanı damarlarında dolaşıyordu. Bazen kovalamacayı uzatmayı severdi ama bu gece onu çabucak yakaladı, etrafında döndürdü ve bir ağaca yasladı. Çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi, vücudu zaten onun için ağrıyordu.

Adamın omuzlarını kavradı, gömleğinin altındaki sert kasları hissetmek hoşuna gidiyordu. Adam eğilip onu şiddetle öpmeden önce gözleri kızın gözlerinde yandı, dili derinlerde hissettiği bir açlıkla kızın ağzına girdi. Adam onu öperken kadın ona doğru eğildi, adamın siki karnında çelik bir çubuk gibiydi.

Adam öpücüğü çok erken kesti ve kadın itiraz edencesine inledi. Adam kıkırdadı, karanlık, aç bir ses.

"Şşş, küçük kırmızı. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Onu etrafında döndürdü ve elleri ağaç gövdesinin sert kabuğuna dayalı bir şekilde eğilene kadar nazıkçe ama sertçe itti.

"Bacaklarını benim için aç," diye homurdandı ve kadın nefesi hızlı, heyecanlı pantolonlarla gelirken uyardı.

Uzun eteğini yavaşça bacaklarından yukarı çekti, ipek hassas tenini okşuyordu.

"Bu elbiseyi ne kadar beğendiğimi söylemiş miydin?" diye mırıldandı. "Ama ben seni hep kırmızılar içinde sevmişimdir."

Kız sabırsızca ve adam güldü, ama kıcı çıplak kalana ve akşam havası nemli etinin üzerinde süzülene kadar devam etti. Kalın bir parmak kıvrımlarının arasından kaymadan önce iri elleri yumuşak eti sıktı. Titriyordu, klitorisi çoktan ağrımış ve şişmişti.

"Benim için çok ıslaksın, benim güzel küçük kırmızım." Kalın bir parmağıyla kızın amının ağzını okşadı, kız elinin içine doğru kalkıp daha fazlası için yalvarıncaya kadar yavaşça ileri geri kaydırdı. "Beni almak için çok istekli."

"Lütfen, Finnar," diye fısıldadı.

Adam tatmin olmuş bir homurtu çıkardı ve kadın adamın sikinin geniş başının parmaklarının yerini aldığını hissetti. Alay etmeye devam etti, etrafını açmaya başlayacağı kadar ileri itti, sonra ona daha fazla işkence etmek için geri çekildi. Onunla bu şekilde oynamayı seviyordu, onu doldurması için yalvarana kadar alay etmeyi ne kadar uzatabileceğini görüyordu, ama bu gece onu çok istiyordu.

Yalvarmak yerine, bir dahaki sefere içine girdiğinde onu geri iterek daha derinlere çekti. Adamın iniltisi kızın üzerinde gürledi ve bir dalga gönderdi.

Omurgasından aşağı zevk akıyordu. İç kaslarını esneterek onu daha derine çekmeye çalıştı ama adam direndi ve onu yerinde tutmak için kalçalarını sıkıca kavradı.

"Açgözlü küçük dişi," diye homurdandı ve kalbi taşarak gülümsedi.

Kalçalarını kavrayarak onları daha yukarı çekti ve sadece ayak parmaklarının uçları yere değene kadar kaldırdı. Bu pozisyon onu tamamen onun emrine bırakmıştı, hareket edemiyor, onu almaktan başka bir şey yapamıyordu. Ve onu aldı, kanalının her santimini dolduran ve geren yavaş, derin itişlerle yaptı.

Bir eli altından kayarak klitorisini buldu, şişmiş tomurcuğu okşadı ve vücudu kasıldı, zaten doruğun kenarındaydı. Zevk onu yıkarken haykırdı, amı kalın istilacının etrafında çaresizce dalgalandı ve sonra düğümü şişti, onu daha da gerdi ve onu kollarında titreyen ve titreyen ikinci, daha güçlü bir doruğa gönderdi.

Kalçaları kıkına doğru sarsılırken ve onu tohumuyla doldururken vücudu onun etrafında çırpınmaya devam etti. Bu düşünce vücudunda son bir zevk titremesine yol açtı. Onu yakınında tuttu, düğümü serbest kalana ve serbest kalana kadar onu destekledi.

Mutlu bir şekilde iç çekti ve başını onun göğsüne yasladı. Adam onun çiftleşme işaretine nazik bir öpücük kondurdu ve o da bunun mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi.

Adamın kollarında dönerek ona baktı ve dikkatle hazırladığı konuşması birdenbire onu terk etti.

"Hamileyim," diye ağzından kaçırdı.

Adam ona bakarken gözleri büyüdü, masmavi parladı.

"Emin misin?" diye sordu, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Bizim... bir çocuğumuz mu olacak?"

"Evet. Memnun oldun mu?" diye fısıldadı.

Önünde diz çöktü ve alnını karnına bastırdı. Adam tam olarak duyamadığı yumuşak sözler mırıldanırken parmaklarını saçlarında gezdirdi ama her hecedeki sevgiyi hissetti. Adam nihayet ayağa kalktığı anda, kadın ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Neden ağlıyorsun?" Adam kızın yüzündeki ıslaklığı sildi.

"Çünkü mutluyum," dedi basitçe.

"Senin mutluluğunu asla hafife almayacağım, küçük kırmızı," diye yemin etti eğilip onu kollarının arasına alırken ve geniş göğsüne doğru kolayca kaldırırken. Yüzünü kızın boynuna gömdü, çiftleşme izini buruşturdu ve kızın omurgasından aşağıya doğru zevk ürpertileri gönderdi. "Her zaman sana ve bana verdiğin mucizeye layık olmaya çalışacağım. Bir aileye."

Parmaklarını nazikçe adamın çekinde gezdirdi.

"Hiçbir şey için çabalamana gerek yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin." Ona sırtıttı, kalbi mutlulukla dolup taşıyordu. "Özellikle de beni kovaladığında."

"Bu gece daha fazla kovalamak yok," dedi kararlı bir şekilde.

Kız ona şakacı bir dudak büküşü yaptı ve adamın dudakları yavaş, duygusal bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Merak etme, küçük kırmızı. Seni yakalamam için hayatımızın geri kalanı var." Çiftleşme işaretine bir öpücük kondurdu ve kız çaresizce titredi. "Tekrar ve tekrar."

Adam çalışma odasına doğru ilerlerken, kadın da onun göğsüne sarıldı ve kalbi sevinçle doldu. Çocuklarına onu ormanda nasıl bulduğunu, kalbini nasıl aldığını ve birlikte nasıl bir yuva ve aile kurduklarını anlatmak için sabırsızlanıyordu. Sonsuza dek sürecektir gerçek bir mutluluk.

[Korrin'in hikayesi sıradaki Yabancı Avcı'da!](#)

YAZARIN NOTU

Büyük Kötü Uzaylı'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Finnar Tomlin'de ortaya çıkar çıkmaz onun hikâyesini anlatmam gerektiğini biliyordum. Cresca'ya geri dönmeyi sevmekle kalmıyorum, bu kitapların perim masalı yönüyle de çok eğleniyorum! Umarım siz de çok beğenirsiniz!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur -yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Bu kitapları desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim, siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Korrin'in hikayesi sıradaki ***Yabancı Avcı***'da!

Korrin'in insanlarla işi yoktur ama kıskanç bir kadın üvey kızını ortadan kaldırması için onu kiralamaya çalışınca, bunun yerine onu korumaya karar verir. İyi kalpli bir fırıncı, kalbinin etrafındaki buzdan duvarları yıkabilecek midir?

Alien Huntsman'ı sipariş etmek için buraya tıklayın!

Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, ***Artek*** ile başlayan *Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin*'i de seveceksiniz!

*Artek ve Nelly için fırtınalı bir flört ve acele bir evlilik sadece başlangıçtır
Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeyen iki insan birlikte mutluluğu
bulabilir mi?*

Artek Amazon'da satışa sunuldu!

Yeni ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için [buraya](#)
tıklayarak haber bültenime !

DİĞER BAŞLIKLAR

HOMESTEAD DÜNYALARI

Uzaylı Kurt

Masalları *Büyük,*

Kötü Uzaylı Uzaylı

Avcısı

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Callum

Drakkar

Endark

Frantor

Gilmat

Uzaylı Sorununuz Var!

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

Borgaz

Temel

Naffon

S'kal

Celenk

Kalpar

H'zim

Tomlin

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

Onun Uzaylı Çiftlik Ustası

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih

Deb ve İblis Ella ve

İmparator Faith ve

Savaşçı

Greta ve Gargoyle

Hanna ve Tetikçi Izzie ve

Buz Canavarı

Joan ve Juggernaut

Kate ve Kraken Zambak

ve Aslan

Meryem ve Minotor

Nancy ve Naga Olivia ve

Ork ve Pandora Mahkum

Quinn ve Queller Rita ve

Akıncı

Sara ve Casusluk Ustası

Tammy ve Hain Unity ve

Gaspçı Vera ve Muzaffer

Willow ve Wraith

Folsom Planet Blues

Uzaylı En Çok Aranalar:

Kafesteki Canavar Uzaylı En Çok

Aranan: Hapishane Arkadaşı

Uzaylı En Çok Aranar:

Mastermind Uzaylı En Çok

Aranalar: Zincirsiz

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

Sinta-Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu

Uzaylı Anne ve Uzaylı Savaşçı

Uzaylı Savaşçı İçin Bir

Oğul Tarafından Değer

Verilen

Uzaylı Savaşçının Kızı

Uzaylı Savaşçı için Bir Aile Dadı

ve Uzaylı Savaşçı

Uzaylı Savaşçı için Bir Yuva

Uzaylı Savaşçı için Bir Hediye

Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine Üç

Bebek ve Uzaylı Savaşçı

Uzaylı Savaşçı için Sığınak Uzaylı

için Bir Mucize Uzaylı Savaşçı

Savaşçı için Umut

Kızımdan Uzak Dur

Uzaylı Bir Suikastçi Tarafından Korunuyor

Mars'ta Cyborglar

High Plains Cyborg

İyi, Kötü Cyborg ve Bir Avuç Cyborg

Birkaç Cyborg Daha

Muhteşem Cyborg Kanun

Kaçacağı Cyborg

İsimsiz Sayborg

Cyborg Rider

—————

Kozmik Sinema

Benim Güzel

Yaratığım Yaratık

ve Ben

Skruf

—————

Boynuzlu Tatiller

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir Hediye

Bir Öpücüğü

Düğümlü Fıkra

—————

Elementlere Maruz Kalma

Çıplak Uzaylı The

Bare Essentials

Çıplak Bir Tavır

Buff Canavarı

Soyunmak

Uzaylı İstilası Serisi

Uzaylı Seçimi

Fethi Uzaylı

Uzaylı Uzaylı

Uzaylı Uzaylı

Tutsak

Yetiştirici

İttifakı Umut

Kazazede Şef

Uzaylı

Hükümdar

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

Ork Düşmanım için Kapkekler

Trolüm için Bela

Ejderha Patronum için Havai

Fişekler Bekar Anne ve Ork

Minotorum için Ökseotu

Ork Tarafından Vampirimin

Sevgilisi

Hayaletime Hediye

Monster Between the Sheets

Extra Virgin Gargoyle Dikissiz

Standalones

Şehirdeki Sıcak Kurt

Bataklık Çiftleşmek Canavarıyla

Satirfaction Sağlamaz

FANTAZİ

Beş Krallık Ork'Saklı

Gelini un Ork'un Çalınan

Gelini

Ork'un Vaat Edilmiş Gelini

Ork'un Bağlı Gelini

YAZAR HAKKINDA

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Ne yazık ki çizim becerileri gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor

www.bookbub.com/authors/honey-phillips

www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor

www.honeyphillips.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.